

Kerstin Gier

Culorile Dragostei

Vol. 2 - Albastru De Safir

Prolog.

Londra,

14 mai 1602

Era întuneric pe aleea Southwark; întuneric și pustiu. În aer plutea miasmă de alge, de hazna și de pește mort. El o strânse involuntar mai tare de mână și o trase după el.

— Ar fi fost mai bine să mergem chiar pe malul râului. În labirintul ăsta de alei poți să te rătăcești foarte ușor, șopti el.

— Da, și de după fiecare colț pândește un hoț sau un criminal.

Vocea ei părea încântată.

— Minunat, nu? Asta e de o mie de ori mai bine decât să stai între zidurile alea îmbâcsite și să-ți faci temele!

Își adună rochia grea și porni în grabă mai departe.

Lui îi veni să râdă involuntar. Talentul lui Lucy de a vedea ceva pozitiv în orice situație și în orice moment era unic. Nici măcar așa-numita Epocă de Aur a Angliei, al cărei nume era momentan contrazis și care se dovedea destul de sinistru, n-o putea speria, ci dimpotrivă.

— Păcat că nu avem niciodată la dispoziție mai mult de trei ore, spuse ea când el i se alătură. Hamlet mi-ar fi plăcut și mai mult dacă nu ar fi trebuit să-l văd în episoade.

Ea evită cu pricepere o dezgustătoare baltă de noroi – sau ceea ce el spera din tot sufletul să fi fost noroi. Apoi făcu agil vreo câțiva pași de dans și se roti o dată împrejur.

— Astfel, conștiința face din noi toți niște lași...” Nu c-a fost grozav?

El dădu aprobator din cap și fu nevoit să se concentreze ca să nu-l apuce din nou râsul. Făcea asta prea des în prezența lui Lucy. Dacă nu era atent, putea părea cel mai mare idiot!

Se îndreptau spre Podul Londrei – în mod stupid, podul Southwark, care ar fi fost practic mai avantajos ca amplasament, nu era construit încă la acel moment. Trebuiau însă să se grăbească dacă nu doreau să le fie descoperită călătoria în secolul al XVII-lea.

Doamne, ce n-ar fi dat el să poată scăpa, în sfârșit, de gulerul ăla alb și rigid! Așa trebuie să se fi simțit câinii care erau nevoiți să poarte plasticul ăla protector în jurul gâtului după intervențiile chirurgicale.

Lucy o luă pe după colț, în direcția fluviului. Părea să-i fi rămas gândul la Shakespeare.

— Cât i-ai dat, până la urmă, omului ăluia, Paul, că ne-a lăsat să intrăm în Teatrul Globe?

— Patru dintre monedele astea grele, habar n-am ce valoare au.

Râse.

— Probabil că a fost aproximativ câștigul lui pe un an.

— În orice caz, ne-a fost de folos. Locurile au fost super.

Au ajuns în fugă la Podul Londrei. Așa cum făcuse și la venire, Lucy se opri, dornică să discute despre casele peste care era construit podul. Dar el o trase mai departe.

— Știi bine ce a spus domnul George: dacă zăbovești prea mult sub o fereastră, s-ar putea să te trezești cu conținutul unei oale de noapte fix în cap, îi aminti el. În plus, atragi atenția!

— Nici nu îți dai seama că ești pe un pod. Arată ca o stradă normală. Oh, privește, un ambuteiaj! Ar cam fi timpul să mai construiască vreo câteva poduri.

Spre deosebire de aleea lăturalnică, podul era destul de animat, însă căruțele, palanchinele și caleștile care voiau să ajungă pe malul celălalt al Tamisei nu se mișcau nici un pic. Mai în față se auzeau voci, înjurături și cai nechezând, însă nu se știa cauza ambuteiajului. Pe fereastra unei călești din imediata lor apropiere, se iți capul unui bărbat cu o pălărie neagră. Gulerul lui alb și rigid din dantelă se arcuia până sub urechi.

— Nu mai există vreun alt drum peste râul ăsta împuțit? Îi strigă el în franceză vizitiului.

Acesta negă.

— Și, chiar dacă ar exista, n-avem cum să întoarcem, suntem blocați! Mă duc în față să văd ce s-a întâmplat. Sunt sigur c-o să ne mișcăm în curând, sir.

Bombănind, bărbatul își trase capul, cu pălărie și cu guler cu tot, îndărăt, în caleașcă, în vreme ce vizitiul se dădu jos și-și croi drum prin mulțime.

— Ai auzit, Paul? Sunt francezi, șopti Lucy încântată. Turisți!

— Da. Grozav! Însă trebuie însă să mergem mai departe, nu mai avem mult timp.

Își aminti vag că citise undeva că acest pod fusese distrus la un moment dat pentru a fi apoi reconstruit mai lung cu cincisprezece metri. Așadar, nu era un loc bun pentru un salt în timp.

Se luară după vizitiul francez, însă, puțin mai încolo, oamenii și vehiculele erau așa de înghesuite unele într-altele, încât nu se putea trece.

— Am auzit că a luat foc o căruță cu niște butoaie cu ulei, spuse femeia din fața lor, neadresându-se cuiva anume. Dacă n-au grijă, dau iar foc la tot podul.

— Dar nu azi, atâta lucru știu și eu, murmură Paul și o luă pe Lucy de braț. Vino, ne întoarcem și așteptăm pe malul celălalt să facem saltul înapoi.

— Îți mai aduci aminte parola? Pentru eventualitatea că nu reușim la timp.

— Era ceva cu gută și cu cavă.

— Gutta cavat lapidem, prostuțule.

Se uită la el chicotind. Ochii ei albaștri străluceau de plăcere, iar lui îi veni brusc în minte ce-i spusese fratele său, Falk, când îl întrebase despre clipa ideală: „Eu nu mi-aș pierde prea mult timp cu vorbele. Aș trece direct la fapte. Pe urmă, n-are decât să-ți dea o scatoalcă, tu ai să fii pregătit”.

Falk voise, desigur, să știe despre cine era vorba, dar Paul nu avusese chef de discuții care începeau cu: „Știi bine că legăturile dintre familiile de Villiers și Montrose trebuie să se rezume la afaceri” și se încheiau cu: „în plus, toate femeile din familia Montrose sunt răutăcioase și se transformă mai târziu în niște diavoli, precum lady Arista”.

De răutăcioasă nici nu putea fi vorba! Poate că asta era valabil pentru celelalte femei - Montrose - dar, cu siguranță, nu și pentru Lucy.

Lucy, care pe el îl surprindea în fiecare zi cu ceva nou, căreia îi mărturisise atâtea câte nu mai povestise nimănui altcuiva. Lucy, cea cu care efectiv...

Trase adânc aer în piept.

— De ce te-ai oprit? Întrebă Lucy.

Dar el se aplecase deja spre ea și-și lipi buzele de gura ei. Timp de trei secunde, se temu că ea avea să-l împingă la o parte, însă Lucy păru să treacă peste surpriza momentului, așa că îi răspunse la sărut, mai întâi timid, apoi tot mai ferm.

De fapt, nici nu putea fi vorba despre clipa ideală, mai ales că, de fapt, se grăbeau foarte tare, căci ar fi putut să facă în orice moment saltul în timp și, de fapt...

Paul uită care era al treilea „de fapt”. Tot ce mai conta în acel moment era ea.

Apoi însă, privirea-i căzu pe un individ cu o glugă neagră și sări speriat înapoi. Lucy îl privi pentru o clipă iritată, înainte să roșească și să-și plece ochii.

— Îmi pare rău, murmură ea derutată. Și Larry Coleman a spus că, atunci când sărut, se simte ca și când partenerului meu i-ar strivi cineva de față o mână plină de agrașe crude.

— Agrașe?

Paul clătină din cap.

— Și cine naiba este Larry Coleman ăsta?

Acum era complet derutată, iar el nu putea să i-o ia în nume de rău. Trebuia cumva să încerce să-și facă ordine în haosul care-i copleșise mintea. O trase pe Lucy din lumina făcliilor, o prinse de umeri și o privi fix în ochi.

— OK, Lucy. În primul rând, sărutul tău are aproximativ gustul... căpșunelor. În al doilea rând, dacă-l prind pe Larry Coleman ăsta, îl pocnesc

direct în nas. În al treilea rând, ține minte unde ne-am întrerupt. Pe moment însă, avem, din câte se pare, o mică problemă.

Paul i-l indică fără vorbe pe bărbatul înalt care ieși nonșalant din umbra unei căruțe și se aplecă înspre geamul caleștii francezului.

Lucy făcu ochii mari de frică.

— Bună seara, baroane, spuse bărbatul.

Vorbea tot în franceză și, la auzul vocii lui, mâna lui Lucy se încleștă pe brațul lui Paul.

— Mă bucur să vă văd. Ați bătut cale lungă din Flandra până aici.

Își netezi gluga.

Din interiorul caleștii, se auzi un glas surprins:

— Falsul marchiz! Ce faceți aici? Cum de este cu puțință?

— Asta aș vrea să știu și eu, șopti Lucy.

— Așa vă salutați propriul urmaș? Replică bărbatul înalt binedispus. Eu sunt, la urma urmei, nepotul nepotului Domniei Voastre, și, chiar dacă tuturor le face plăcere să mă considere bărbatul fără nume, dați-mi voie să vă asigur că am nume. Chiar mai multe, ca să fiu mai precis. Îmi permiteți să vă țin companie în caleașcă? Nu este prea confortabil aici afară, iar podul ăsta va rămâne blocat o bună bucată de vreme.

Fără să mai aștepte vreun răspuns și fără a se uita împrejur, bărbatul deschise portiera și urcă în caleașcă.

Lucy îl trăsesese pe Paul doi pași în lateral, cât mai departe de lumina torțelor.

— Chiar el este! Doar că mult mai tânăr. Ce facem acum?

— Absolut nimic, șopti Paul. N-ar fi o idee bună să ne ducem și să-l salutăm! Noi nici n-am avea ce căuta aici.

— Dar de ce este el aici?

— O coincidență stupidă. Sub nici o formă nu trebuie să ne vadă. Vino! Trebuie să ajungem pe malul râului.

Însă niciunul dintre ei nu se mișcă din loc. Se holbau amândoi ca fermecați la fereastra întunecată a caleștii, mai fascinați decât priviseră înainte scena de la Teatrul Globe.

— La ultima noastră întâlnire, v-am dat limpede de înțeles ce părere am despre dumneavoastră, se auzi din caleașcă vocea baronului francez.

— Oh, da, întocmai!

Râsul înfundat al vizitatorului îl făcu pe Paul să se înfioare, deși nu ar fi putut spune de ce.

— Hotărârea mea e nezdruncinată!

Vocea baronului se poticni puțin. Voi preda acest instrument diavolesc Alianței, indiferent de metodele perfide pe care veți binevoi a le folosi pentru a mă împiedica. Știu că aveți un pact cu diavolul.

— Ce vrea să spună? Șopti Lucy.

Paul nu făcu decât să clatine din cap.

Se auzi din nou un râs înfundat.

— Preabigotul și orbitul meu strămoș! Cât de simplă ar fi putut fi viața dumitale - și a mea!

— Dacă mi-ai fi dat ascultare mie, nu episcopului dumitale sau acestor deplorabili fanatici din Alianță. Dacă v-ați fi folosit mintea în locul ghirlandelor voastre de trandafiri. Dacă ați fi înțeles că faceți parte din ceva mai mare decât ceea ce v-a predicat preotul vostru.

Răspunsul baronului părea o rugăciune; Lucy și Paul l-au auzit doar murmurând ceva.

— Amin! Spuse oaspetele cu un oftat. Așadar, acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt în această privință?

— Sunteți diavolul în persoană! Izbucni baronul. Părăsiți imediat această caleașcă și să nu-mi mai ieșiți vreodată în cale!

— Cum doriți. Ar mai fi doar un detaliu minor. Nu v-am spus până acum, pentru a nu vă necăji inutil, dar pe piatra dumneavoastră de mormânt, pe care am văzut-o cu ochii mei, stă înscrisă ziua de 14 mai 1602 ca dată a morții dumneavoastră.

— Dar asta este chiar..., spuse baronul.

— Azi, întocmai. Și nu mai e mult până la miezul nopții.

Baronul se auzi tușind.

— Ce face? Șopti Lucy.

— Își încalcă propriile legi.

Paul avea acum pielea de găină pe tot corpul.

— Vorbește despre...

Se întrerupse, căci stomacul îi fu cuprins de o familiară senzație de greață.

— Vizitiul meu se va întoarce imediat, spuse baronul, însă vocea lui suna acum evident copleșită de frică.

— Da, n-am nici o îndoială, răspunse oaspetele parcă ușor plictisit. Tocmai de-aia mă grăbesc și eu.

Lucy își duse mâinile la burtă.

— Paul!

— Știu, și eu simt la fel. Fir-ar să fie de treabă! Trebuie să fugim, dacă nu vrem să cădem lamentabil în râu.

O apucă de braț și o trase după el, având grijă ca fețele lor să nu fie văzute de cei din caleașcă.

— De fapt, se pare că ați fi murit în patria dumneavoastră, din cauza unei neplăcute gripe, auziră ei vocea oaspetelui când trecură pe lângă caleașcă. Dar, pentru că vizitele pe care vi le-am făcut au avut drept consecință venirea dumneavoastră la Londra, unde văd că vă bucurați de o sănătate de fier, s-a creat un dezechilibru firav. Corect cum sunt de fel, mă simt astfel obligat să dau o mână de ajutor Morții.

Deși Paul era preocupat de senzația pe care o simțea în stomac și de calculul metrilor pe care-i mai aveau de străbătut până la mal, sensul cuvintelor bărbatului îi pătrunse până în conștiință, așa că se opri locului.

Lucy îl împinse dintr-o parte.

— Fugi! Șuieră ea, începând la rându-i să alerge. Mai avem doar câteva secunde!

Cu genunchii moi, se puse și el în mișcare, și, în timp ce fugea, iar malul pe care-l avea în fața ochilor devenea tot mai încețoșat, auzi din interiorul caleștii un țipăt sinistru, chiar dacă înăbușit, căruia îi urmă un „Diavole!” horcăit – după care se așternu o liniște mormântală.

Din Analele Gardienilor 18 decembrie 1992

Lucy și Paul au fost trimiși astăzi, la ora 15.00, în anul 1948.

La ora 19.00, când au revenit, au aterizat în straturile de trandafiri din fața ferestrei Sălii Dragonului, îmbrăcați în haine de secol XVII complet ude.

Mi-au lăsat impresia că erau foarte zăpăciți și că vorbeau în dodii, așa că i-am înștiințat, împotriva voinței lor, pe lordul Montrose și pe Falk de Villiers. Lordul Montrose încă își mai amintea cu precizie de balul costumat organizat în grădină în anul 1948, bal în cursul căruia unii oaspeți, printre care și Lucy cu Paul, degustând prea mult alcool, au aterizat în bazinul cu peștișori aurii. Lordul Lucas și-a asumat răspunderea pentru acest incident și a promis să înlocuiască cele două exemplare de trandafiri „Ferdinand Picard” și „Mrs John Laing” distruse.

Lucy și Paul au fost cu severitate avertizați să nu se mai atingă de alcool pe viitor, indiferent în ce epocă s-ar afla.

A consemnat: J. Mountjoy, adept de gradul doi.

Unu

— Stimabililor, aceasta este o biserică! Aici nu se sărută nimeni!

Am deschis ochii speriată și m-am retras degrabă, așteptând să văd venind spre mine precipitat un pastor de modă veche, cu sutana fluturându-i și cu o expresie revoltată pe chip, gata să ne țină o predică dojenitoare. Dar nu pastorul era cel ce ne tulburase sărutul. Nici măcar nu era o ființă umană, ci un mic gargui, care se ghemuise pe o strană din imediata apropiere a confesionalului și care mă privea la fel de nedumerit cum îl priveam și eu pe el.

Lucru practic puțin posibil. Căci eu eram într-o stare care, în principiu, nu se mai putea descrie drept nedumerire. Ca să fiu sinceră, aveam mai degrabă un fel de pană violentă de gândire.

Totul începuse cu acel sărut.

Gideon de Villiers mă sărutase. Pe mine, Gwendolyn Shepherd.

Bineînțeles că ar fi trebuit să mă întreb de ce îi venise așa, brusc, această idee – într-un confesional dintr-o biserică de undeva din Belgravia anului 1912, la scurt timp după ce tocmai lăsaserăm în urma noastră o evadare uluitoare, cu toate șicanele aferente, ca să nu mai pun la socoteală și rochia mea strâmtă și lungă până la glezne, cu gulerul ei marinăresc penibil.

Aș fi putut să fac o comparație analitică a acestui sărut cu celelalte, primite de la alți băieți, și să văd cum de se făcea că Gideon putea să sărute atât de... mult mai bine.

Ar mai fi trebuit să-mi dea de gândit și faptul că între noi era un paravan, cu o ferestruică tipică pentru orice confesional, prin care Gideon își strecurase capul și mâinile, și că astea nu erau nicidecum condițiile ideale pentru un sărut, ca să nu punem deloc la socoteală faptul că nu mai aveam

nevoie de și mai mult haos în viața mea, după ce tocmai aflasem, în urmă cu trei zile, că moștenisem de la familie gena călătoriei în timp.

Realitatea era însă că nu mă gândeam la absolut nimic, în afară, poate, de „Oh”, și „Hmm”, și „Mai vreau!”

De aceea nici nu am putut să conștientizez pe deplin junghiul din stomac, și abia când acel gargui mă privi cu brațele încrucișate de pe strana bisericii, iar mie-mi căzură ochii pe draperia căcănie a confesionalului, care adineauri era verde catifelat, mi-am dat seama că, între timp, revenisem în prezent.

— La naiba!

Gideon se retrase în partea sa de confesional și-și masă ceafa.

„La naiba!” M-am prăbușit violent din cel de-al șaptelea cer în care pluteam și am uitat de gargui.

— Mie nu mi s-a părut chiar așa rău, am spus eu, străduindu-mă să folosesc un ton cât mai detașat.

Din păcate, mi se cam tăiase respirația, ceea ce diminuează impresia generală. Nu-l puteam privi pe Gideon în ochi, dar am continuat, în schimb, să mă holbez la draperia maro din poliester a confesionalului.

Dumnezeule! Călătorisem aproape o sută de ani în timp, fără să simt, deoarece acel sărut mă luase complet... prin surprindere. Adică, în secunda unu, tipul bombăne și nu este mulțumit de nimic, în secunda doi te afli în toiul unei urmăririi și trebuie să fugi din calea unor bărbați înarmați cu pistoale, și deodată - ca din senin - același tip îți spune că ești deosebită și te sărută. Și cât de bine se pricepea Gideon să sărute! Am devenit brusc geloasă pe toate fetele cu care exersase.

— Nu se vede nimeni.

Gideon scoase pe furiș capul din confesional, apoi ieși în biserică.

— Bine. Luăm autobuzul și ne întoarcem la Temple. Vino, suntem așteptați.

Mă holbam la el nedumerită, prin draperia confesionalului. Asta voia cumva să însemne că reveneam la ordinea de zi? După un sărut (de fapt, cel mai bine ar fi înainte, dar era deja prea târziu), poate ar trebui totuși lămurite niște chestiuni fundamentale, nu? Fusese sărutul un fel de declarație de dragoste? Eu și Gideon eram acum cumva împreună? Sau doar ne giugiuliserăm și noi un pic, pentru că nu avuseserăm altceva mai bun de făcut?

— Eu nu merg cu autobuzul îmbrăcată așa, am rostit categorică, ridicându-mă cât mai demn cu putință.

Mai bine mi-aș fi smuls limba decât să pun una dintre întrebările care tocmai îmi trecuseră prin cap.

Rochia mea era albă cu funde bleu în talie și la guler, probabil ultimul răcnet în moda anului 1912, dar nu tocmai potrivită pentru transportul în comun din secolul XXI.

— Luăm un taxi.

Gideon se întoarse către mine, dar nu-mi spuse nimic. În redingotă și cu pantaloni la dungă, nici el nu părea îmbrăcat tocmai potrivit pentru a merge

cu autobuzul. Nu că nu i-ar fi stat bine așa, mai ales că părul nu-i mai era periat ordonat după urechi, cum fusese cu vreo două ore mai devreme, ci-i cădea în bucle rebele pe frunte.

Am ieșit și eu din confesional și m-am dus lângă el, în nava bisericii, tremurând. Era cumplit de frig acolo. Sau de vină era faptul că, de vreo trei zile, nu dormisem aproape deloc? Ori poate ceea ce tocmai se întâmplase?

Corpul meu produsese probabil mai multă adrenalină în ultimul timp decât în toți cei șaisprezece ani de dinainte. Se întâmplaseră atâtea, iar eu avusesem așa de puțin timp să prelucrez totul, încât, de atâtea informații și sentimente câte năvăliseră peste mine, simțeam c-o să-mi explodeze capul. Dacă aș fi fost un personaj de benzi desenate, deasupra mea ar fi plutit o bulă cu un mare semn de întrebare în ea. Și poate și vreo câteva cranii.

M-am scuturat imperceptibil. Dacă Gideon voia să revină la ordinea de zi... foarte bine, puteam să fac și eu același lucru.

— OK, atunci să ieșim de-aici, am spus eu arțăgoasă. Mi-e frig.

Am vrut să trec pe lângă el, dar m-a prins de braț.

— Ascultă, referitor la ceea ce tocmai...

Se întrerupse, sperând probabil să intervin. Ceea ce eu bineînțeles că nu am făcut. Îmi doream prea mult să știu ce avea de zis. În plus, îmi era greu să respir normal când eram atât de aproape de el.

— Acel sărut... Nu e...

Din nou, doar jumătăți de propoziții. Pe care le-am completat eu în gând.

„Nu e ceea ce pare.”

Oh, e clar, și-atunci de ce a făcut-o? Ca și cum cineva ar da foc perdelelor și-apoi s-ar mira de ce arde casa. (OK, comparația era stupidă.) Nu voiam să-i ușurez deloc situația, așa că l-am privit rece, așteptând. Adică, încercam să-l privesc rece, așteptând, căci, de fapt, probabil că afixasem privirea aia care parcă spunea: „Eu sunt micuța Bambi, vă rog să nu mă împușcați^{4*}, pe care pur și simplu nu puteam s-o împiedic. Mai trebuia să-nceapă să-mi tremure și bărbia.

„Nu e ceea ce pare. Hai, spune-o odată!”

Dar Gideon nu mai adăugă nimic. Scoase o agrafă din părul meu ciufulit (între timp, complicata mea coafură cu melcișori arăta probabil de parcă și-ar fi făcut o pereche de vrăbiuțe cuib în ea), apucă o șuviță și o răsuci pe deget. Cu cealaltă mână începu să-mi mângâie obrazul, apoi se aplecă înspre mine și mă mai sărută o dată, de data asta foarte grijuliu. Eu am închis ochii... și s-a întâmplat același lucru ca mai înainte: creierul meu a intrat într-o binefăcătoare pauză de emisie. (Singurele gânduri: „Oh”, „Hm...” și „Mai vreau”.)

E drept că numai vreo zece secunde, după care, o voce enervată se auzi chiar lângă noi:

— Iar începeți?

Speriată, mi-am pus palmele pe pieptul lui Gideon și l-am împins, apoi m-am uitat la grimasa micului gargui, care se bălăbănea atârnat cu capul în jos de galeria sub care ne aflam noi.

Gideon îmi dăduse drumul la păr și afișase o mină neutră. Of, Doamne! Ce gândea oare despre mine acum? Nu puteam citi nimic în ochii lui verzi, decât, eventual, o ușoară derută.

— Mi... mi s-a părut că aud ceva, am murmurat eu.

— OK, spuse el pe un ton destul de amical.

— Pe mine m-ai auzit, interveni garguiul. M-ai auzit!

Era aproape cât o pisică de mare, chiar și figura îi semăna cu a unei pisici, deși, între urechile ascuțite și mari ca de linx, avea și două cornițe rotunjite, plus aripioare pe spate și o coadă lungă și solzoasă de șopârlă, care se termina într-un triunghi și pe care și-o mișca nervos încolo și-ncoace.

— Și poți să mă și vezi!

Eu am rămas tăcută.

— Ar fi mai bine să mergem, spuse Gideon.

— Mă poți vedea și auzi! Strigă micul gargui încântat, aruncându-se de pe galerie pe o strană, unde începu să sară în sus și-n jos.

Avea vocea unui copil răcit și răgușit.

— Am văzut clar!

„Acum, te rog, nu face vreo greșeală, altfel nu mai scapi de el.” Mi-am lăsat privirea să alunece indiferentă pe lângă strană, în vreme ce mă îndreptam spre ieșirea din biserică. Gideon îmi deschise ușa.

— Mulțumesc, ești foarte amabil! Spuse garguiul și se strecură și el afară.

Ajunsă, pe trotuar, am început să clipesc des din cauza luminii. Era înnorat, așa că soarele nu se putea vedea, însă părea să fie pe înserat.

— Așteaptă! Strigă garguiul și mă trase de rochie. Trebuie să stăm urgent de vorbă! Hei, mă calci pe picioare... Nu te face că nu mă vezi. Știu că mă vezi.

Din gură îi țâșni un jet de apă, care mă stropi pe ghetetele mele cu butoni.

— Hopa, scuze! Se întâmplă doar când sunt foarte agitat.

Am privit spre fațada bisericii. Probabil că era în stil victorian, cu vitralii și cu două turnuri ciudățele și drăguțe. Cărămida alterna cu ipsosul crem, creând un vesel model vărgat. Dar, oricât de sus aș fi privit, nu se putea vedea nici măcar o figură sau un gargui pe fațada construcției. Ciudat totuși că năluca aceea bântuia pe-acolo.

— Aici sunt! Strigă garguiul și se cățără, sub ochii mei, pe zidărie.

Se putea cățara precum o șopârlă, asemenea tuturor de teapa lui. Am rămas o secundă cu privirea ațintită spre cărămida de lângă capul lui, apoi m-am întors cu spatele.

Garguiul nu mai era așa de sigur că puteam, într-adevăr, să-l văd.

— Ah, te mg, spuse el. Ar fi așa frumos să pot vorbi și cu altcineva decât cu fantoma lui Sir Arthur Conan Doyle.

Plin de rafinament picuiul! Însă nu am picat în plasă. Mi-era milă de el, dar știam cât de deranjante pot deveni aceste mici bestii, în plus, mă deranjase în timpul sărutului, și, din cauza lui, Gideon probabil că mă credea acum o fițoasă supărăcioasă.

— Te rog, te rog, te rooooooog! Insistă garguiul.

Mă străduiam din răputeri să-l ignor. Zău, Dumnezeu mi-era martor că aveam și-așa destule probleme pe cap.

Gideon ieși în stradă și făcu semn unui taxi, care opri imediat, după cum era de așteptat. Unii oameni au mereu noroc la chestii de genul ăsta. Noroc sau un fel de autoritate înăscută. Bunica mea, lady Arista, de exemplu. Nu trebuie decât să stea pe marginea străzii și să arunce o privire severă, că taximetriștii frânează numaidecât.

— Vii, Gwendolyn?

— Nu poți s-o ștergi acum așa, pur și simplu!

Vocea răgușită de copil devenise plângăcioasă de-ți frângea inima.

— Acum, că abia ne-am găsit.

Dacă am fi fost singuri, probabil că m-aș fi îndurat să vorbesc cu el. În ciuda dinților ascuțiți și a picioarelor cu gheare, era oarecum drăgălaș – și probabil și foarte singur. (Fantoma lui Sir Arthur Conan Doyle cu siguranță avea treburi mai importante. De fapt, ce căuta la Londra?) Însă, când comunicai cu fantome în prezența altor oameni, aceștia te iau – dacă ai noroc – drept mincinoasă ori prefăcută sau, în cele mai multe cazuri, drept nebună. Nu voiam să risc să fiu considerată nebună de către Gideon. În plus, ultimul gargui cu care vorbisem se atașase atât de tare de mine, încât nici la toaletă nu mai puteam să merg singură.

Așa că m-am urcat în taxi cu o figură împietrită, privind drept înainte, până când mașina se puse în mișcare. Alături de mine, Gideon se uita pe geam. Taximetristul ne studie costumația în oglinda retrovizoare, cu sprâncenele ridicate, dar nu spuse nimic. Lucru care merita apreciat.

— Mai e puțin și se face șase jumate, îmi spuse Gideon, străduindu-se, în mod evident, să poarte o conversație neutră. Nu-i de mirare că mi-e foame de mor.

Acum, că adusesese vorba, îmi dădeam seama că și mie mi-era foame. Din cauza atmosferei groaznice de dimineață, nu-mi mâncasem micul dejun nici măcar pe jumătate, iar mâncarea de la școală fusese, ca de obicei, necomestibilă. Mă gândeam cu o anumită poftă la sendvișurile și chifluțele de pe măsuța de ceai a lui lady Tilney, pe care, din păcate, le ratasem.

Lady Tilney! Abiam atunci mi-am dat seama că eu și Gideon ar fi trebuit să dezbatem mai în amănunt aventura noastră din anul 1912. La urma urmei, situația scăpase de-a binelea de sub control, iar eu habar n-aveam ce urmau să creadă despre asta Gardienii, care, când venea vorba despre misiuni ce implicau călătoria în timp, nu prea știau de glumă. Eu și Gideon călătoriserăm în timp cu misiunea de a recolta sânge de la lady Tilney, pe care să-l introducem apoi în cronograf (motivul acestei acțiuni nu-l înțelesesem încă pe de-a-ntregul, deși părea ceva extrem de important; din câte știam, avea legătură cu salvarea lumii – cel puțin). Dar, înainte să rezolvăm asta, au intrat în scenă verișoara mea Lucy și Paul – personajele lor fiind ticăloșii din această poveste. Cel puțin, așa erau convinși cei din familia lui Gideon, ca, de altfel, și el. Se părea că Lucy și Paul furaseră al doilea cronograf, cu ajutorul căruia se ascuseseră în trecut. De ani de zile nu mai știa nimeni nimic de ei – până

când au apărut la lady Tilney și ne-au tulburat zdravăn mica noastră partidă de ceai.

Ratasem complet momentul exact când apăruseră pistoalele în joc, din cauza spaimei cumplite, dar, la un moment dat, Gideon ținuse o armă lipită de ceafa lui Lucy, un pistol pe care, ca să fim cinstiți, nu prea avusese voie să-l ia cu el. (Așa cum nici eu nu avusesem voie să-mi iau mobilul, dar măcar cu telefonul nu puteai împușca pe nimeni!) Apoi ne refugiaserăm în biserică. Dar sentimentul că povestea cu Lucy și Paul nu era chiar așa de simplă pe cât o prezentau cei din familia de Villiers nu-mi dăduse pace nici o secundă.

— Ce-o să le povestim acum despre lady Tilney? Am întrebat eu.

— Știu și eu?

Gideon își frecă obosit fruntea.

— Nu că ar trebui să mințim, dar poate ar fi mai inteligent ca în situația de față să nu dăm chiar toate detaliile. Cel mai bine, mă lași pe mine să vorbesc.

Apăruse, din nou, bine-cunoscutul comandant.

— Da, sigur, am spus eu. Eu doar am să dau aprobator din cap și-am să-mi țin gura, așa cum se cuvine să facă o fată.

Mi-am încrucișat involuntar brațele la piept. De ce nu putea Gideon să se poarte normal măcar o dată? De ce mai întâi mă sărutase (și nu o dată!), pentru ca, imediat după aceea, să facă din nou pe Marele Maestru al Lojei Gardienilor?

Fiecare se uita pe geamul lui.

În cele din urmă, Gideon fu cel care rupse tăcerea, ceea ce mă umplu de un fel de satisfacție.

— Ce e, ți-a mâncat pisica limba?

Așa cum o spusese el, suna aproape stângaci.

— Poftim?

— Asta mă întreba mama când eram mic. De fiecare dată când stăteam așa, îndărătnic, și priveam înainte, cum faci tu acum.

— Ai o mamă?

Abia după ce mi-au ieșit cuvintele pe gură, mi-am dat seama cât de stupidă fusese întrebarea. Dumnezeuule!

Gideon ridică o sprânceană.

— Păi tu ce ai crezut? Întrebă el amuzat. Că sunt un android asamblat de unchiul Falk și de domnul George?

— Nu ești departe de adevăr. Ai fotografii cu tine bebeluș?

Încercând să mi-l imaginez pe Gideon bebeluș, cu obrăjori dolofănei și cu cheliuță, nu m-am putut abține să nu chicotesc.

— Unde sunt mama și tatăl tău? Locuiesc tot aici, în Londra?

Gideon clătină din cap.

— Tata a murit, iar mama locuiește în Antibes, în sudul Franței. Gideon strânse din buze pentru o clipă, iar eu am crezut că avea să se retragă din nou în tăcerea lui. Apoi însă continuă: Cu fratele meu mai mic și cu Domnul Spune-mi Tată Bertelin. El are o firmă care produce componente din platină și

cupru pentru aparatură electronică, firmă care se pare că merge super. Oricum, și-a numit iahtul Cresus1.

Eram de-a dreptul stupefiată. Atâtea informații de natură personală deodată... Asta nu era tipic pentru Gideon.

— Oh, trebuie să fie tare cool să-ți petreci vacanțele acolo, nu?

— Sigur că da, spuse el cinic. Piscina e mare cât trei terenuri de tenis, iar iahtul ăla stupid are robineții din aur.

— Aș zice, în orice caz, că e mai bine decât o cabană neîncălzită în Peebles.

În familia mea, vacanțele de vară erau petrecute, de obicei, în Scoția.

— Dacă aș fi în locul tău și aș avea o familie în sudul Franței, m-aș duce s-o vizitez în fiecare weekend. Chiar dacă nu ar avea piscină imensă și robineți din aur.

Gideon se uită la mine clătinând din cap.

— Ah, da? Și cum ai face asta, dacă, în același timp, ar trebui să călătorești în trecut la fiecare câteva ore? Nu e nici o șmecherie să mergi cu o sută cincizeci de kilometri la oră pe autostradă.

— Oh!

Povestea asta cu călătoritul în timp era încă prea nouă pentru mine, așa că nu-mi clarificasem încă toate consecințele pe care le implica. Existau doar doisprezece purtători ai genei - răspândiți prin toate secolele - iar eu încă nu conștientizam prea bine faptul că și eu eram unul dintre ei. Toți se așteptaseră să fie verișoara mea, Charlotte, care se și pregătise cu ardoare pentru acest rol.

Dar, din motive obscure, mama mea trișase în privința datei mele de naștere, și-acum picase pe noi măgăreața. La fel ca Gideon, aveam și eu acum posibilitatea fie să fac salturi controlate în timp, cu ajutorul cronografului, fie să fiu luată prin surprindere de un salt în timp, în orice clipă și indiferent de locul în care m-aș fi aflat, lucru care, cum aflasem pe propria-mi piele, nu era tocmai plăcut.

— Desigur, ar trebui să iei cronograful cu tine, ca să poți, între timp, să elipsezi în perioade de timp sigure, am gândit eu cu voce tare.

Gideon pufăi trist.

— Da, în felul ăsta, sunt posibile călătorii foarte relaxante și poți vedea o mulțime de locuri istorice pe traseu. Dar, lăsând la o parte faptul că nu mi s-ar permite niciodată să colind prin împrejurimi cu cronograful în rucsac, tu ce ai face în tot timpul ăsta fără el?

Mă ocoli cu privirea și se uită pe geam.

— Mulțumită lui Lucy și lui Paul, acum nu mai avem decât un cronograf. Sau ai uitat asta?

Vocea-i redeveni aprinsă, ca-ntotdeauna când venea vorba despre Lucy și de Paul.

Am ridicat din umeri și m-am uitat și eu pe geam. Taxiul înainta încetîșor înspre Picadilly. Super! Traficul de seară în City. Probabil că am fi ajuns mai repede pe jos.

— E clar că tu nu ai înțeles încă foarte bine că nu prea vei mai avea multe ocazii să părăsești această insulă, Gwendolyn! În vocea lui Gideon se putea simți amărăciunea. Sau acest oraș. În loc să te trimită să-ți petreci vacanțele în Scoția, familia ta ar fi făcut mai bine să-ți arate lumea asta mare. Acum este prea târziu. Pregătește-te să vezi toate la câte vizezi doar folosindu-se de Google Earth.

Taximetristul scotoci după o carte de buzunar jerpelită, se lăsă pe spate în scaun și începu să citească impasibil.

— Dar... tu ai fost în Belgia și la Paris, am replicat eu. Ca să călătorești de acolo în trecut și să recoltezi sânge de la... cum îl cheamă...

— Da, sigur, mă întrerupse el. Împreună cu unchiul meu, trei Gardieni și o creatoare de costume. Ce mai călătorie! Ca să nu mai spun că Belgia este un tărâm tare exotic! Nu visăm oare cu toții să petrecem măcar trei zile în Belgia?

Intimidată de vehemența lui bruscă, am întrebat încetișor:

— Dar, dacă ai putea să alegi, unde ți-ar plăcea să călătorești?

— Vrei să spui dacă nu aș duce cu mine blestemul ăsta al călătoriei în timp? Of, Doamne, nici nu aș ști cu ce să încep. Chile, Brazilia, Peru, Costa Rica, Nicaragua, Canada, Alaska, Vietnam, Nepal, Australia, Noua Zeelandă... Rânji șters. Cam peste tot, mai puțin pe Lună. Dar nu e nici o plăcere să te tot gândești la ceea ce nu ai să poți face niciodată în viață. Trebuie să acceptăm faptul că, în ceea ce privește călătoriile, viața noastră va fi mai degrabă monotonă.

— Dacă facem abstracție de călătoriile în timp.

M-am înroșit pentru că spusese „viața noastră”, ceea ce suna cumva atât de... intim.

— Măcar asta e un fel de recompensă pentru faptul că ești veșnic controlat și întemnițat, spuse Gideon. Dacă nu ar fi existat călătoriile în timp, aș fi murit de mult de plictiseală. Paradoxal, dar adevărat.

— Ca să fiu sinceră, dacă chiar aș simți nevoia de ceva palpitant, mie mi-ar fi de-ajuns să mă uit, din când în când, la un film captivant.

Priveam cu invidie un biciclist care se strecura prin ambuteiaj. Voiam să ajung acasă! Mașinile din fața noastră nu se mișcau nici măcar un milimetru, ceea ce părea să-i convină taximetristului nostru cufundat în lectură.

— Dacă familia ta trăiește în sudul Franței, tu unde locuiești? L-am întrebat pe Gideon.

— În ultima vreme, am locuit în Chelsea. Dar, ca să fiu mai exact, am trecut pe-acolo doar ca să-mi fac duș și să dorm. Când am reușit să dorm.

Oftă. În ultimele trei zile dormise la fel de puțin ca mine. Dacă nu chiar mai puțin.

— Înainte am locuit la unchiul meu Falk, în Greenwich, încă de la vârsta de unsprezece ani. Când mama l-a cunoscut pe Domnul Numai-bun-de-luat-la-palme și s-a hotărât să părăsim Anglia, Gardienii s-au împotrivit. La urma urmei, mai erau doar câțiva ani până la saltul de inițiere, iar eu mai aveam atâtea de învățat.

— Și-atunci, mama ta te-a părăsit?

Pe mama mea n-ar fi lăsat-o niciodată inima să facă așa ceva, eram sigură.

Gideon ridică din umeri.

— Îmi place de unchiul meu, este în regulă atunci când nu face pe Marele Maestru al Lojei Gardienilor. Oricum, mi-e de o mie de ori mai simpatic decât așa-zisul meu tată vitreg.

— Dar...

Aproape că nici nu îndrăzneam să întreb, așa că am șoptit:

— Dar nu ți-e dor de ea?

Din nou, un ridicat din umeri.

— Până să împlinesc cincisprezece ani, când încă mai puteam călători fără probleme, mă duceam mereu acolo în vacanțe. Iar mama vine și ea de cel puțin două ori pe an la Londra - oficial, ca să mă viziteze, în realitate însă, ca să-i cheltuiască banii lui Monsieur Bertelin. Are o slăbiciune pentru haine, pantofi și bijuterii vintage. Și pentru restaurante macrobiotice cu multe stele.

Femeia aia părea o mamă scoasă din cărțile ilustrate.

— Și fratele tău?

— Raphael? El a devenit, între timp, un francez veritabil. Îi spune „tată” Domnului Numai-bun-de-luat-la-palme, și se pare că va prelua cândva frâiele imperiului de platină. Deși, după cum stau lucrurile în momentul de față, nici nu știu dacă va reuși să termine școala, trântorul. Se preocupă mai degrabă de fete decât de lecții.

Gideon își întinse brațul pe spătarul banchetei, iar mie mi se acceleră brusc ritmul respirației.

— De ce ești atât de șocată? Ți-e cumva milă de mine acum?

— Puțin, am spus eu fără să mint și m-am gândit la băiatul de unsprezece ani care fusese nevoit să rămână singur-singurel în Anglia, în grija unor bărbați misterioși care îl obligau să ia lecții de scrimă și să cânte la vioară. Și să joace poloFalk nici măcar nu este cu-adevărat unchiul tău. Doar o rudă îndepărtată.

Mașinile din spatele nostru claxonau furioase. Taximetristul își ridică doar scurt privirea, apoi puse vehiculul în mișcare, fără a se lăsa distras de la lectură. Eu speram doar să nu fie prea palpitant capitolul pe care-l citea.

Gideon păru să nu-i dea nici un pic de atenție.

— Falk mi-a fost mereu ca un tată, spuse el.

Îmi zâmbi strâmb.

— Sincer, nu trebuie să mă privești de parcă aș fi un fel de David Copperfield.

Poftim? De ce aș fi crezut că ar fi un fel de David Copperfield? Gideon gemu.

— Mă refer la personajul romanului lui Charles Dickens, nu la magician. Mai citești și tu câte o carte din când în când?

Și iată-l din nou pe vechiul și arogantul Gideon! Îmi vuia deja capul de prea multă prietenie și încredere. În mod ciudat, eram aproape ușurată să-l am din nou în fața mea pe vechiul Domn îngâmfare. Am afișat o figură cât se putea de încrezută și m-am îndepărtat un pic de el.

— Ca să fiu cinstită, prefer literatura modernă.

— Ah, da?

Ochii lui Gideon sclipeau amuzați.

— Ca de exemplu?

N-avea de unde să știe că și verișoara mea Charlotte îmi pusese cu regularitate aceeași întrebare – și cu aceeași aroganță. De fapt, citeam destul de mult, așa că eram gata oricând să răspund la această întrebare, dar, pentru că Charlotte îmi catalogase în permanență lecturile drept „nesofisticate”, ci numai „tâmpenii lugubre pentru fetișcane”, la un moment dat mi se luase, așa că îi stricasem distracția pentru totdeauna. Uneori trebuie să-i învingi pe oameni cu propriile arme. Șmecheria este să nu ai nici un fel de ezitare când vorbești și este obligatoriu să menționezi și numele a cel puțin unui autor recunoscut de bestselleruri, preferabil al unuia de care chiar să fi citit ceva. În plus, cu cât numele e mai exotic și mai străin, cu atât mai bine.

Am ridicat bărbia și l-am privit pe Gideon fix în ochi.

— De exemplu, citesc cu plăcere George Matussek, Wally Lamb, Piotr Selvieniki, Liisa Tikaanenen. Mi se par grozavi, în special autorii finlandezi, care au un umor aparte. Apoi, tot ce a scris Jack August Merrywether, deși ultimul roman m-a cam dezamăgit, Helen Marundi, se-nțelege, Tahuro Yashamoto, Lawrence Delaney și, desigur, Grimphook, Tscherkowsky, Maland, Pitt...

Gideon era complet în ceață. Mi-am dat ochii peste cap.

— Rudolf Pitt, nu Brad.

Colțurile gurii i se ridicară puțin.

— Deși trebuie să spun că Marea de ametist nu mi-a plăcut deloc, am continuat eu rapid. Prea multe metafore bombastice, nu ți s-a părut și ție? Citindu-l, m-am gândit tot timpul că altcineva a scris cartea în locul lui.

— Marea de ametist? Repetă Gideon, și-acum zâmbea de-a binelea. Oh, da, și mie mi s-a părut groaznic de bombastică. Pe când Avalanșa de chihlimbar mi-a plăcut nespus de mult.

N-am avut încotro și a trebuit să-i răspund tot cu un zâmbet.

— Da, cu Avalanșa de chihlimbar a câștigat pe merit premiul austriac pentru literatură. Ce părere ai însă de Takoshi Mahuro?

— Operele de început sunt OK, dar găsesc un pic obositor faptul că își abordează iar și iar trauma din copilărie, spuse Gideon. Dintre literații japonezi îmi place mai mult Yamamoto Kawasaki sau Haruki Murakami.

Acum nu mă mai puteam opri din râs.

— Să știi că Murakami chiar există!

— Știu, replică Gideon. Charlotte mi-a dăruit o carte de-a lui. Data viitoare când mai vorbim despre cărți, o să-i recomand Marea de ametist. De... Cum spuneai că-l cheamă?

— Rudolf Pitt.

Charlotte îi dăruise o carte – ce drăguț din partea ei! Trebuia să-ți și vină o astfel de idee! Și, în rest, oare ce mai făceau ei doi, în afară de discuțiile despre cărți? Cheful de râs îmi cam dispăruse.

Cum puteam să stau pur și simplu aici la taclale cu Gideon, ca și când între noi nu s-ar fi întâmplat nimic? În primul rând, existau totuși niște chestiuni fundamentale de lămurit. M-am uitat fix la el și am tras adânc aer în piept, fără să știu prea bine ce voiam exact să-l întreb.

„De ce m-ai sărutat?”

— Aproape că am ajuns, spuse Gideon.

Zăpăcită, m-am întors să privesc pe geam. Într-adevăr, la un moment dat, în timpul confruntării noastre, se pare că taximetristul lăsase lectura și-și reluate cursa, astfel că acum mai avea puțin și intra pe Crown Office Row, în cartierul Temple, unde societatea secretă a Gardienilor își avea cartierul general. Puțin mai târziu, mașina parcă pe unul dintre locurile rezervate, alături de un Bentley strălucitor.

— Sunteți sigur că e permis să staționez aici?

— Da, fără nici o grijă, îl asigură Gideon și coborî. Nu, Gwendolyn, tu rămâi în taxi până vin eu cu banii, spuse el când am dat să cobor. Și, nu uita, orice vom fi întrebați, mă lași pe mine să vorbesc. Mă întorc imediat.

— Ceasul merge, spuse taximetristul morocănos.

Ne-am uitat amândoi după Gideon, care dispărea printre zidurile venerabile ale clădirilor din Temple, și abia atunci mi-am dat seama că fusem lăsată acolo drept gaj.

— Sunteți de la teatru? Întrebă taximetristul.

— Poftim?

Ce era umbra aia care flutura deasupra noastră?

— Păi, mă refeream la costumele astea caraghioase.

— Nu. De la muzeu.

Pe plafonul mașinii se azeau niște zgomote ciudate... de zgârieturi. Ca și când o pasăre s-ar fi așezat deasupra. O pasăre mare.

— Ce este asta?

— Ce anume, întrebă taximetristul.

— Cred că s-a așezat o cioară sau așa ceva pe mașină, am spus eu plină de speranță.

Însă nu cioara fu cea care se aplecă peste marginea plafonului și privi pe geam înăuntru. Era micul gargui din Belgravia. Când îmi văzu expresia revoltată, afișă un zâmbet victorios pe chipul de pisică și scuipă un jet de apă peste parbriz.

Nimic nu stă în calea dragostei; ea nu cunoaște porți și nici zăvoare și-nvinge-orice opreliști ce îi ies în cale.

Ea n-are început, și-și flutură aripile-i neconținut, Bătându-le la infinit.

Matthias Claudius (1740-1815)

Doi

— Te-am surprins, nu? Strigă micul gargui.

De cum coborâsem din taxi, nu se mai oprise din vorbit.

— Nu te poți descotorosi chiar așa ușor de unul ca mine.

— Da, bine. Ascultă...

M-am uitat nervoasă spre mașină. Taximetristului îi spuseseam că aveam urgent nevoie de aer proaspăt, fiindcă îmi era rău, și-acum el se uita

înspre noi suspicios și se întreba de ce vorbeam cu peretele. Gideon nu se vedea încă.

— În plus, pot să și zbor.

Ca să mi-o dovedească, garguiul își desfăcu aripile.

— Ca un liliac. Mai rapid decât orice taxi.

— Acum ascultă-mă bine: faptul că te pot vedea nu înseamnă nicidecum...

— Mă poți vedea și auzi! Mă întrerupse garguiul. Știi ce rar se întâmplă asta? Ultima care a putut să mă vadă și să mă audă a fost Madame Tussaud, iar ea, din păcate, nu punea prea mare preț pe compania mea. De obicei, mă stropea cu apă sfințită și se ruga. Sărmana, era un pic cam sensibilă. Își dădu ochii peste cap. Știi tu, cam multe capete tăiate...

Scuipă din nou un jet de apă, chiar dinaintea picioarelor mele.

— Încetează!

— Scuze! Este numai din cauza emoției. În amintirea vremurilor când eram jgheab.

Speranțele să mai scap de el erau slabe, dar voiam măcar să încerc. Pe cale pașnică. Așa că m-am aplecat înspre el, până când ochii ne-au ajuns la același nivel.

— Ești, fără doar și poate, un personaj simpatic, dar e imposibil să rămâi cu mine! Viața mea este și-așa destul de complicată și, ca să fiu sinceră, îmi sunt absolut suficiente stafiile pe care le cunosc deja. Așa că, te rog, dispari.

— Eu nu sunt o stafie, spuse garguiul ofuscat. Eu sunt un demon. Sau, mai bine zis, ceea ce a mai rămas dintr-un demon.

— Și care este diferența? Am strigat eu disperată. Nu am nevoie să văd nici stafii, nici demoni. Înțelege odată! Trebuie să te întorci în biserica ta.

— Care e diferența? Hai, te rog! Stafiile sunt imagini ale oamenilor decedați, care, din te miri ce motiv, nu vor să părăsească această lume. Dar eu am fost demon de când eram încă în viață. Doar nu poți să mă pui în aceeași oală cu stafiile obișnuite. Mai mult de atât, aceea nu e biserica mea. Pierd și eu timpul pe-acolo.

Taximetristul se uita la mine cu gura larg căscată. Prin fereastra deschisă putea probabil să audă fiecare cuvânt - de-al meu.

Mi-am frecat fruntea cu mâna.

— Mi-e egal. În orice caz, nu poți rămâne cu mine.

— De ce te temi? Garguiul se apropie încrezător și-și înclină capul. În zilele noastre, nu mai e nimeni ars dacă e considerat vrăjitor, doar pentru că vede și știe ceva mai multe decât oamenii obișnuți.

— Da, dar, în zilele noastre, cineva care vorbește cu fantome - ăăă și cu demoni - este trimis la psihiatru, am spus eu. Nu înțelegi că... M-am întrerupt. N-avea nici un rost. Pe cale pașnică nu puteam rezolva nimic. Așa că m-am încruntat și am spus cât de dur am putut: Doar pentru că am ghinionul să te pot vedea nu-nseamnă că poți să mă obligi să-ți țin companie.

Garguiul nu păru absolut deloc impresionat.

— Dar pot să-ți țin eu companie, norocoaso...

— Ca să fie totul foarte clar: mă deranjezi! Așa că, te rog, pleacă! Am mârâit eu.

— Nu, nu plec! Căci, dacă plec, ai să regreti. Apropo, ți se întoarce partenerul de giugiuleală.

Își țuguie buzele și începu să imite zgomotul sărutului.

— Ah, ține-ți gura! L-am văzut pe Gideon apărând cu pași mari de după colț. Și șterge-o odată!

Ultima replică am scos-o printre dinți, fără să-mi mișc buzele, asemenea unui ventriloc. Bineînțeles că garguiul nu fu câtuși de puțin impresionat.

— Nu cu tonul ăsta, tânără doamnă! Spuse el satisfăcut. Gândește-te mereu că suntem răsplătiți cu aceeași monedă cu care plătim.

Gideon nu era singur. În urma lui puteam să disting silueta rotunjoară a domnului George, care gâfâia de zor, căci trebuia să alerge ca să țină pasul cu Gideon. Îmi zâmbi de la distanță.

Eu mi-am redresat ținuta și mi-am netezit rochia.

— Gwendolyn, slavă cerului, spuse domnul George, tamponându-și sudoarea de pe frunte cu o batistă. Ești în regulă, fetița mea?

— Grăsuțul aproape c-a rămas fără suflu, observă garguiul.

— Foarte în regulă, domnule George. Am avut doar câteva... ăăă... probleme...

Gideon, care-i dădea taximetristului niște bancnote, mă privi alarmat peste plafonul mașinii.

— Cu sincronizarea, am murmurat eu și m-am uitat după taximetrist, care demară clătinând din cap.

— Da, Gideon ne-a zis deja că au apărut complicații. Nu-mi vine să cred, undeva în sistem este o sincopă, trebuie să analizăm asta foarte temeinic. Și poate chiar să facem modificări. Important însă este că nu vi s-a întâmplat nimic.

Domnul George îmi oferi brațul, ceea ce păru un pic cam ciudat, căci era cu aproape o jumătate de cap mai scund decât mine.

— Vino, fetița mea, mai avem câte ceva de făcut.

— De fapt, aș fi vrut să ajung cât mai repede posibil acasă, am spus eu.

Garguiul se cocoțase pe un burlan și mergea pe el în echilibru, desupra noastră, de-a lungul jgheabului unui acoperiș, cântând cât îl țineau plămâni Friends will befriends.

— Oh, da, firește, spuse domnul George. Dar astăzi ai petrecut trei ore în trecut. Pentru a fi în siguranță până mâine după-amiază, trebuie să mai elipsezi vreo câteva ore. Nu-ți face griji, nu e nimic solicitant. Doar o pivniță confortabilă în care îți vei face temele.

— Dar probabil că mama mă așteaptă și-și face deja griji!

În plus, era miercuri, iar acasă era ziua pentru friptură de pui la cuptor cu cartofi. Ca să nu mai vorbim că mă așteptau acolo o cadă și patul meu!

După ce că mă aflam într-o asemenea situație, să mai fiu șicanată și cu teme pentru acasă era chiar o nerușinare. Cineva ar fi trebuit să-mi dea o

scutire. „Deoarece Gwendolyn este, mai nou, implicată în misiuni zilnice, care constau în a călători în timp, va fi scutită pe viitor de teme pentru acasă.”

Garguiul continua să zbiere de pe acoperiș, iar eu mă abțineam să nu-l corectez. Mulțumită jocului Singstar și după-amiezilor de karaoke petrecute la prietena mea Leslie, cunoșteam până și textele pieselor formației Queen și știam exact că în astă melodie nu apărea în nici un vers cuvântul „castravete”.

— Două ore sunt suficiente, spuse Gideon, care înainta cu pași așa mari, că eu și domnul George abia puteam să ne ținem după el. După care poate să se ducă acasă și să se odihnească.

Uram când vorbea despre mine la persoana a treia, cu mine de față.

— Da, și-o să se bucure tare mult, am spus eu. Căci este foarte obosită.

— O vom suna pe mama ta și-i vom spune că vei fi dusă acasă cel târziu la ora zece, spuse domnul George.

Ora zece? Adio pui la cuptor! Pun pariu pe orice că porția mea avea să-i cadă victimă nehalitului de frate-miu.

— When you're through with life and all hope is lost, cânta garguiul, când zburând, când agățându-se de peretele de cărămidă, pentru a coborî grațios lângă mine, pe asfalt.

— Vom spune că mai ai de stat câteva ore, zise domnul George, mai mult pentru sine decât pentru mine. Poate ar fi mai bine să nu-i povestești despre călătoria ta în anul 1912, căci ea crede că ai elipsat în anul 1956.

Ajunsesem în fața cartierului general al Gardienilor. De secole, de-aici erau controlate călătoriile în timp. Membrii familiei de Villiers erau, după câte se părea, descendenți direcți ai Contelui de Saint-Germain, unul dintre cei mai faimoși călători în timp din linia bărbătească. Noi, familia Montrose, alcătuiam linia femeiască, ceea ce pentru cei din familia de Villiers părea să însemne că nu eram cu adevărat prea importanți.

Contele de Saint-Germain fusese cel care descoperise călătoriile controlate în timp, cu ajutorul cronografului, tot el fiind cel care dăduse ordinul nebunesc conform căruia toți cei doisprezece călători în timp trebuiau înregistrați în cronograf.

Între timp, nu mai lipseau decât Lucy, Paul, lady Tilney și încă o gagică, o damă de onoare, al cărei nume nu reușeam să-l rețin. Pe ăștia mai trebuia să-i păcălim ca să le luăm vreo câțiva mililitri de sânge.

Întrebarea întrebărilor era însă ce avea să se întâmple după ce toți cei doisprezece călători în timp erau înregistrați în cronograf, iar cercul se închidea. Se părea că nimeni nu știa răspunsul cu exactitate. Gardienii se comportau ca niște popândăi când venea vorba despre conte. Cult orb fără opreliști!

Mie mi se punea literalmente o gheară în gât când mă gândeam la Saint-Germain, căci singura mea întâlnire cu el în trecut numai plăcută nu fusese.

În fața mea, domnul George urca treptele gâfâind. Trupul său mic și rotunjour ca o bilă radia, ca-ntotdeauna - ceva reconfortant, în orice caz, el era cam singurul din toată gașca în care aveam, cât de cât, încredere. Cu

excepția lui Gideon – deși nu, nu încredere se putea numi ceea ce simțeam pentru el.

La exterior, clădirea lojei nu se deosebea de celelalte case de pe aleea îngustă ce înconjura Temple Church, în care se aflau, cu precădere, birouri de avocatură și sedii ale unor docenți ai Institutului de Științe Juridice. Eu știam însă că acel cartier era mai mare și mult mai pretențios decât părea pe dinafară, și că se întindea cu precădere sub nivelul solului pe suprafețe uriașe.

Cu puțin timp înainte să ajungem la ușă, Gideon mă trase înapoi și-mi șuieră în șoptă:

— Am spus că ești extrem de speriată, așa că ia și tu o figură mai tulburată dacă vrei să ajungi acasă mai devreme.

— Am crezut că am deja o asemenea figură, am murmurat eu.

— Vă așteaptă în Sala Dragonului, spuse domnul George gâfâind când am ajuns sus, pe coridor. Luați-o voi înainte, eu am s-o rog pe doamna Jenkins să vă aducă ceva de mâncare. Probabil vă e cam foame. Aveți vreo dorință anume?

Înainte să-mi pot exprima poftele, Gideon mă apucă de braț și mă trase mai departe.

— Dacă se poate, cât mai mult din toate! Am mai apucat eu să-i strig domnului George peste umăr, înainte ca Gideon să mă tragă după el pe un culoar din spatele unei alte uși.

Mi-era greu să nu mă împiedic cu rochia mea cea lungă.

Garguiul țopăia agil pe lângă noi.

— Partenerul tău de giugiuleală nu e prea manierat, spuse el. În mod obișnuit, așa tragi după tine o capră pe care-o duci la iarmaroc.

— Nu te mai grăbi în halul ăsta, i-am spus lui Gideon.

— Cu cât scăpăm mai repede, cu atât te poți duce acasă mai curând.

Îmi purta oare de grijă sau doar voia să scape de mine?

— Da, dar... poate că eu îmi doresc să fiu de față, la asta nu te-ai gândit? Am și eu o mulțime de întrebări și m-am săturat să nu-mi dea nimeni nici un răspuns.

Gideon rări puțin pasul.

— Astăzi oricum nu mai are cine să-ți dea vreun răspuns – astăzi vor vrea să știe cum a fost posibil ca Lucy și Paul să ne aștepte. Din păcate, tu ești încă principalul nostru suspect.

Acel „nostru” mi-a dat un junghi în inimă, ceea ce m-a cam iritat.

— Eu sunt singura care nu știe nimic despre nimic!

Gideon oftă.

— Am încercat deja să-ți explic. Acum, probabil că ești complet ignorantă și... inocentă, dar nu știe nimeni ce vei face în viitor. Nu uita că poți călători în trecut și poți, astfel, să le povestești lui Lucy și lui Paul despre vizita noastră. Se întrerupse. Ăăă... ai putea să le povestești.

Mi-am dat ochii peste cap.

— La fel cum ai putea și tu! Și, la urma urmei, de ce trebuie să fie neapărat unul dintre noi doi? Oare Margret Tilney nu ar fi putut să-și lase ei

înseși un mesaj în trecut? Sau Gardienii? Ar putea să trimită o scrisoare unuia dintre călătorii în timp, din orice epocă, în orice epocă...

— Hă? Făcu garguiul, care zbura acum deasupra noastră. Poate să-mi explice și mie cineva despre ce vorbiți? Nu-nțeleg o iotă.

— Cu siguranță, există mai multe variante de explicații, spuse Gideon și încetini și mai mult. Astăzi însă am avut impresia că Lucy și Paul te-au impresionat cumva, ca să zic așa. Se opri, îmi dădu drumul brațului și mă privi serios. Ai fi vorbit cu ei și le-ai fi ascultat poveștile mincinoase, poate chiar le-ai fi dat de bunăvoie sânge pentru cronograful furat dacă nu aș fi fost și eu de față.

— Nu, nu aș fi făcut asta, am negat eu. Dar mi-ar fi plăcut să aud ce aveau să ne zică. Nu m-au impresionat negativ.

Gideon încuviință din cap.

— Vezi, exact ce spuneam. Gwendolyn, oamenii ăștia intenționează să distrugă un secret care a fost ocrotit timp de sute de ani. Vor să obțină ceva la care nu au dreptul. Iar pentru asta nu au nevoie decât de sângele nostru. Nu cred că se vor da înapoi de la nimic pentru a-l obține.

Își înlătură o șuviță cârlionțată de păr șaten de pe frunte, iar eu mi-am ținut involuntar respirația.

Dumnezeule, arăta așa de bine! Ochii ăia verzi, linia frumos arcuită a buzelor, pielea albă – totul era absolut perfect la el. Și mai și mirosea atât de bine, încât, pentru o secundă, m-am simțit ademenită de gândul să-mi sprijin, pur și simplu, capul pe pieptul lui. Bineînțeles că nu am făcut-o.

— Poate ai uitat că și noi ne dorim sângele lor și că tu ai fost cel care i-a ținut lui Lucy un pistol la ceafă, și nu viceversa, am replicat eu. Ea nu era înarmată.

O cută se ivi între sprâncenele lui Gideon.

— Gwendolyn, nu fi așa naivă! Am fost atrași într-o ambuscadă. Lucy și Paul aveau întăriri înarmate. Erau cel puțin patru contra unu!

— Doi! Am strigat eu. Mai eram și eu pe-acolo!

— Cinci, dacă o punem la socoteală și pe lady Tilney. Fără pisolul meu, se prea poate să fi fost morți acum. Oricum, ne-ar fi putut lua sânge cu forța, căci exact de-asta se aflau acolo. Iar tu voiai să vorbești cu ei?

Mi-am mușcat buzele.

— Aloo? Spuse garguiul. Se mai gândește cineva și la mine? Sunt total confuz!

— Înțeleg că ești derutată, continuă Gideon, de data asta mult mai blând, dar cu o aroganță de nerecunoscut în glas. În ultimele zile ai trăit și ai aflat mult prea multe. Ai fost total nepregătită. Cum ai putea înțelege despre ce e vorba aici? Locul tău este acasă, în pat. Așa că, hai să isprăvim odată! Mă apucă din nou de braț și mă trase după el. Eu am să vorbesc, iar tu îmi vei confirma povestea, bine?

— Da, ai spus-o deja de cel puțin douăzeci de ori! Am răspuns eu iritată și m-am proptit pe picioare în fața unei plăcuțe de alamă pe care scria „Ladys”.

— Puteți începe fără mine. Eu am nevoie la toaletă încă din 1912.

Gideon îmi dădu drumul.

— Știi cum să ajungi sus?

— Bineînțeles, am spus eu, deși nu eram așa de sigură că puteam să mă bazez pe simțul meu de orientare.

Casa asta avea prea multe culoare, scări, unghere și uși.

— Foarte bine! Măcar am scăpat de tip, spuse garguiul. Acum poți să-mi explici în liniște ce se petrece aici!

Am așteptat până când Gideon a dispărut după următorul colț, apoi am deschis ușa toaletei și am mârâit la gargui:

— Treci odată înăuntru!

— Poftim?

Garguiul mă privi ofensat.

— În closet? Deci asta este absolut...

— Nu mă interesează părerea ta. Nu sunt prea multe locuri unde să poți conversa în liniște cu demonii și nu vreau să risc să ne audă cineva! Așa că treci!

Garguiul se ținu de nas și mă urmă fără tragere de inimă în toaletă, unde mirosea ușor, doar a dezinfectant și a lămâie. Am aruncat o privire scurtă în cabină. Nu era nimeni.

— Așa. Acum fii atent. Știu că probabil n-am să scap de tine prea repede, însă, dacă vrei să rămâi cu mine, atunci trebuie să respecti câteva reguli, clar?

— Să nu mă scobesc în nas, să nu vorbesc urât, să nu sperii câinii..., turui garguiul.

— Ce? Nu, ceea ce vreau eu este să-mi accepti spațiul intim. Serile și când sunt în baie, vreau să fiu singură, iar dacă se mai întâmplă să mă sărute cineva - aici a trebuit să înghit în sec - nu vreau să am spectatori, e clar?

— Hmm, făcu garguiul. Și aud asta din gura cuiva care m-a târât într-un closet!

— Deci ne-am înțeles? Îmi vei respecta spațiul intim?

— Sub nici o formă nu vreau să te văd sub duș sau - pfui, Doamne ferește!

— Când te săruți, spuse garguiul emfatic. Chiar nu trebuie să-ți faci nici un fel de griji în privința asta. Și, de regulă, și mie mi se pare cam plictisitor să-i privesc pe oameni dormind. Sforăiturile și balele lor, ca să nu mai vorbesc despre altele...

— În plus, nu te băga în vorbă atunci când sunt la școală sau când discut cu cineva - și, te rog, dacă chiar trebuie să cânți, fă-o când nu sunt eu de față!

— Pot să imit și trompeta, spuse garguiul. Sau o goarnă de poștalion. Ai câine?

— Nu!

Am inspirat adânc. Pentru individul ăsta aveam nevoie de nervi de oțel.

— Nu poți să faci rost de unul? În caz extrem, merge și o pisică, dar pisicile sunt mereu tare arogante și nu poți să le enervezi prea ușor. Mai există și păsări care mă pot vedea. Ai o pasăre?

— Bunica mea nu suportă animalele de casă, am spus eu și m-am abținut să adaug că nu suporta nici animalele de casă invizibile.

— Bine, acum s-o luăm cu începutul: pe mine mă cheamă Gwendolyn Shepherd. Mă bucur să te cunosc.

— Xemerius, spuse garguiul radiind cu tot chipul. Sunt încântat. Se cocoșă pe chiuvetă și mă privi adânc în ochi. Pe bune! Foarte, foarte încântat! Îmi cumperi o pisică?

— Nu. Și-acum ieși! Am nevoie la toaletă!

— Îh.

Xemerius se năpusti pe ușă afară, fără s-o deschidă în prealabil, după care l-am auzit din nou pe hol, fredonând Friends will be friends.

Am rămas în toaletă mai mult decât ar fi fost necesar. M-am spălat temeinic pe mâini și mi-am clătit fața cu apă rece din belșug, sperând să mi se limpezească din nou mintea. Dar nu am reușit să opresc vârtoarea gândurilor. Mi-am privit părul în oglindă. Arăta de parcă și-ar fi făcut niște ciori cuib în el. Am încercat să-l netezesc cu degetele și să-mi ridic puțin moralul. Așa cum ar fi făcut prietena mea Leslie dacă ar fi fost aici.

„Mai sunt doar câteva ore și-ai reușit, Gwendolyn. Hei, ținând cont de faptul că ești obosită și flămândă, nici nu arăți așa rău.”

Reflexia din oglindă mă privea dezaprobator, cu ochi mari și încercănați.

„Bine, am mințit”, am recunoscut eu. „Arăți groaznic. Dar ai arătat și mai rău. De exemplu, atunci când ai avut vărsat de vânt. Așa că, fruntea sus! Ai să reușești.”

Xemerius se agățase precum un liliac de un candelabru de pe coridor.

— Cam sinistru aici, își dădu el cu părerea. Tocmai a trecut un cavaler templier cu un braț lipsă, îl cunoști?

— Nu, am spus. Slavă Domnului! Vino, trebuie s-o luăm pe-aici.

— Îmi explici și mie chestia aia cu călătoria în timp?

— Nici eu n-o înțeleg.

— Îmi cumperi o pisică?

— Nu.

— Știu eu un loc unde se găsesc gratis. Hei, în armura de acolo e un om.

I-am aruncat pe furiș o privire armurii. Avusesem, într-adevăr, senzația că văzusem niște ochi licărind îndărătul vizierei închise. Era aceeași armură pe care o bătușem ieri pe umăr cu obrăznicie, crezând, desigur, că era doar de decor.

Aveam impresia că mă despărțeau ani de ziua de ieri.

În fața ușii Sălii Dragonului m-am întâlnit cu doamna Jenkins, secretara. Ducea o tavă și se bucură să mă vadă, ca să-i deschid ușa.

— Mai întâi doar ceai și biscuiți, scumpo, spuse ea zâmbind, parcă scuzându-se. Doamna Mallory a plecat de mult acasă și trebuie să caut prin bucătărie, să văd ce pot să pregătesc pentru copiii mei flămânzi.

Am încuviințat din cap politicoasă, dar eram sigură că, dacă se străduia puțin, mi-ar fi putut auzi stomacul mormăind ceva de genul: „Comandă ceva la chinezi”.

Cei din sală ne așteptau deja: Gideon, unchiul Falk, care mă ducea mereu cu gândul la un lup, cu ochii lui chihlimbarii și părul alb, doctorul White cel sever și sumbru, cu veșnicul lui costum negru, și – surpriză – chiar și profesorul meu de engleză și istorie, domnul Whitman, poreclit și Domnul Veverițoi. M-am simțit brusc și mai prost și am început să trag încurcată de panglica bleu a rochiei. Nu mai departe de azi-dimineață, domnul Whitman mă prinsese chiulind împreună cu Leslie și ne ținuse o predică dojenitoare. În plus, mai și confiscase de la Leslie toate informațiile adunate de ea de pe net. Până în acel moment, doar bănuisem că ar fi făcut parte din Cercul Inițiaților al Lojei Gardienilor, lucru care se confirma, astfel, oficial.

— Iată-te, Gwendolyn, spuse Falk de Villiers prietenos, dar fără să zâmbească.

Părea nebărbierit, dar poate că făcea parte dintre bărbații care se bărbieresc dimineața, iar seara au deja o barbă ca de trei zile. Probabil că de vină erau zonele mai închise la culoare din jurul gurii, dar, în orice caz, părea mai încordat și mai serios decât ieri sau chiar decât la prânz. Un lup alfa nervos.

Domnul Whitman îmi făcu totuși cu ochiul, iar doctorul White mormăi ceva ininteligibil, din care se auziră cuvintele: „muieri” și „punctualitate”.

Lângă doctorul White se afla, ca-ntotdeauna, mica fantomă blondă a băiețelului Robert, singurul care părea să se bucure că mă vedea, căci îmi adresă un zâmbet radios. Robert era fiul doctorului White, care murise la vârsta de șapte ani înecat într-o piscină și care-l însoțea, de atunci, pe doctor pas cu pas, ca fantomă. Sigur că, în afară de mine, nimeni altcineva nu-l putea vedea, și, deoarece doctorul White era mereu de față, nu apucasem încă să port o discuție serioasă cu Robert, pentru a afla, de exemplu, de ce mai băntuia pe acest pământ.

Cu brațele încrucișate, Gideon se sprijinea de unul dintre pereții artistic decorați cu sculpturi. Privirea lui trecu repede pe lângă mine, apoi se opri la biscuiții de pe tava adusă de doamna Jenkins. Speram ca stomacul lui să ghiorțăie la fel de tare ca al meu.

Xemerius se strecurase în încăperea înaintea mea și-acum privea apreciativ de jur-împrejur.

— Mii de trăsnete și fulgere! Exclamă el. Nu-i rea deloc coșmelia asta.

Dădu un ocol încăperii, admirând sculpturile pe care nici eu nu mă puteam sătura să le privesc. Mai ales sirena, care plutea deasupra sofalei, mă fermecase. Fiecare solzișor era reprezentat în cel mai mic detaliu, în toate nuanțele de albastru și de turcoaz. Însă numele sălii venea de la dragonul uriaș care șerpuia între cele două candelabre suspendate de plafon și care părea atât de real, de parcă ar fi putut în orice clipă să-și desfacă aripile și să-și ia zborul.

Mi-ar fi plăcut să spun: „Nu face rău, vrea doar să se joace” (în speranța că așa și era), dar nu era recomandabil să vorbești cu o fantomă

despre un demon, când încăperea era plină de oameni care nu-i puteau vedea nici pe unul, nici pe celălalt.

— Mă duc să văd dacă mai găsesc ceva de mâncare prin bucătărie, spuse doamna Jenkins.

— Ați terminat de mult programul, doamnă Jenkins, replică Falk de Villiers. Lucrați prea mult peste program în ultima vreme.

— Da, mergeți acasă, îi ordonă țâfnos doctorul White. N-o să moară nimeni de foame aici.

Ba da, eu! Și eram sigură că la fel gândea și Gideon în acel moment. Când privirile ni se întâlneau, îmi zâmbi.

— Dar biscuiții nu sunt tocmai o cină sănătoasă pentru niște copii, spuse doamna Jenkins, e drept, destul de încet.

Bineînțeles că eu și cu Gideon nu mai eram niște copii, dar o masă decentă tot ni se cuvenea. Păcat că doamna Jenkins era singura de acolo de aceeași părere cu mine, căci, din păcate, nu prea era luată în seamă. La ușă, se ciocni de domnul George, care în continuare avea respirația întretăiată și care mai și căra două foliante grele, legate în piele.

— Ah, doamnă Jenkins, spuse el. Mulțumesc mult pentru ceai. Vă rog să mergeți acasă și să încuiați dumneavoastră biroul.

Doamna Jenkins s-a încruntat, dar a răspuns politicos:

— Pe mâine-dimineață!

Domnul George închise ușa în urma ei cu un găfâit zgomotos, apoi puse cărțile groase pe masă.

— Așa, iată-mă-s. Putem începe. Cu patru membri ai Cercului Inițiaților nu avem cvorum, dar mâine vom fi aproape în formațiune completă. Sinclair și Hawkins sunt, după cum era de așteptat, indisponibili, ambii transferându-mi mie dreptul de vot. Astăzi nu vom face decât să stabilim o direcție aproximativă.

— Cel mai bine ar fi să ne așezăm.

Falk ne indică scaunele așezate împrejurul mesei aflate chiar sub dragonul sculptat, fiecare alegându-și un loc.

Gideon își așează redingota pe spătarul scaunului plasat în diagonală față de al meu și-și suflecă mânecile.

— Am să mai spun încă o dată: nu ar trebui ca Gwendolyn să fie prezentă la această discuție. Este obosită și foarte înspăimântată. Ar trebui să elipseze, după care, cineva ar trebui s-o ducă acasă.

„Și-nainte de toate, să-i comande cineva, vă rog, o pizza, cu multă brânză.”

— Nu-ți face griji, Gwendolyn va sta doar puțin, ca să aibă ocazia să ne prezinte impresiile ei, spuse domnul George. Apoi o voi conduce personal la cronograf.

— Chiar așa speriată nu mi se pare, mormăi doctorul White.

Robert, mica fantomă, rămăsese în spatele scaunului lui și privea curios spre sofa pe care stătea tolănit Xemerius.

— Ce-i chestia aia? Mă întrebă.

Bineînțeles că nu i-am răspuns.

— Eu nu sunt o chestie. Sunt un bun prieten de-al lui Gwendolyn, răspunse Xemerius în locul meu și scoase limba. Dacă nu cumva cel mai bun prieten al ei. O să-mi cumpere un câine.

Am privit severă înspre sofa.

— Imposibilul s-a întâmplat, spuse Falk. Când Gideon și Gwendolyn s-au dus în vizită la lady Tilney, erau deja așteptați. Toți cei de față pot depune mărturie că am ales absolut la întâmplare data și ora vizitei lor. Cu toate acestea, Lucy și Paul îi așteptau. Nu are cum să fie o pură coincidență.

— Asta înseamnă că cineva trebuie să le fi povestit despre această întâlnire, spuse domnul George, care răsfoia unul dintre foliante. Întrebarea este cine:

— Mai degrabă când, replică doctorul White, privindu-mă.

— Și cu ce scop, am intervenit eu.

Gideon se încruntă.

— Scopul e clar. Au nevoie de sângele nostru ca să-l introducă în cronograful furat. De aceea și-au adus și întăriri.

— În Anale nu apare nici măcar un cuvânt despre vizita voastră, spuse domnul George. Cu toate că voi v-ați întâlnit cu cel puțin trei Gardieni dintre cei postați să păzească intrările. Vă puteți aminti numele lor?

— Primul secretar ne-a întâmpinat personal. Gideon își îndepărtă o buclă de pe frunte. Burghes sau cam așa ceva. Ne-a spus că erau așteptați să elipseze pe seară frații Jonathan și Timothy de Villiers, în timp ce lady Tilney elipsase deja la primele ore ale dimineții. Iar un bărbat pe nume Winsley ne-a dus la Belgravia cu o caleașcă. Ar fi trebuit să ne aștepte în fața ușii, dar, când am ieșit din casă, caleașca dispăruse. A trebuit s-o luăm la fugă pe jos și să ne adăpostim într-o ascunzătoare în așteptarea saltului înapoi.

Simțeam cum mă înroșeam, amintindu-mi modul cum ne petrecuserăm timpul în ascunzătoare. Am luat repede un biscuit, lăsându-mi părul să-mi ascundă fața.

— Consemnarea din acea zi a fost făcută de un Gardian din Cercul Inițiaților, un anume Frank Mine. Nu sunt decât câteva rânduri, câte ceva despre vreme, apoi ceva despre un marș de protest al sufragetelor în City și mențiunea că lady Tilney s-a prezentat punctuală pentru a elipsa. Nici un eveniment deosebit. Gemenii de Villiers nu sunt menționați, deși au fost și ei în fiecare an membri ai Cercului Inițiaților.

Domnul George oftă și închise foliantul.

— Foarte ciudat. Totul ne duce cu gândul la un complot în propriile rânduri.

— Iar întrebarea principală rămâne cum de-au putut Lucy și Paul să știe că voi doi urma să apăreți în această zi, la această oră la lady Tilney, spuse domnul Whitman.

— Puh, izbucni Xemerius de pe sofa. Cam prea multe nume - îmi vâjâie capul.

— Explicația este clară, spuse doctorul White, privindu-mă din nou.

Toți priveau în gol, gânditori și posomorâți, inclusiv eu. Nu făcusem nimic, dar era evident că toți cei prezenți erau de părere că eu, la un moment

dat din viitor, aveam să simt nevoia să le dezvălui lui Lucy și lui Paul momentul în care urma să o vizităm pe lady Tilney – indiferent de motiv. Totul era foarte confuz și, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi se părea mai illogic. Și, deodată, m-am simțit foarte singură.

— Ce fel de ciudați mai sunteți și voi? Întrebă Xemerius și sări de pe sofa pentru a se atârna cu capul în jos de unul dintre candelabrele uriașe. Așa deci, călătorii în timp, da? Cei de teapa mea am trecut prin multe, dar asta este și pentru mine un teritoriu virgin.

— Eu nu înțeleg un lucru, am spus eu. De ce v-ați așteptat să scrie ceva despre vizita noastră în aceste Anale, domnule George? Adică, dacă ar fi fost ceva, ați fi văzut și ați fi conștientizat dinainte că aveam să ajungem în acea zi acolo și ați fi știut exact prin ce urma să trecem. Sau e totul ca-n filmul acela cu Ashton Kutcher? De fiecare dată când unul dintre noi se întoarce din trecut, se schimbă și tot viitorul?

— Aceasta este o întrebare interesantă și foarte filosofică, Gwendolyn, spuse domnul Whitman, ca și cum ne-am fi aflat la una dintre orele lui. Nu știu despre ce film vorbești, dar, conform legilor logicii, chiar și cea mai mică schimbare din trecut poate influența enorm viitorul. Există o istorioară scurtă de Ray Bradbury în care...

— Poate ar fi bine să amânăm discuțiile filosofice pentru altă dată, îl întrerupse Falk de Villiers. Acum aș dori să aud detaliile despre ambuscada care a avut loc în casa lui lady Tilney și cum de ați reușit să scăpați.

M-am uitat la Gideon. Îl imploram din priviri să prezinte cea mai bună versiune de poveste fără pistol. Mi-am mai luat un biscuit.

— Am avut noroc, spuse Gideon, vorbind la fel de calm ca de obicei. Am observat imediat că era ceva în neregulă. Lady Tilney nu părea deloc surprinsă să ne vadă. Masa era pregătită. Când Paul și Lucy au apărut, iar valetul s-a postat în ușă, eu și Gwendolyn am tulit-o prin camera vecină și-apoi pe scara servitorilor. Caleașca dispăruse, așa că am luat-o pe jos.

Nu părea să-i fie greu să mintă. Fața nu i se nroși ca să-l dea de gol, nu clipi nervos, nu privi stresat în sus, nu avea nici urmă de nesiguranță în glas. Cu toate astea, mi s-a părut că versiunii lui îi lipsea acel ceva care ar fi făcut-o credibilă.

— Ciudat, spuse doctorul White. Dacă ambuscada ar fi fost pusă la cale cum se cuvine, ar fi fost înarmați și ar fi avut grijă să nu puteți scăpa.

— Mă ia amețea, zise Xemerius de pe sofa. Urăsc formele astea verbale care amestecă viitorul și trecutul cu un conjunctiv.

M-am uitat nerăbdătoare la Gideon. Acum chiar trebuia să-i vină o idee strălucită, dacă voia să rămână la versiunea lui fără pistol.

— Cred că, pur și simplu, i-am luat prin surprindere, spuse Gideon.

— Hmm, făcu Falk.

Nici fețele celorlalți nu arătau cu-adevărat convinse. Nici nu era de mirare! Gideon o dăduse-n bară! Dacă tot mințea, atunci trebuia să servești și niște detalii derutante, care să nu intereseze pe nimeni.

— Am fost foarte rapizi, am intervenit eu repede. Scara servitorilor se pare că era proaspăt cerată, căci mai că am alunecat. De fapt, mai mult am

alunecat pe scări în jos decât să le coborâm normal. Dacă nu m-aș fi ținut bine de balustradă, acum m-aș fi aflat tot în anul 1912, cu gâtul rupt. Practic, ce se întâmplă dacă mori într-o deplasare în timp? Cadavrul revine singur înapoi? Mda, în orice caz, am avut noroc că ușa de jos era deschisă, deoarece slujnica tocmai intra cu un coș plin cu cumpărături. Una grasă și blondă. Am crezut că Gideon o s-o doboare și pe ea; avea ouă în coș, vă dați seama ce ar fi ieșit. Dar am fugit pe lângă ea și-apoi, cât de repede-am putut, de-a lungul străzii. Mi-am făcut și-o bășică la deget.

Gideon se lăsase pe spate în scaun și-și încrucișă brațele. Nu i-am putut interpreta exact privirea, dar nu părea nici să mă aprecieze, nici să-mi fie recunoscător.

— Data viitoare am să mă încălț în pantofi de sport, am mai spus eu în tăcerea generală.

După care mi-am mai luat un biscuit. În afară de mine, se pare că nu mai voia nimeni să mănânce.

— Eu am o teorie, spuse domnul Whitman rar, jucându-se cu inelul cu sigiliu de la mâna sa dreaptă. Și, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai sigur că nu greșesc. Dacă...

— Încep, încet-încet, să mă simt prost, căci am spus-o deja de-atâtea ori, dar ea nu ar trebui să ia parte la această discuție, interveni Gideon.

Am simțit cum junghiul din inima mea se transformă în ceva chiar mai rău. Acum nu mă mai simțeam rănită, ci furioasă.

— Are dreptate, fu de acord doctorul White. Este un gest absolut necugetat s-o lăsăm să ia parte la deliberările noastre.

— Dar ne bazăm și pe amintirile lui Gwendolyn, spuse domnul George. Orice amintire, oricât de ne semnificativă, referitoare la vestimentație, cuvinte și aspect exterior, ar putea să ne dea indiciul decisiv legat de perioada de timp de referință a lui Lucy și a lui Paul.

— O să știe lucrurile astea și mâine, și poimâine, replică Falk de Villiers. Cred că cel mai bine ar fi, într-adevăr, să te duci cu ea să elipseze, Thomas.

Domnul George își încrucișă brațele peste abdomenul său rotund și tăcu.

— Am să merg eu cu Gwendolyn... la cronograf și am să supraveghez călătoria în timp, spuse domnul Whitman și-și împinse scaunul în spate.

— Bine, încuviință Falk. Două ore vor fi mai mult decât suficiente. Unul dintre adepți ar putea s-o aștepte la întoarcere; de tine mai avem nevoie aici, sus.

L-am privit pe domnul George întrebător. Din păcate, el ridică din umeri resemnat.

— Vino, Gwendolyn!

Domnul Whitman se ridicase deja.

— Cu cât scapi mai repede de asta, cu atât ajungi mai repede în pat, iar mâine-dimineață poți să te prezinți cum trebuie la școală. Apropo, abia aștept să-ți ascult prezentarea despre Shakespeare.

Dumnezeule! Țsta da, tupeu! Să vorbești în acele momente despre Shakespeare era chiar prea de tot!

Am mai stat pe gânduri o clipă, întrebându-mă dacă să protestez sau nu, dar am decis să n-o fac. În principiu, chiar nu-mi doream să iau parte la acea șuetă idioată. Voiam s-ajung acasă și să uit tot acel talmeș-balmeș cu călătorii în timp – și pe Gideon odată cu el. N-aveau decât să jongleze cu secretele lor în încăperea aia excentrică, până când leșinau de oboseală. Mai ales lui Gideon îi doream asta. Și-n plus, și-un coșmar după...?

Xemerius avea dreptate: erau cu toții niște ciudați.

Tâmpenia a fost doar că tot nu m-am putut abține să mă uit la Gideon și să mă gândesc prosteste: „Dacă mi-ar zâmbi acum, măcar o dată, i-aș ierta totul”.

Lucru pe care, desigur, nu l-a făcut. În schimb, m-a privit inexpressiv, astfel că a fost imposibil să pot spune ce se petrecea în capul lui. Pentru o clipă, sărutul nostru părea atât de îndepărtat, iar eu, nici nu știu din ce motiv, nu am putut să nu mă gândesc la niște versuri sinistre pe care Cynthia Dale, prezicătoarea clasei în ale dragostei, le spunea întotdeauna cel mai bine: „Ochi verzi precum o broască/Te iubește, apoi te lasă”.

— Noapte bună, am spus eu demnă.

— Noapte bună, au murmurat toți.

Toți, mai puțin Gideon. El a spus:

— Nu uitați s-o legați la ochi, domnule Whitman.

Domnul George pufni supărat pe nas. Când domnul Whitman deschise ușa și mă lăsă să ies pe hol, l-am auzit pe domnul George zicând:

— V-ați gândit cumva că exact această marginalizare ar putea fi motivul pentru care lucrurile care urmează să se întâmple se vor întâmpla?

Nu am mai putut auzi însă dacă cineva a și răspuns. Ușa masivă se închise și nu se mai auzi nici o voce.

Xemerius se scărpină în cap cu vârful cozii.

— Asta este cea mai smintită adunare pe care am întâlnit-o vreodată!

— Nu pune la suflet, Gwendolyn, o îndemnă domnul Whitman.

Scoase o eșarfă neagră din jachetă și mi-o împinse sub nas.

— Ești cea mai nouă în acest joc. Marea necunoscută din ecuație.

Și eu ce trebuia să spun acum? Și pentru mine era totul nou! Cu trei zile în urmă, nu știam nimic despre existența acestor Gardieni. Cu trei zile în urmă, viața mea era încă absolut normală. Mă rog, în mare parte cel puțin.

— Domnule Whitman, înainte să mă legați la ochi... am putea să trecem prin atelierul lui Madame Rossini ca să-mi recuperez lucrurile? Am la ea două uniforme care îmi trebuie, ca să am cu ce mă-mbrăca mâine la școală. Și-n plus, și ghiozdanul meu tot acolo e.

— Bineînțeles.

Înaintam, iar domnul Whitman flutura binedispus eșarfa în aer.

— Poți să te și schimbi; în călătoria asta n-ai să te întâlnești cu nimeni. În ce an ar trebui să fii trimisă?

— Oricum nu contează dacă tot mă trimiteți într-o pivniță, am spus eu.

— Păi da, dar trebuie să alegem un an în care să poți ateriza fără probleme în așa-numita... ăăă... pivniță, preferabil fără să dai ochii cu cineva. Începând cu anul 1945 ar trebui să nu fie nici o problemă – căci, înainte de

acest an, erau folosite ca adăposturi antiaeriene. Ce zici de 1974? Este anul în care m-am născut eu, un an bun. Râse. Sau alegem 30 iulie 1966. Atunci a câștigat Anglia finala Campionatului Mondial de Fotbal împotriva Germaniei. Dar nu prea te interesează fotbalul, nu-i așa?

— Mai ales când mă aflu într-o pivniță de douăzeci de metri pătrați, fără ferestre, nu prea, am spus eu fără vlagă.

— Totul este numai pentru a te proteja.

Domnul Whitman oftă.

— O clipă, o clipă, spuse Xemerius, care trepida alături de mine. Iar nu pricep nimic. Să-nțeleg că acum te vei sui într-o mașină a timpului și vei călători în trecut?

— Da, întocmai, am răspuns eu.

— Atunci să alegem anul 1948, spuse domnul Whitman mulțumit.

Jocurile Olimpice de Vară de la Londra.

Deoarece o luase înainte, nu putuse să vadă că-mi dădusem ochii peste cap.

— Călătorii în timp! Tssss. Ce mai prietenă faină mi-am ales! Spuse Xemerius și, pentru prima oară, reușeam să ghicesc ceva ce semăna a respect în vocea lui.

Încăperea în care era păstrat cronograful se afla mult sub pământ și, deși până atunci fusesem adusă și luată de-acolo numai legată la ochi, începusem oarecum să-mi imaginez unde era amplasată. Și asta deoarece, și în 1912, și în 1782, avusesem voie, din fericire, s-o părăsesc nelegată la ochi. Când domnul Whitman mă conduse de la croitoria lui Madame Rossini de-a lungul coridoarelor și al scărilor, drumul îmi păru chiar foarte familiar; numai pe ultima bucată am avut sentimentul că domnul Whitman a făcut o buclă în plus, ca să mă deruteze.

— Asta chiar știe să facă situația palpitantă, spuse Xemerius. De ce au ascuns mașina asta a timpului în cea mai obscură pivniță cu putință?

L-am auzit pe domnul Whitman vorbind cu cineva, după care s-a deschis o ușă masivă, care s-a închis apoi la loc, iar domnul Whitman mi-a eliberat ochii.

Am clipit des la vederea luminii. Lângă domnul Whitman se afla un tânăr roșcat în costum negru, care părea un pic cam agitat și care transpira de emoție. M-am uitat după Xemerius, care, ca să se amuze, strecurase capul în afara încăperii, prin ușa închisă, în vreme ce restul corpului îi rămăsese înăuntru.

— Astea sunt cele mai groase ziduri pe care le-am văzut vreodată, spuse el, după ce intră iar cu totul în cameră. Sunt așa de groase, că ar putea zidi în el și-un pui de elefant, și-anume de-a latul, dacă mă-nțelegi.

— Gwendolyn, acesta este domnul Marley, adept de gradul unu, spuse domnul Whitman. El te va aștepta aici la întoarcere și te va conduce înapoi sus. Doamne Marley, ea este Gwendolyn Shepherd, Rubinul.

— Sunt onorat, domnișoară.

Roșcatul făcu o mică plecăciune. I-am zâmbit jenată.

— Aăă, da, mă bucur de asemenea.

Domnul Whitman se îndreaptă către un seif ultramodern, cu display care clipea, care-mi scăpase în cursul celor două vizite anterioare. Se afla ascuns în spatele unei tapiserii, pe care erau țesute scene de basm, aparent din Evul Mediu. Cavaleri cu cai și pompoane la coifuri și domnițe cu coifuri ascuțite și văluri admirau fără jenă un adolescent pe jumătate gol, care răpusese un balaur. În vreme ce domnul Whitman introducea cifrul, domnul Marley cel roșcat privea discret în podea, deși oricum nu se putea vedea nimic, căci domnul Whitman ascunsese privirilor noastre display-ul cu spatele lui lat. Ușa seifului se deschise ușor, iar domnul Whitman luă dinăuntru cronograful înfășurat într-o husă de mătase și-l puse pe masă.

Domnul Marley își ținu surprins răsuflarea.

— Domnul Marley vede azi pentru prima oară cum se folosește cronograful, spuse domnul Whitman și-mi făcu cu ochiul. Cu bărbia, indică înspre o lanternă care se afla pe masă. La-o, pentru cazul în care curentul electric face vreo figură. Ca să nu trebuiască să mori de spaimă pe-ntuneric.

— Mulțumesc.

Am stat să mă gândesc dacă nu cumva ar fi fost bine să fi cerut și-un insecticid; o pivniță așa de veche era, cu siguranță, plină de păianjeni... Și de șobolani? Nu era cinstit să fiu trimisă acolo singură-singurică.

— Aș putea, vă rog, să primesc și-un băț?

— Un băț? Gwendolyn, n-ai să te întâlnești cu nimeni acolo.

— Dar, poate sunt șobolani...

— Șobolanii se tem ei de tine, și nu invers, crede-mă.

Domnul Whitman scosese cronograful din husa de mătase.

— Impresionant, nu-i așa, domnule Marley?

— Da, sir. Foarte impresionant, sir.

Domnul Marley se holba reverențios la aparat.

— Lingușitorule! Izbucni Xemerius. Roșcații sunt totdeauna lingușitori, nu crezi?

— Mi-l imaginasem mai mare, am spus eu. Și nu m-aș fi gândit niciodată că o mașină a timpului ar semăna așa de mult cu un ceas de pus deasupra șemineului.

Xemerius fluieră printre dinți.

— Astea zic și eu pietricele! Dacă mai sunt și veritabile, atunci și eu aș ține chestia asta închisă într-un seif.

Într-adevăr, cronograful era împodobit cu pietre prețioase impresionant de mari, care străluceau precum bijuteriile Coroanei printre suprafețele pictate și inscripționate ale bizarului aparat.

— Gwendolyn și-a ales anul 1948, spuse domnul Whitman, în timp ce deschidea niște căpăcele, repunând în mișcare rotițe minuscule.

— Ce s-a petrecut la Londra în acel an, domnule Marley, știți?

— Jocurile Olimpice de Vară, sir, spuse domnul Marley.

— Tocilarule! Exclamă Xemerius. Roșcații sunt totdeauna tocilari.

— Foarte bine.

Domnul Whitman se îndreaptă.

— Gwendolyn va ateriza în data de 12 august, la ora douăsprezece a prânzului, și va petrece acolo exact o sută douăzeci de minute. Ești pregătită, Gwendolyn?

Am înghițit în sec.

— Aș mai dori să știu... sunteți sigur că n-o să mă întâlnesc cu nimeni acolo?

„În afară de șobolani și de păianjeni.”

— Domnul George mi-a dat inelul lui, ca să nu-mi facă nimeni nici un rău...

— Ultima oară ai ajuns în Sala Arhivei, care a fost în toate timpurile foarte frecventată. Dar încăperea unde vei ajunge acum este goală. Dacă rămâi liniștită și nu părăsești pivnița – care oricum va fi încuiată – cu siguranță că nu te vei întâlni cu nimeni. În anii de după război, această parte a beciului era doar rareori vizitată, oamenii fiind preocupați, peste tot în Londra, de lucrările de construcție de deasupra nivelului solului. Domnul Whitman oftă. O epocă fascinantă...

— Dar, dacă totuși, absolut întâmplător, exact în timpul cât sunt eu acolo, cineva va intra în acea încăpere și mă va vedea? Ar trebui măcar să știu parola acelei zile.

Domnul Whitman ridică din sprâncene, ușor iritat.

— Nu va intra nimeni, Gwendolyn. Încă o dată: vei ajunge într-o pivniță încuiată, vei petrece acolo o sută douăzeci de minute, după care vei reveni, fără să afle cineva din anul 1948. Dacă ar fi fost așa, ar fi fost consemnat în Anale ceva despre vizita ta. În afară de asta, nu avem timp acum să aflăm cum suna parola acelei zile.

— Important este să participi, spuse domnul Marley timid.

— Poftim?

— Parola în timpul Olimpiadei a fost: „Important este să participi”.

Domnul Marley privi jenat în podea.

— Pe asta am reținut-o, căci celelalte sunt, de regulă, în latină.

Xemerius își dădu ochii peste cap, iar domnul Whitman părea că voia să facă și el același lucru.

— Aha? Mda, Gwendolyn, ai auzit. Nu că vei avea nevoie de ea, dar, dacă asta te face să te simți mai bine... Acum vii, te rog?

M-am dus la cronograf și i-am întins mâna domnului Whitman. Xemerius trepida lângă mine.

— Și-acum? Întrebă el agitat.

Acum venea partea neplăcută. Domnul Whitman deschise o clapă a cronografului și-mi plasă degetul arătător în deschizătură.

— Cred c-o să mă țin, pur și simplu, de tine, spuse Xemerius și mi se cocoță precum o maimuțică în spinare, ținându-se bine de gâtul meu.

Nu ar fi trebuit să simt nimic, și totuși am avut senzația că mi-ar fi pus cineva un șal umed pe spate.

Domnul Marley făcu ochii mari de emoție.

— Mulțumesc pentru parolă, i-am spus eu și-apoi m-am strâmbat, când un ac ascuțit îmi împunse adânc degetul, iar încăperea se umplu de o lumină roșie.

Am strâns bine lanterna în mână. Culorile și oamenii începură să mi se rotească dinaintea ochilor și-un fior îmi traversă tot corpul.

Din Protocoalele inchizitoriale ale părintelui dominican Gian Petro Baribi Arhivele Bibliotecii Universitare din Padova (descifrate, traduse și prelucrate de dr. M. Giordano)

23 iunie 1542, Florența însărcinat de către conducătorul congregației cu un caz care presupune discreție maximă și fler și unde nu trebuie exagerat în ale curiozității. Elisabetta, cea mai mică dintre fiicele lui M., care trăiește de zece ani ascunsă între zidurile mănăstirii, se pare că poartă în ea un succubus, dovadă a unui concubinaj cu diavolul. Într-adevăr, în timpul vizitei mele, m-am putut convinge atât de o posibilă sarcină a fetei, cât și de o stare psihică ușor confuză. În vreme ce stareța, care se bucură de deplina mea încredere și care pare să fie o femeie cu o percepție sănătoasă a oamenilor, nu exclude o explicație naturală a fenomenului, suspiciunea de vrăjitorie vine, în mod excepțional, chiar de la tatăl fetei. El pretinde a fi văzut cu propriii lui ochi cum diavolul, luând chipul unui tânăr, a îmbrățișat-o pe fată în grădină, după care s-a volatilizat într-un nor de fum, lăsând în urma sa un ușor miros de sulf. Alte două eleve de la mănăstire au pretins că ar fi văzut-o de mai multe ori pe Elisabetta în compania diavolului, care i-ar fi făcut daruri sub forma unor costisitoare pietre prețioase. Oricât de incredibilă ar părea povestea, având în vedere legătura strânsă dintre M. și R. M. și diverșii prieteni de la Vatican, îmi vine greu să mă îndoiesc oficial de discernământul lui și s-o acuz pe fiica sa de adulter doar pe această bază. Prin urmare, de mâine îi voi audia pe toți cei implicați.

Trei

— Xemerius?

Senzația de umed din jurul gâtului meu dispăruse. Am aprins repede lanterna. Dar încăperea în care aterizasem era deja luminată de un bec chior, care se bălăngănea atârnat de plafon.

— Alo, se auzi cineva zicând.

Am dat o raită. Încăperea era ticsită cu tot felul de cutii și de mobile, iar de zidul de lângă ușă se sprijinea un tânăr livid.

— Iii... important e să participi, m-am bâlbâit eu.

— Gwendolyn Shepherd? Se bâlbâi și el.

Am confirmat dând din cap.

— De unde știți?

Tânărul scoase din buzunarul pantalonilor o foaie de hârtie mototolită și mi-o întinse. Arăta la fel de tulburat cum mă simțeam eu. Purta bretele și ochelari mici și rotunzi și avea părul blond, cu cărare într-o parte, dat cu multă pomadă și pieptănat pe spate. S-ar fi potrivit foarte bine într-un film vechi cu gangsteri, în rolul asistentului isteț, dar inofensiv, al comisarului dur dependent de țigări, care se îndrăgostește de iubita gangsterului învăluită în nenumărate boa din pene și care, la final, este întotdeauna ucis.

M-am mai liniștit puțin și m-am uitat repede împrejur. Nu mai era nimeni altcineva în încăperea; nici Xemerius nu era pe nicăieri. Se vede treaba că putea să treacă prin ziduri, dar nu să și călătorească în timp.

Am luat șovăielnic hârtia. Era îngălbenită, o foaie cu pătrățele dintr-un caiet cu arc, din care fusese ruptă neglijent. Pe foaie stătea scris, destul de mâzgălit, într-o caligrafie uimitor de familiară:

Tentru CorcCuCLucas Montrose - important!

12 august 1948, ora 12 ayrrânzuCui. Labor at oruC cCe afcfimie.

Te rog, vino singur.

Gwendolyn Shepherd.

Inima reîncepu să-mi bată mai repede. Lordul Lucas Montrose era bunicul meu! Murise când eu aveam zece ani. M-am uitat îngrijorată la linia arcuită a literei L. Din păcate, nu încăpea nici o îndoială: scrisul mâzgălit semăna până la confuzie cu scrisul meu. Dar cum era cu puțință așa ceva?

Am privit înspre tânăr.

— De unde ai asta? Și cine ești?

— Tu ai scris-o?

— Se prea poate, am spus eu, iar gândurile mele începură să se agite frenetic.

Dacă eu scrisesem acel bilet, de ce nu-mi puteam aminti nimic despre el?

— De unde-l ai?

— Am hârtia asta de cinci ani. Cineva a strecurat-o împreună cu o scrisoare în buzunarul jachetei mele. În ziua în care a avut loc ceremonia pentru gradul doi. Scrisoarea spunea așa: „Cel care păstrează secrete ar trebui să cunoască și secretul din spatele secretului. Dovada faptului că nu știi doar să taci, ci să și gândești.” Fără semnătură. Era un cu totul alt scris decât cel din bilet, unul... ăăă... mai degrabă elegant și puțin cam demodat.

Îmi rodeam buza inferioară.

— Nu pricep.

— Nici eu. În toți anii aceștia am crezut că e un fel de probă, spuse tânărul. Un alt test, ca să zic așa. Nu am povestit nimănui nimic, am așteptat tot timpul să-mi vorbească cineva despre asta sau să apară alte indicii. Dar nu s-a întâmplat niciodată nimic. Și-apoi, ai apărut tu, așa, din neant. La ora douăsprezece punct. De ce mi-ai scris acea scrisoare? De ce ne întâlnim în această pivniță ascunsă? Și din ce an vii?

— 2011, am spus eu. Îmi pare rău, dar la celelalte întrebări n-am nici eu vreun răspuns. Mi-am dres glasul. Tu cine ești?

— Oh, te rog să mă scuzi. Numele meu este Lucas Montrose. Fără lord. Sunt adept de gradul doi.

Gura mi se uscă brusc.

— Lucas Montrose. Bourdon Place, numărul 81.

Tânărul încuviință din cap.

— Da, acolo locuiesc părinții mei.

— Atunci...

M-am uitat fix la el și-am tras adânc aer în piept.

— Atunci, ești bunicul meu.

— Oh, nu din nou! Exclamă tânărul și oftă foarte adânc.

Se dezlipi apoi de perete cu o smucitură, scutură de praf unul dintre scaunele care erau îngrămădite claie peste grămadă într-un colț și se postă în fața mea.

— N-ar fi mai bine să ne așezăm? Îmi simt picioarele moi ca de gumă.

— Și eu, am recunoscut și m-am lăsat să cad pe scaunul tapițat.

Lucas își luă și el un scaun și se așază în fața mea.

— Așadar, tu ești nepoata mea? Râse anemic. Știi, mi se pare tare ciudat. Eu nici măcar nu sunt căsătorit. Ca să fiu mai exact, nici măcar logodit nu sunt.

— Câți ani ai? Oh, scuze, ar trebui să știu și singură asta; te-ai născut în 1924, așadar, în anul 1948 ai douăzeci și patru de ani.

— Da, spuse el. În trei luni voi împlini douăzeci și patru de ani. Dar tu, câți ani ai?

— Șaisprezece.

La fel ca Lucy.

Lucy. Nu am putut să nu-mi amintesc ce-mi strigase când fugisem de ea la lady Tilney.

Încă nu-mi venea să cred că mă aflam dinaintea bunicului meu. Căutam asemănări cu bărbatul în poala căruia stătusem și ascultasem povești palpitate. Care îmi luase apărarea în fața lui Charlotte, când aceasta pretinsese că încercam să mă dau mare cu poveștile mele cu fantome. Însă chipul neted al bărbatului din fața mea nu părea să aibă vreo asemănare cu cel brăzdat de riduri și de cute al bătrânului pe care-l cunoscusem eu. În schimb, găseam că semăna cu mama: ochii albaștri, linia arcuită energic a bărbiei, felul în care zâmbea în acel moment. Pentru o clipă, am închis ochii copleșită - ceea ce se petrecea era pur și simplu prea... prea mult.

— Deci așa stau lucrurile, spuse Lucas încet. Și sunt un... ăăă... bunic drăguț?

Îmi venea să plâng și cu greu mă puteam abține să n-o fac. Așa că doar am dat aprobator din cap.

— Ceilalți călători în timp aterizează mereu, absolut oficial și comod, sus, în Sala Dragonului, a cronografului sau în arhivă, spuse Lucas. Hi de ce ai ales acest laborator vechi și sumbru?

— Nu eu l-am ales. Mi-am șters nasul cu dosul palmei. Nici măcar nu știam că este un laborator. În vremea mea, aici este o pivniță oarecare, cu un seif în care este păstrat cronograful.

— Adevărat? De fapt, acesta nu mai era nici în zilele mele un laborator în adevăratul sens al cuvântului, spuse Lucas. Inițial însă, această încăpere a fost folosită ca laborator secret de alchimie. Este una dintre cele mai vechi încăperi din clădire. Alchimiști și magicieni londonezi renumiți au făcut aici experimente, cu sute de ani înaintea înființării Lojei Secrete a contelui de Saint-Germain, în căutarea pietrei filosofale. Pe pereți se mai pot vedea încă, parțial, desene sinistre și formule misterioase, și se spune că zidurile ar fi așa groase fiindcă în ele ar fi zidite schelete și cranii... Se opri, și-acum el era cel

care-și rodea buza de jos. Așadar, și tu ești nepoata mea. Îmi dai voie să întreb de la care dintre... ăăă... copiii mei?

— Pe mama o cheamă Grace, am spus eu. Îți seamănă foarte mult. Lucas încuviință din cap.

— Lucy mi-a povestit despre Grace. Ea spune că ar fi cel mai bun dintre copiii mei și că ceilalți ar fi niște filistini. Făcu o strâmbătură. Nu pot să-mi imaginez că voi avea vreodată copii filistini... Sau că voi avea copii...

— Probabil că nu ești tu de vină, ci soția ta, am murmurat eu. Lucas oftă.

— De când a apărut Lucy aici, în urmă cu două luni, mă iau toți peste picior, deoarece ea are părul roșcat, întocmai ca o fată de care sunt... mă rog... interesat. Dar Lucy nu a vrut să-mi dezvăluie cu cine mă voi căsători, căci consideră că m-aș putea răzgândi. Și-atunci niciunul dintre voi nu s-ar mai naște.

— Mai decisivă decât culoarea părului este gena călătoriei în timp, pe care viitoarea ta soție o are de moștenit, am spus eu. După asta ai fi putut-o recunoaște.

— Exact asta este ciudat. Lucas alunecă pe scaun un pic mai în față. Găsesc chiar două fete din linia de jad de-a dreptul... ăăă... atrăgătoare. Numărul patru și numărul opt.

— Aha, am făcut eu.

— Știi, în momentul de față lucrurile stau în așa fel încât nu mă pot decide. Poate că un mic indiciu din partea ta m-ar ajuta.

Am ridicat din umeri.

— Din partea mea... Bunica mea, așadar soția ta, este La...

— Nu! Strigă Lucas. Își ridică ambele brațe într-un gest defensiv. M-am răzgândit. Mai bine nu-mi spune. Se scărpină în cap jenat. Asta este uniforma de la Saint Lennox, nu? Recunosc stema de pe nasturi.

— Corect, am spus eu, uitându-mă la jacheta mea bleumarin.

Madame Rossini îmi spălase și îmi călcuse uniforma, așa că arăta ca nouă și mirosea discret a lavandă. În plus, îi făcuse ceva jachetei, căci arăta mult mai bine.

— Sora mea, Madeleine, merge și ea tot la Saint Lennox. Din cauza războiului, abia anul ăsta dă bacalaureatul.

— Tanti Maddy? Habar n-am avut.

— Toate fetele Montrose merg la Saint Lennox. Și Lucy. Are aceeași uniformă ca tine. A lui Maddy este verde-închis cu alb. Iar fusta este în carouri... Lucas își dresе vocea. ăăă, asta în caz că te interesează... Acum însă, ar fi mai bine să ne concentrăm și să ne gândim de ce ne întâlnim noi doi azi, aici. Așadar, presupunând că tu ai scris acest bilețel...

— Că voi scrie acest bilețel!

— Și că vei face să-mi parvină cu ocazia unei viitoare călătorii în timp... De ce crezi că ai făcut asta?

— Vrei să spui de ce vei face asta?

Am oftat.

— Într-un fel, are logică. Probabil că tu poți să-mi clarifici o mulțime de lucruri. Dar nici eu nu știu...

L-am privit încurcată pe tânărul meu bunic.

— Îi cunoști bine pe Lucy și pe Paul?

— Paul de Villiers elipsează din ianuarie aici. A devenit, în acest timp, cu doi ani mai mare; un pic cam înfricoșător. Iar Lucy a fost aici pentru prima oară în iunie. De cele mai multe ori, eu am grijă de cei doi în timpul vizitelor lor. De regulă, este foarte... distractiv. Pot să-i ajut la teme pentru acasă. Și trebuie să admit faptul că Paul este primul de Villiers care-mi este simpatic. Își drese din nou glasul. Dacă vii din anul 2011, trebuie să-i știi pe cei doi. Ce ciudat că, între timp, se îndreaptă și ei încet spre patruzeci de ani! Te rog să-i saluți din partea mea.

— Nu, nu pot face asta.

Of, totul era așa de complicat. Și probabil că trebuia să am grijă și ce povesteam, atâta vreme cât eu însămi nu pricepeam ce se petrecea cu adevărat. Vorbele mamei încă îmi răsunau în urechi. „Nu te încrede în nimeni. Nici măcar în propriile-ți sentimente.” Dar în cineva tot trebuia să mă încred, și cine ar fi fost mai potrivit dacă nu propriul meu bunic? Am decis să mizez totul pe o carte.

— Nu pot să-i salut pe Lucy și pe Paul din partea ta. Au furat cronograful și au plecat cu el în trecut.

— Ce?

Ochii lui Lucas se măriră în spatele lentilelor.

— De ce să fi făcut asta? Nu pot să cred! Ei niciodată nu ar fi... Când să se fi întâmplat așa ceva?

— În 1994, am spus eu. În anul în care m-am născut eu.

— În 1994, Paul va împlini douăzeci de ani, iar Lucy - opt sprezece, spuse Lucas, mai mult pentru sine decât pentru mine. Așadar, peste doi ani. Căci acum ea are șaisprezece ani, iar el - optsprezece. Zâmbi apologetic. Adică, desigur, nu acum, ci doar când elipsează în acest an.

— Nu prea am dormit în ultimele nopți, așa că am sentimentul că am creierul făcut doar din vată de zahăr, am spus eu. Iar la matematică oricum sunt tufă.

— Lucy și Paul sunt... Ceea ce-mi povestești tu nu are nici un fel de logică. Ei nu ar face niciodată ceva atât de... nebunesc.

— Totuși, au făcut-o. Mă gândeam că poate poți să-mi spui de ce. În vremea mea, toți încearcă să mă convingă că cei doi sunt... răi. Sau nebuni. Sau și una, și alta. În orice caz, periculoși. Când am întâlnit-o pe Lucy, mi-a spus că ar trebui să te întreb de cavalerul verde. Așadar, ce este acest cavaler verde?

Lucas mă privea perplex.

— Te-ai întâlnit cu Lucy? Dar tocmai ai spus că ea și Paul ar fi dispărut în anul în care te-ai născut. Apoi păru că-și dă seama de ceva. Dacă ei au luat cronograful, tu cum de mai poți călători în timp?

— M-am întâlnit cu ea în anul 1912. La lady Tilney. Și mai există un al doilea cronograf, pe care-l folosesc Gardienii pentru noi.

— Lady Tilney? Dar a murit acum patru ani. Iar cel de-al doilea cronograf nu este funcțional.

Am oftat.

— Acum este. Ascultă, bunicule...

La auzul acestor cuvinte, Lucas tresări.

— Pentru mine, toate astea sunt mai aiuritoare decât pentru tine, căci, până acum vreo două zile, nu aveam nici cea mai vagă idee de toată nebunia asta. Nu-ți pot explica. Am fost trimisă aici prin elipsare, Dumnezeuule, nici măcar nu știu ce-nseamnă cuvântul ăsta idiot, abia ieri l-am auzit prima oară. Este doar a treia oară când călătoresc în timp cu ajutorul cronografului. Înainte de asta, am făcut trei salturi necontrolate în timp. Ceea ce nu a fost tocmai distractiv. De fapt, toți au crezut că purtătoarea de genă era Charlotte, verișoara mea, deoarece ea se născuse în ziua corectă, iar mama mea mințise referitor la ziua mea de naștere. Așa că Charlotte a fost cea care a luat ore de dans în locul meu, cea care a învățat totul despre ciumă și despre regele George, care știe să se dueleze, să călărească asemenea unei doamne și să cânte la pian – și Dumnezeu știe ce-o mai fi învățat în orele de mister. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât îmi ieșeau mai repede cuvintele pe gură. În schimb, eu nu știu nimic, în afară de puținul ce mi s-a spus până acum, ceea ce, ca să fiu sinceră, nu a fost prea mult sau prea edificator – și, ceea ce este și mai rău, până acum n-am avut timp nici măcar să găsesc o noimă a evenimentelor. Leslie – asta este prietena mea cea mai bună – a căutat totul pe Google, dar domnul Whitman ne-a luat dosarul, iar eu oricum nu-nțelesesem decât pe jumătate tot ce-mi spusese. Se pare că toți s-au așteptat la ceva deosebit de la mine, iar acum sunt dezamăgiți.

— Roșul de rubin, înzestrat cu magia corbului, închide în sol major Cercul Celor Doisprezece”, murmură Lucas.

— Da, vezi, magia corbului, bla bla bla. La mine, din păcate, nici o șansă! Contele de Saint-Germain m-a sugrumat, deși se afla la câțiva metri distanță de mine, dar eu puteam să-i aud vocea în cap, și-apoi au mai fost și bărbații aceia din Hyde Park, cu pistoale și cu spade, iar eu a trebuit să-l înjunghii pe unul dintre ei, căci altfel l-ar fi ucis pe Gideon, care este... el este așa, un fel de... Am tras adânc aer în piept, ca să continui apoi în același ritm: De fapt, Gideon este foarte îngâmfat și se comportă cu mine de parcă aș fi o piatră de moară agățată de gâtul lui, iar azi-dimineață i-a dat lui Charlotte un sărut, pe obraz, dar asta poate că înseamnă ceva, iar eu nu ar fi trebuit nici în ruptul capului să-l sărut, căci nu-l cunosc decât de o zi sau două, dar a fost deodată așa de... drăguț, și-apoi... totul s-a petrecut așa repede... și toată lumea crede că eu le-aș fi spus lui Lucy și lui Paul când urma s-o vizităm pe lady Tilney, căci avem nevoie de sânge de la ea, fiindcă încă nu-l au în cronograful lor. Și mie nu-mi spune nimeni ce se petrece când ai în cronograf sângele tuturor, iar eu cred uneori că nici ei nu știu exact. Iar eu trebuie să te întreb de cavalerul verde, așa mi-a spus Lucy.

Lucas miji ochii în spatele ochelarilor, încercând cu o disperare evidentă să înțeleagă ceva din hemoragia mea de cuvinte.

— Nu am nici o idee ce ar putea să însemne cavalerul verde, spuse el. Îmi pare rău, dar astăzi aud asta pentru prima oară. Poate că este titlul unui film? De ce nu mă întrebi... Ai putea să mă întrebi asta în 2011.

L-am privit speriată.

— Oh, înțeleg, spuse Lucas repede. Nu poți să mă întrebi fiindcă am murit de mult sau mă sting undeva, într-un azil, bătrân, surd și orb... Nu, nu, te rog, nu vreau să știu.

De data asta nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile. Am plâns aproape o jumătate de minut cu suspine, deoarece - oricât de ciudat ar suna - îmi era tare dor de bunicul meu.

— Te-am iubit tare mult, am spus eu în cele din urmă.

Lucas îmi întinse o batistă și mă privi plin de compasiune.

— Ești sigură? Mie nici măcar nu-mi plac copiii. Toți sunt cumva atât de enervanți... Dar poate că tu ai fost un exemplar ieșit din comun de drăguț. Sunt sigur.

— Da, am fost. Dar tu ai fost drăguț cu toți copiii.

Mi-am suflat nasul cu zgomot.

— Chiar și cu Charlotte.

Am tăcut o vreme amândoi, apoi Lucas scoase dintr-un buzunar un ceas și spuse:

— Cât timp mai avem?

— M-au trimis aici pentru exact două ore.

— Nu e prea mult. Am irosit deja mult prea mult timp. Se ridică. Am să fac rost de hârtie și de creioane și-o să încercăm să facem puțină ordine în acest haos. Cel mai bine ar fi să nu te miști de-aici.

Am dat aprobator din cap. După ce Lucas dispăru, am privit înainte, cu fața îngropată în palme. Avea dreptate, era important să ne păstrăm mintea limpede.

Cine știe când aveam să mă mai întâlnesc cu bunicul meu? Despre ce lucruri care urmau să se întâmple ar fi trebuit să-l înștiințez? Pe de altă parte, mă întrebam disperată ce informații folositoare mi-ar fi putut da. În principiu, el era singurul meu aliat. Doar că în epoca nepotrivită. Și-n care dintre acele enigme obscure ar fi putut face lumină de acolo de unde se afla?

Lucas lipsi mult, și, cu fiecare minut care trecea, eu mă îndoiam tot mai tare de sentimentele mele. Poate că totuși mințise și urma să apară numaidecât cu Lucy și cu Paul, și cu un cuțit uriaș, pentru a-mi lua sânge. Am căutat ceva ce aș fi putut folosi drept armă. Într-un colț era o șipcă în care am zărit înfipt un cui ruginit, dar, când am vrut s-o ridic, aceasta se sfărâmă între degetele mele. Exact în acel moment, ușa se deschise iar, și-n încăperea intră tânărul meu bunic, cu un top de hârtie sub braț și cu o banană în mână.

Am răsuflat ușurată.

— Poftim, ca să-ți potolești foamea.

Lucas îmi aruncă banana, luă un al treilea scaun din maldăr, îl puse între noi și așeză hârtia.

— Îmi pare rău că a durat atâta. Nenorocitul de Kenneth de Villiers mi-a stat în cale. Nu pot să-i sufăr pe acești de Villiers, își bagă nasurile lor lungi și

curioase absolut peste tot, vor să controleze și să decidă tot, și tot ei știu cel mai bine orice!

— Așa e, am murmurat eu.

Lucas își scutură încheietura mâinii.

— Să-ncepem atunci, nepoată. Ui ești Rubinul, a douăsprezecea din cerc. Diamantul din familia de Villiers s-a născut cu doi ani înaintea ta. Așadar, în vremea ta, ar trebui să aibă aproximativ nouăsprezece ani. Și cum spuneai că îl cheamă?

— Gideon, am zis eu, simțind cum mă înfierbântam numai rostindu-i numele. Gideon de Villiers.

Creionul lui Lucas alergă pe hârtie.

— Și este încrezut, ca toți cei din familia de Villiers. Cu toate astea însă, l-ai sărutat, dacă am înțeles eu bine. Nu ești un pic cam tânără pentru așa ceva?

— Absolut deloc, am spus eu. Dimpotrivă, am cam rămas în urmă. În afară de mine, toate fetele din clasă iau deja pilula.

Mă rog, toate în afară de Aishani, Peggy și Cassie Clarke, dar părinții lui Aishani erau indieni conservatori și ar fi omorât-o numai dacă s-ar fi uitat la un băiat, Peggy era mai degrabă atrasă de fete, iar în ce-o privea pe Cassie, cu siguranță că acnea ei avea să dispară cândva de la sine, și-atunci avea să devină și ea mai amabilă cu concetățenii ei și să înceteze să se mai rățoiască: „Ce te uiți așa, ca prostu'?” când cineva doar privea în direcția ei.

— Oh, iar Charlotte desigur că nu dă nici ea nici două cepe degerate pe sex. Motiv pentru care Gordon Gelderman a poreclit-o Regina de Gheață. Dar, între timp, nu mai sunt chiar așa de sigură dacă i se potrivește cu-adevărat...

Am scrâșnit din dinți, căci mă gândeam cum îl privise Charlotte pe Gideon – și viceversa. Dacă te gândeai puțin mai bine ce repede-i venise lui Gideon ideea de a mă săruta, adică exact la două zile după ce ne cunoscuserăm, atunci nici nu mai trebuia să-mi imaginez ce se putuse întâmpla între el și Charlotte în toți acești ani.

— Ce fel de pilulă? Întrebă Lucas.

— Poftim?

Oh, Doamne, în anul 1948 încă se folosea ca metodă contraceptivă doar prezervativul din intestin de vacă sau cam așa ceva – dacă se folosea. Dar chiar nu voiam să aflu.

— Nu vreau să discut cu tine despre sex, bunicule, pe bune!

Lucas mă privi clătinând din cap.

— Iar eu nici nu vreau să aud acest cuvânt din gura ta. Și nu mă refer la cuvântul „bunicule”.

— OK.

Am curățat banana în timp ce Lucas își lua notițe.

— Dar voi ce termen folosiți?

— Pentru ce?

— Pentru sex?

— Noi nu vorbim despre asta, spuse Lucas, aplecat peste topul de hârtie. În orice caz, nu cu fete de șaisprezece ani. Așadar, să continuăm:

cronograful a fost furat de Lucy și de Paul înainte ca sângele ultimilor doi călători în timp să fie introdus în el. Astfel, a fost pus în funcțiune al doilea cronograf, din care lipsește, desigur, sângele celorlalți călători în timp.

— Nu, nu chiar. Gideon a reușit să-i găsească pe aproape toți călătorii în timp și să le recolteze sânge. Mai lipsesc doar lady Tilney și Opalul, Elisa sau cam așa ceva.

— Elaine Burghley, spuse Lucas. O damă de la curtea Elisabetei I, care a murit la optsprezece ani de febră puerperală.

— Corect. Și, desigur, sângele lui Lucy și al lui Paul. Așa că noi urmărim să le luăm lor sânge, iar ei urmăresc să ne ia sânge nouă. Cel puțin, asta am înțeles eu.

— Acum există două cronografe, cu care cercul ar putea fi închis? Dar asta este de-a dreptul incredibil!

— Ce se întâmplă când cercul este complet?

— Atunci se află secretul, spuse Lucas solemn.

— Oh, Doamne, nu! Nu-ncepe și tu! Am clătinat nervoasă din cap. Poate măcar unul să vorbească mai la obiect?

— Profețiile vorbesc de ascensiunea șoimului, despre triumful omenirii asupra bolii și asupra morții, despre zorii unei noi ere.

— Aha, am spus eu, la fel de luminată ca până acum. Deci e de bine, nu?

— De foarte bine chiar. Ceva ce va contribui decisiv la progresul omenirii. De aceea a fondat contele de Saint-Germain Societatea Gardienilor, de aceea au intrat în rândurile noastre cei mai inteligenți și mai puternici oameni ai lumii. Scopul tuturor este apărarea secretului, pentru ca el, la momentul potrivit, să ni se arate și să poată salva lumea.

OK. Măcar asta era un discurs clar. Sau, cel puțin, cel mai clar pe care-l auzisem până atunci pe marginea secretului.

— Dar de ce nu vor Lucy și Paul ca acest cerc să se închidă?

Lucas oftă.

— Habar n-am. Când ziceai că i-ai întâlnit?

— În anul 1912, am spus eu. Pe 22 iunie. Sau pe 24, nu am reținut exact. Cu cât mă străduiam mai mult să-mi amintesc, cu atât eram mai nesigură. Dar se prea poate să fi fost și 12? Era un număr par, sunt sigură de asta. 18? În orice caz, cândva după-amiaza. Lady Tilney pregătise pe o masă o gustare substanțială la ceai. Apoi mi-am dat seama ce spusese și mi-am pus mâna la gură. Oh!

— Ce e?

— Acum, eu ți-am povestit ție, iar tu le vei spune lui Lucy și lui Paul, și de aceea ne vor putea pândi acolo. Așadar, în principiu, tu ești trădătorul, nu eu. Deși e cam același lucru.

— Ce? Oh, nu!

Lucas clătină din cap energic.

— N-am să fac asta. N-am să le povestesc absolut nimic despre tine - asta ar fi o nebunie! Dacă le-aș spune mâine că vor fura cândva cronograful

și că vor pleca cu el în trecut, ar fi morți pe loc. Trebuie să te gândești foarte bine ce povestești cuiva despre viitor, m-auzi?

— Mă rog, poate n-ai să le spui chiar mâine, dar ai totuși mulți ani la dispoziție. Îmi mestecam gânditoare banana. Pe de altă parte... În ce perioadă or fi plecat cu cronograful? De ce nu în asta? La urma urmei, aici ar fi avut un prieten, și-anume pe tine. Poate că tu mă minți, iar ei m-așteaptă de mult la ușă, ca să-mi ia sânge.

— N-am nici cea mai vagă idee în ce epocă ar fi putut să plece, replică Lucas oftând. Nici măcar nu-mi pot imagina că vor face așa o nebunie. Sau de ce! Apoi adăugă deznădăjduit: N-am habar de absolut nimic.

— E clar că, în acest moment, nici tu, nici eu nu avem habar de nimic, am spus eu, la fel de deznădăjduită.

Lucas notă „cavalerul verde”, „al doilea cronograf” și „lady Tilney” pe hârtie și adăugă un mare semn de întrebare.

— Avem nevoie de încă o întâlnire - mai târziu! Până atunci, aș putea căpăta mai multă experiență... Și brusc m-am luminat. Inițial, trebuia să elipsez în anul 1956. Așa că poate reușim să ne revedem mâine-seară.

— Ha ha! Făcu Lucas. Pentru tine, 1956 o fi mâine-seară, dar pentru mine asta este... Dar, în regulă, hai să ne gândim! Dacă ești trimisă prin elipsare într-o perioadă posterioară acesteia, vei fi trimisă tot în această încăpere?

Am confirmat dând din cap.

— Cred că da. Dar nu mă poți aștepta aici zi și noapte. Și-apoi, ar putea să apară oricând și Gideon pe-aici, căci și el trebuie să elipseze.

— Știu cum facem, spuse Lucas cu un entuziasm sporit. Data viitoare când ajungi în această încăpere, vino direct la mine! Am un birou la etajul al doilea. Trebuie doar să treci de două posturi de pază, dar asta nu-i o problemă dacă le spui că te-ai rătăcit. Ești verișoara mea. Hazel. De la țară. Am să încep chiar de azi să le povestesc tuturor despre tine.

— Dar domnul Whitman spune că ușa de aici este mereu încuiată și, în afară de asta, nici măcar nu știu exact unde ne aflăm.

— Bineînțeles că ai nevoie de o cheie. Și de parola zilei.

Lucas se uită împrejur.

— Am să-ți comand o cheie și-am s-o ascund aici undeva, pentru tine. La fel voi face și cu parola. Am s-o scriu pe un bilețel și-am s-o pun în ascunzătoarea noastră. Cel mai bine, undeva în zidărie. Acolo, în spate, cărămizile sunt un pic mai lejere, vezi? Poate reușim să facem un locșor în spatele lor. Se ridică, își croi drum printre vechituri și îngenunche lângă perete. Privește aici! Am să revin cu niște unelte și-am să fac o ascunzătoare perfectă. Când ajungi aici data viitoare, nu va trebui decât să scoți piatra asta și-ai să găsești cheia și parola.

— Dar sunt al naibii de multe pietre, am spus eu.

— Ține-o minte doar pe asta de aici, al cincilea rând de jos în sus, aproximativ în centru. La naiba! Asta a fost unghia mea! Nu contează, ăsta e planul, și cred că este chiar bun.

— Dar, începând de acum, ar trebui să cobori aici în fiecare zi, ca să înlocuiești parola, am spus eu. Cum vrei să faci asta? Tu nu studiezi la Oxford?

— Parola nu va fi înnoită în fiecare zi, răspuse Lucas. Uneori avem aceeași parolă săptămâni la rândul. În afară de asta, e singura posibilitate să aranjăm încă o întâlnire. Ține minte piatra asta. Am să ascund aici și un plan, ca să găsești drumul până sus. De aici pleacă drumuri secrete prin jumătate de Londra. Se uită la ceas. Și-acum, să ne așezăm din nou și să ne luăm notițe. Foarte sistematic. Vei vedea că, la final, noi doi vom fi cei mai deștepți.

— Sau tot doi neștiutori dintr-o pivniță mucegăită.

Lucas înclină ușor capul și-mi zâmbi.

— Poate ai putea, așa, în paralel, să-mi spui și mie dacă numele bunicii tale începe cu A. Sau poate cu C?

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Care ți-ar plăcea mai mult?

Cercul Celor Doisprezece.

Din Cronicile Gardienilor, volumul 4, Cercul Celor Doisprezece.

Patru

— Gweny! Gweny! Trebuie să te trezești!

Am sărit în sus din adâncul visului. În vis se făcea că eram o femeie foarte bătrână și cocoșată - aflată față-n față cu un Gideon care arăta splendid - și care pretindea că ar chema-o Gwendolyn Shepherd și că ar veni din anul 2080. M-am uitat la chipul familiar, cu năsuc cârn, al surorii mele Caroline.

— În sfârșit! Spuse ea. Am crezut că nu mai reușesc să te trezesc.

Dormeam deja când ai ajuns aseară acasă, deși am încercat din răspuțeri să rămân trează. Ai mai adus o rochie la fel de înnebunitoare ca prima?

— Nu, de data asta, nu. M-am ridicat. De data asta m-am putut schimba acolo.

— Așa o să fie mereu de-acum încolo? Ai să vii mereu acasă abia după ce adorm eu? Mama este tare ciudată de când ți se întâmplă asta. Iar mie și lui Nick ne e dor de tine - fără tine, cinele sunt tare bizare.

— Așa erau și-nainte, am asigurat-o eu, lăsându-mi capul să cadă din nou pe pernă.

Cu o seară în urmă, fusesem adusă acasă cu o limuzină pe al cărei șofer nu-l cunoșteam și fusesem însoțită de roșcatul domn Marley chiar până la ușă.

Nu mai dădusem ochii cu Gideon, și fusesse chiar bine așa. Era de-ajuns că urma să-l visez toată noaptea.

La ușă mă întâmpinase domnul Bernhard, valetul bunicii, amabil ca-ntotdeauna și absolut cordial de fel. Pe scări mă întâlnisem cu mama, care mă îmbrățișase de parcă m-aș fi întors dintr-o expediție la Polul Sud. Și eu mă bucurasem s-o văd, deși încă mai eram puțin supărată pe ea. Era așa straniu să constat că fusesem mințită de propria mamă. Și nici măcar nu voia să-mi dezvăluie motivul. În afara unor sintagme enigmatice - „nu te încrede în

nimeni – periculos – secret – bla bla bla” nu aflasem nimic de la ea care să-i explice atitudinea. Din acest motiv, și pentru că îmi venea să leșin de oboseală, devorasem foarte taciturnă o bucată de pui rece, după care mă dusesem la culcare, fără s-o mai pun pe mama la curent cu evenimentele zilei. De altfel, la ce i-ar fi ajutat toate acele informații? Și-așa își făcea prea multe griji. Mi se părea aproape la fel de epuizată ca mine.

Caroline îmi zgâlțâi din nou brațul.

— Hei, nu adormi iar!

— Bine, bine.

Mi-am trecut cu avânt picioarele peste marginea patului și am constatat că, în ciuda lungii convorbiri telefonice pe care o avusesem cu Leslie înainte de a adormi, eram, într-o oarecare măsură, odihnită. Dar unde era Xemerius? Dispăruse aseară, când intrasem în baie, și de-atunci nu mai apăruse.

Sub duș m-am trezit definitiv. Mi-am spălat părul cu șamponul scump al mamei – lucru absolut interzis – și-apoi am folosit și balsamul ei, asta și de teamă să nu fiu dată de gol de parfumul de trandafiri și de grepfrut. În timp ce-mi frecam părul cu prosopul pentru a-l usca, m-am întrebat involuntar dacă lui Gideon îi plăceau trandafirii și grepfrutul, dar apoi m-am pus imediat la punct.

Abia dacă dormisem o oră sau două, că mă și gândeam din nou la tipul ăla sonat! Și, mă rog, ce așa mare chestie se întâmplase? Bun, ne giugiuliserăm și noi un pic într-un confesional, după care domnul redevenise încrezutul de mai-nainte, iar prăbușirea mea din cel de-al șaptelea cer nu era ceva de care-mi făcea plăcere să-mi amintesc, oricât de odihnită sau de obosită eram. Ceea ce, de fapt, îi spusese și lui Leslie, care, cu o seară în urmă, parcă nici nu mai voia să audă altceva.

Mi-am uscat părul cu fohnul, m-am îmbrăcat și-am coborât în grabă numeroasele trepte spre sufragerie. Eu, Caroline și mama locuiam la al treilea etaj al casei. Măcar acolo era cât de cât confortabil, comparativ cu restul fortăreței aflate de la începutul tuturor timpurilor (cel puțin!) în proprietatea familiei mele.

Restul casei era plin de antichități și de tablouri ale diferiților strămoși, însă doar puține erau o încântare pentru ochi. Și mai aveam și-o sală de bal, în care Nick, ajutat de mine, învățase să meargă pe bicicletă – desigur, în secret – dar traficul din metropolă era, în zilele noastre, revoltător de periculos, după cum știam cu toții.

Regretam, ca-ntotdeauna, că noi și mama nu puteam mânca sus, dar bunica, lady Arista, insista să ne prezentăm în sufrageria sumbră, al cărei lambriu avea culoarea ciocolatei cu lapte, aceasta fiind singura comparație frumoasă care-mi venise vreodată în minte. Cealaltă comparație era cam... ăăă... dezgustătoare.

Măcar în acea zi atmosfera era mult mai bună decât în cea precedentă, după cum mi-am dat eu seama imediat ce am intrat în încăpere.

Lady Arista, care avea mereu ceva din aerul unei profesoare de balet care te pocnește numaidecât peste degete, spuse prietenoasă:

— Bună dimineața, copila mea.

Iar Charlotte și mama ei îmi zâmbiră, de parcă ar fi știut ceva de care eu n-aveam habar.

Cum mătușa Glenda nu-mi zâmbea de obicei (ea abia dacă zâmbea vreodată cuiva, dacă nu punem la socoteală ridicarea acră a colțurilor gurii), iar Charlotte, nu mai departe de ziua precedentă, îmi aruncase în față niște lucruri oribile, am devenit imediat suspicioasă.

— S-a-ntâmpat ceva? Am întrebat eu.

Fratele meu de doisprezece ani, Nick, îmi rânji când m-am așezat pe scaunul meu de lângă Caroline, iar mama îmi împinse o farfurie uriașă cu omletă. Aproape că m-a luat leșinul de foame când am simțit aroma gâdilându-mi nările.

— Ah, Dumnezeuule mare, vrei ca fiica ta să acopere azi necesarul de grăsimi și de colesterol pe o lună, nu-i așa, Grace?

— Da, exact, spuse mama calmă.

— Mai târziu, te va urî pentru că nu ai avut mai multă grijă de silueta ei, spuse mătușa Glenda și zâmbi iar.

— Silueta lui Gwendolyn este fără cusur, replică mama.

— Încă... poate, spuse mătușa Glenda, zâmbind în continuare.

— I-ați pus ceva în ceai mătușii Glenda? I-am șoptit lui Caroline.

— A sunat cineva, și de-atunci mătușa Glenda și Charlotte sunt într-o vervă de invidiat, șușoti Caroline. Parcă sunt cu totul altcineva!

În acel moment, Xemerius ateriză afară, pe pervazul ferestrei, își strânse aripile și se strecură prin geam înăuntru.

— Bună dimineața! Am spus eu veselă.

— Bună dimineața! Răspunse Xemerius și sări de pe pervaz pe un scaun neocupat.

În vreme ce ceilalți mă priviră un pic nedumeriți, Xemerius se scărpină pe burtă.

— Ai o familie destul de numeroasă - încă nu mi-am făcut o imagine completă, dar mi-am dat seama că în casa asta sunt izbitor de multe femei. Prea multe, aș spune eu. Și majoritatea arată, în cea mai mare parte a timpului, de parcă ar avea nevoie urgentă să fie temeinic gâdilite. Își scutură aripile. Unde sunt tații tuturor copiilor ăștora? Și unde sunt animalele de companie? O casă așa mare și nici măcar un canar în ea? Sunt dezamăgit.

Am rânjit.

— Unde e strămătușa Maddy? Am întrebat eu, apucându-mă fericită să mănânc.

— Mă tem că nevoia de somn a cumnatei mele este mai mare decât curiozitatea ei, spuse lady Arista demnă.

Ședea la masă, dreaptă ca o lumânare, mâncând dintr-o jumătate de felie de pâine cu unt, pe care o ținea cu degetele răsfirate. (Apropo, pe bunica n-o văzusem niciodată altfel decât dreaptă precum o lumânare.)

— Din cauză că ieri s-a trezit așa devreme, toată ziua a fost insuportabil de prost-dispusă. Nu cred c-o vom mai vedea înainte de ora zece a dimineții.

— Mie-mi convine, spuse mătușa Glenda cu voce aspră. Pălăvrăgeala ei despre ouă de safir și ceasornice din turn ne calcă pe toți pe nervi. Dar tu, Gwendolyn, cum te mai simți? Îmi imaginez că totul este atât de confuz pentru tine.

— Hmm, am făcut eu.

— Trebuie să fie îngrozitor să constați dintr-odată că te-ai născut menită să fii de rang înalt, fără a te putea ridica la înălțimea așteptărilor.

Mătușa Glenda înțepă o bucățică de roșie din farfuria ei.

— Domnul George a raportat că, până în prezent, Gwendolyn s-a comportat foarte bine, spuse lady Arista și, până să apuc să mă bucur de dovada ei de solidaritate, adăugă: în orice caz, date fiind împrejurările, Gwendolyn, astăzi vei fi din nou luată de la școală și dusă la Temple. De data aceasta, vei fi însoțită de Charlotte.

Luă o înghițitură de ceai.

Nu aș fi reușit să deschid gura fără să-mi cadă omleta din ea, așa că m-am holbat doar speriată, în timp ce Nick și Caroline întrebară în locul meu:

— De ce?

— Deoarece, spuse mătușa Glenda clătinând într-un fel aparte din cap, deoarece Charlotte poate să facă toate acele lucruri pe care Gwendolyn ar fi trebuit să le poată face pentru a fi, cât de cât, potrivită pentru misiunea ei. Și-acum – așa cum ne putem cu toții imagina – în urma evenimentelor haotice ale ultimelor două zile, cei din Temple își doresc ca Charlotte s-o ajute pe verișoara ei să se pregătească pentru următoarele salturi în timp.

Arăta de parcă fiică-sa tocmai ar fi câștigat olimpiada. Cel puțin.

„Pentru următoarele salturi în timp? Poftim?”

— Cine e mătura asta sfrijită, roșcată și răutăcioasă? Dori să afle Xemerius. Sper, de dragul tău, să fie doar o rudă îndepărtată.

— Nu că ne-ar fi surprins această rugămintă, dar, cu toate acestea, am cumpănit dacă ar trebui să-i răspundem. La urma urmei, Charlotte nu mai are nici o obligație. Dar... Aici, mătur... ăăă... mătușa cea sfrijită, roșcată și răutăcioasă oftă teatral și continuă: Charlotte este perfect conștientă de importanța acestei misiuni și dispusă să dea dovadă de altruism pentru a contribui la reușita ei.

Mama oftă și ea și-mi aruncă o privire compătimitoare. Charlotte își dădu după ureche o șuviță din părul ei strălucitor de roșu și clipi des înspre mine.

— Poftim? Făcu Nick. Și ce-ar trebui s-o învețe Charlotte pe Gwenny?

— Oh, spuse mătușa Glenda, iar obrajii i se înroșiră de atâta fervoare. O grămadă de lucruri, dar ar fi absurd să creadă cineva că, într-un timp așa scurt, Gwendolyn ar putea recupera ceea ce Charlotte a asimilat în ani de zile, ca să nu mai vorbim despre – cum să zic – talentele înnăscute, care nu le caracterizează în egală măsură pe cele două. S-ar putea doar încerca să se împărtășească măcar strictul necesar. Mai presus de orice, e de-a dreptul tragic, dar lui Gwendolyn îi lipsesc cultura generală și manierele potrivite pentru fiecare epocă în parte – din câte am auzit.

„Ce obrăznicie! Și de la cine, mă rog, a auzit dumneaei asta?”

— Da, și exact de maniere ai cea mai mare nevoie când stai închisă într-o pivniță, am spus eu. Nu de alta, dar ar putea să te vadă un cârcăiac cum te scobești în nas.

Caroline chicoti.

— Oh, nu, Gwenny, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar în perioada ce urmează va fi un pic mai complicat pentru tine.

Charlotte îmi aruncă o privire care se voia plină de compasiune, dar care era mai degrabă pizmașă și malițioasă.

— Verișoara ta are dreptate.

Îmi fusese dintotdeauna un pic teamă de privirea pătrunzătoare a lui lady Arista, însă de data asta am tresărit de-adevăratelea.

— Din ordine venite de cel mai sus posibil, vei petrece foarte mult timp în secolul al XVIII-lea, spuse ea.

— Și-anume, printre oameni, adăugă Charlotte, care ar găsi foarte ciudat faptul că nu ai ști nici măcar care-i numele reginei care conduce țara. Sau ce-i aceea o tașcă.

„O ce anume, vă rog?”

— Ce-i aceea o tașcă? Întrebă Caroline.

Charlotte zâmbi delicat.

— Să-ți explice sora ta.

Am privit-o deranjată. De ce-i făcea mereu o asemenea plăcere să mă facă de râs, scoțând în evidență cât eram de proastă și de ignorantă? Mătușa Glenda râse încet.

— Este un fel de geantă de mână, un săculeț stupid, plin, de cele mai multe ori, cu nimicuri fără rost, spuse Xemerius. Și batiste. Și sticluțe cu săruri.

Ah!

— Tașcă este un termen arhaic pentru poșetă, Caroline, am spus eu, fără să-mi iau privirea de la Charlotte, care-și ridică surprinsă pleoapele, fără a renunța însă la zâmbetul ei delicat.

— Din ordine venite de cel mai sus posibil? I se adresă mama lui lady Arista. Asta ce mai vrea să-nsemne?

— Am crezut că am căzut de acord ca, pe cât posibil, Gwendolyn să nu fie amestecată în toată această poveste. Că va fi doar trimisă să elipseze în niște epoci oarecare. Cum de puteți să luați brusc decizia de a o expune unui asemenea pericol?

— Asta nu e treaba ta, Grace, replică bunica rece. Ai provocat deja destul rău.

Mama își mușcă buzele. Își plimbă privirea furioasă de la mine la lady Arista și invers, după care se ridică și-și împinse scaunul.

— Trebuie să plec la lucru, spuse ea.

Îl sărută pe Nick pe cap, apoi ne privi pe mine și pe Caroline.

— Distracție plăcută la școală. Caroline, nu uita de fularul pentru ora de lucru manual. Ne vedem diseară!

— Sărmana mama, șopti Caroline după ce mama a părăsit camera. Aseară a plâns. Nu cred că e deloc împăcată cu faptul că posezi această genă.

— Da, am spus. Mi-am dat și eu seama.

— Și nu e singura, spuse Nick și le aruncă lui Charlotte și mătușii Glenda, care încă mai zâmbea, o privire plină de subînțelesuri.

Niciodată nu mai primisem atâta atenție la intrarea în clasă ca în acea zi. Asta era din cauză că jumătate dintre colegii mei văzuseră cum, în după-amiaza zilei precedente, fusesem așteptată de o limuzină neagră.

— Încă se mai fac pariuri, spuse Gordon Gelderman. O cotă super pentru prima variantă: poponarul nonșalant de ieri este producător de televiziune, care le-a selecționat pe Charlotte și pe Gwendolyn pentru un show, dar a câștigat Gwendolyn. Varianta a doua: tipul este vărul vostru poponar, care are un service pentru limuzine. Varianta trei:

— Ah, mai tacă-ți gura, Gordon, șuieră Charlotte, după care își dădu părul pe spate și se așeză la locul ei.

— Cred că ai putea să ne explici și nouă de ce ai flirtat cu tipul ăla, iar apoi Gwendolyn a fost cea care s-a suit cu el în limuzină, spuse Cynthia Dale pe un ton mios. Leslie a încercat să ne convingă că ar fi meditatorul lui Gwendolyn!

— Da, sigur, un meditator chiar vine într-o limuzină și se ține de mână cu Prințesa de Gheață, spuse Gordon și-o privi supărat pe Leslie. E clar că aici este vorba despre niște încercări deplorabile de mușamalizare.

Leslie ridică din umeri și mă privi cu un rânjet.

— Așa, la repezeală, nu mi-a venit ceva mai bun în minte.

Se lăsă pe scaun.

M-am uitat după Xemerius. Ultima oară îl văzusem cocoțat pe acoperișul școlii, de unde-mi făcuse vesel cu mâna. Primise indicații să nu se apropie de mine în timpul orelor, dar nu credeam că avea să le și respecte.

— Cavalerul ăsta verde pare să fie un drum înfundat, spuse Leslie pe un ton jos.

Spre deosebire de mine, ea nu prea dormise în noaptea ce trecuse, ci petrecuse din nou ore în șir navigând pe internet.

— Există o faimoasă figurină de jad cu numele ăsta, aparținând dinastiei Ming, dar se află într-un muzeu din Peking; mai există și o statuie într-o piață dintr-un oraș german pe nume Cloppenburg și două cărți cu titlul ăsta, un roman din 1926 și o carte pentru copii, care a fost însă publicată abia după moartea bunicului tău. Asta-i tot, pentru moment.

— Mă gândisem că ar putea fi un tablou, am spus eu.

În filme, secretele se aflau mereu ascunse în spatele unor tablouri.

— Greșit, replică Leslie. Dacă ar fi fost vorba de un cavaler albastru, lucrurile ar fi stat cu totul altfel... Am căutat „cavalerul VERDE”, și cu ajutorul unui generator de anagrame. Dar, mă rog, dacă pentru tine „CARUL VALE REVEDE” înseamnă ceva... că mie nu-mi spune nimic. Am și printat câteva chestii, poate faci vreo legătură.

Îmi întinse o foaie.

— „varul CALE VEDE.” „CARUL VALE VERDE”, am citit eu gânditoare. Leslie chicotea.

— Preferata mea este: „VACARUL LE VERDE”. Șase, vine Domnul Veverițoiu!

Se referea la domnul Whitman, care intră în clasă, pășind, ca de obicei, foarte impetuos. Porecla i-o dăduserăm din cauza ochilor lui mari și căprui. Pe-atunci nu aveam, desigur, habar cine era de fapt.

— Eu încă aștept o mustrare disciplinară pentru ieri, am spus, dar Leslie clătină din cap.

— Nu merge, replică ea prompt. Sau poate că directorul Gilles va vrea să afle că profesorul de engleză este un membru important al unei misterioase societăți secrete? Căci eu exact asta așa spune dacă ne-ar turna. Oh, drace, vine încoace! Și iar se uită așa... arogant!

Domnul Whitman veni, într-adevăr, la noi. Puse pe bancă, în fața lui Leslie, biblioraftul gros pe care ni-l confiscase ieri în toaleta fetelor.

— M-am gândit că-ți vrei înapoi această foarte interesantă... colecție de foi, spuse el cinic.

— Da, mulțumesc, răspunse Leslie și se înroși discret.

Prin „colecție de foi” se-nțelegea un dosar imens cu informații despre fenomenul călătoriei în timp, în care se găsea absolut tot ce aflaserăm noi (desigur, mai ales Leslie) despre Gardieni și despre contele de Saint-Germain. La pagina 34, imediat după informațiile strânse despre telechinezie, se afla și o notiță referitoare strict la domnul Whitman: „Veverițoiu' să fie și el, oare, membru al lojei? Inel. Semnificație?” Puteam doar să sperăm că domnul Whitman nu făcuse legătura dintre această notiță și el.

— Leslie, nu-mi face plăcere să-ți-o spun, dar cred că-ți-ai putea canaliza energia mai bine înspre anumite discipline școlare. Domnul Whitman i se adresase zâmbind, dar în tonul lui mai era și altceva în afară de pură zeflema. Își coborî vocea: Nu tot ce ni se pare interesant ne e și de folos.

Asta era cumva o amenințare? Leslie luă tăcută biblioraftul și-l înghesui în ghiozdan.

Ceilalți ne priveau curioși. Era clar că se întrebau despre ce vorbea domnul Whitman. Charlotte era destul de aproape pentru a-l înțelege și afișase o față malițioasă de nerecunoscut. Domnul Whitman continuă:

— Iar tu, Gwendolyn, ar trebui să-ncepi să înțelegi că discreția este o însușire pe care nu că ar fi bine s-o ai, ci chiar obligatoriu.

Gwendolyn dădu aprobator din cap.

— Este chiar păcat că te dovedești atât de nevrednică.

Câtă nedreptate! Am decis să urmez exemplul lui Leslie, așa că eu și domnul Whitman ne-am privit în tăcere câteva secunde. Apoi, zâmbetul i se lărgi și mă bătu pe neașteptate pe obraz.

— Ei, hai, capul sus! Sunt sigur că mai poți învăța multe! Spuse el îndepărtându-se. Gordon, cum stă treaba? Prezentarea ta e din nou copiată de pe net?

— Păi, nu spuneți dumneavoastră mereu că avem voie să ne folosim de toate sursele pe care le găsim, se apăra Gordon, reușind să-și moduleze vocea.

— Ce-a vrut Whitman de la voi? Se aplecă Cynthia Dale către noi. Ce dosar era ăla? Și de ce te-a mângâiat, Gwendolyn?

— N-ai de ce să fii geloasă, Cyn, replică Leslie. Tot pe tine te place mai mult.

— Ah, spuse Cynthia. Nu sunt deloc geloasă. Alo! De ce cred toți că aș fi îndrăgostită de el?

— Poate pentru că ești președinta Fanclubului William Whitman? Mi-am dat eu cu părerea.

— Sau poate pentru că ai scris „Cynthia Whitman” de douăzeci de ori pe o bucată de hârtie, motivând că ai vrut să vezi ce senzație-ți dă? Adăugă Leslie.

— Sau poate pentru că...

— Bine, bine, spuse Cynthia printre dinți. A fost odată. S-a dus.

— A fost alaltăieri, replică Leslie.

— Între timp am devenit mai matură și mai înțeleaptă. Cynthia oftă și se uită prin clasă. De vină sunt numai copilăroșii ăștia. De-am fi avut și noi în clasă băieți măcar pe jumătate mai maturi, nu era nevoie să facă nimeni pasiune pentru un profesor. Apropo, ce-i cu tipul ăla care te-a luat ieri cu limuzina, Gwenny? E ceva între voi?

Charlotte pufni amuzată, ceea ce-i atrase atenția Cynthiai.

— Hai, Charlotte, nu face atâta pe misterioasa! E vreuna dintre voi combinată cu el?

Domnul Whitman se postase între timp în spatele catedrei și ne ceru să ne preocupăm de sonetele lui Shakespeare.

În mod excepțional, îi eram recunoscătoare pentru asta. Mai bine Shakespeare decât Gideon! Șușoteala se întrerupse, fiind înlocuită cu oftături și foșnet de hârtii. Eu însă am mai auzit-o pe Charlotte zicând:

— Deci Gwenny, cu siguranță, nu.

Leslie se uită la mine compătimitoare.

— Habar n-are ea, îmi șopti. De fapt, nu-ți poate inspira decât milă.

— Da, i-am răspuns eu tot în șoaptă, dar în realitate milă mi-era doar de mine.

După-amiaza în compania lui Charlotte avea să fie, cu siguranță, o mare încântare.

După școală, limuzina aștepta, de data aceasta nu în fața porții, ci discret, mai în josul străzii. Roșcatul domn Marley era afară și se plimba nervos în sus și-n jos, devenind și mai nervos când ne văzu venind.

— Ah, dumneavoastră sunteți, spuse Charlotte evident nemulțumită, iar domnul Marley roși.

Prin portiera deschisă, Charlotte aruncă o privire în interiorul limuzinei. Nu era nimeni în afară de șofer – și de Xemerius. Charlotte părea dezamăgită, ceea ce mă binedispuse.

— Ți-a fost dor de mine?

Xemerius se tolăni satisfăcut în scaun când mașina porni la drum. Domnul Marley se sui în față, în vreme ce Charlotte, așezată lângă mine, privea tăcută pe geam.

— E bine, spuse Xemerius, fără să-mi aștepte răspunsul. Dar cu siguranță înțelegi că mai am și alte obligații decât să te păzesc tot timpul.

Mi-am dat ochii peste cap, iar Xemerius începu să chicotească.

Chiar îmi fusese dor de el. Ora se întinsese precum o gumă de mestecat, iar mai târziu, când doamna Counters nu mai contenise să ne vorbească despre bogățiile solului statelor baltice, chiar îmi doream să-i aud comentariile lui Xemerius. În plus, mi-ar fi făcut plăcere să i-l prezint lui Leslie, atât cât se putea. Leslie era încântată de descrierile mele, chiar dacă încercările de a-i face un desen nu fuseseră tocmai măgulitoare pentru bietul gargui. („Și-astea ce sunt, cârlige de rufe?” dorise Leslie să știe după ce desenasem cornițele.) „În sfârșit, un prieten invizibil care-ți poate fi de folos!” spusese ea încântată. „Gândește-te un pic: spre deosebire de James, care stă nepăsător doar în nișa lui și care se plânge totdeauna de manierele tale, acest gargui poate spiona pentru tine și poate vedea ce se petrece în spatele ușilor închise.”

La asta nu mă gândisem. Dar, într-adevăr, azi-dimineață, în timpul poveștii ăleia cu tac... teacș... cu termenul ăla învechit pentru geantă, Xemerius se dovedise chiar foarte folositor.

„Xemerius ar putea fi asul tău din mânecă”, adăugase Leslie. „Nu doar un ofticos bun de nimic precum James.”

Din păcate, avea dreptate în această privință. James era – mda, de fapt, ce era? Dacă ar fi putut să zdrăngăne din lanțuri sau să bălăngăne candelabre, am fi putut să-l declarăm oficial fantoma școlii. James August Peregrin Pimplebottom era un tânăr drăguț, de vreo douăzeci de ani, cu perucă albă pudrată și cu o redingotă înflorată, mort de două sute douăzeci și nouă de ani. Școala fusese cândva casa părintească, și, asemenea majorității fantomelor, nici el nu voia să accepte că murise. Pentru el, secolele de existență ca fantomă erau ca un singur vis ciudat, din care încă mai spera să se trezească. Leslie bănuia că nu s-ar fi trezit la timp și ar fi ratat astfel momentul decisiv, cu lumina orbitoare care te atrage înspre capătul tunelului.

„Nici James nu e pe de-a-ntregul nefolositor”, replicasem eu.

La urma urmei, cu o zi în urmă ajunsesem la concluzia că James – ca reprezentant al secolului al XVIII-lea – mi-ar putea fi chiar de mare ajutor, de exemplu, pentru a mă învăța să mă duelez. Câteva ore m-am bucurat, zugrăvind-mi în minte imaginea grandioasă în care eu, mulțumită lui James, aș fi în stare să mânuiesc spada la fel de dibaci precum Gideon. Din păcate, totul se dovedise o eroare imensă.

La prima noastră oră de scrimă (care, după cum stătuseră lucrurile, fusese și ultima), ținută în pauza de prânz în clasa goală, Leslie se tăvălise de râs. Bineînțeles că ea nu putuse să-l vadă pe James și nici mișcările lui, care, după părerea mea, erau foarte profi, și nici nu putuse să-i audă comenzile: „Parează, Miss Gwendolyn, parează! Terță! Primă! Terță! Cvintă!” Nu mă văzuse decât pe mine, maimuțărindu-mă disperată și fluturând în aer arătătorul doamnei Counters – împotriva unei spade invizibile, prin care treceam ca prin brânză. Inutil și de tot râsul.

După ce Leslie se săturase de răs, fusese de părere că James ar fi făcut mai bine să mă învețe altceva, iar el fusese, în mod excepțional, de acord cu ea. Duelurile cu spada și luptele în general erau treabă de bărbați, zisese, cel mai periculos lucru pe care fetele l-ar fi putut ține în mână, după părerea lui, fiind andrelele.

— Fără îndoială că lumea ar fi un loc mult mai bun dacă ar respecta și bărbații această regulă, replicase Leslie. Dar, atâta vreme cât n-o fac, femeile trebuie să fie pregătite.

Iar James aproape că leșinase când Leslie scosese din ghiozdan un cuțit cu o lamă lungă de douăzeci de centimetri.

— Cu asta te poți apăra mai bine dacă vreun păduche din trecut mai vrea să te inoportuneze.

— Arată ca...

— Un cuțit japonez de bucătărie. Trece prin legume și prin carne crudă ca prin unt.

Mie-mi trecuse un fior pe șira spinării.

— Este doar pentru situații de urgență, mai adăugase Leslie. Ca să poți și tu să te simți un pic mai în siguranță. A fost cea mai bună armă de care am putut face rost așa, pe fugă, fără permis de portarmă.

Între timp, cuțitul se afla în ghiozdanul meu, într-un etui pentru ochelari de-al mamei lui Leslie transformat în teacă, alături de o rolă de bandă adezivă, care, dacă era să-i dau crezare lui Leslie, ar fi putut să-mi fie de mare folos.

Șoferul luă o curbă în mare viteză, iar Xemerius, care nu se ținuse bine la timp, alunecă pe pielea lucioasă a banchetei și se izbi de Charlotte. Se redresă degrabă.

— Rigidă ca un par de cireș, comentă el și-și scutură aripile. O privi pe Charlotte dintr-o parte. Azi trebuie s-o suportăm toată ziua?

— Da, din păcate, am spus eu.

— Da, din păcate, ce? Întrebă Charlotte.

— Din păcate, iar nu am mâncat la prânz, am spus eu.

— E numai vina ta, răspunse Charlotte. Dar, ca să fiu sinceră, n-ar strica să slăbești câteva kilograme. La urma urmei, trebuie să intri în hainele pe care Madame Rosini le-a creat pentru mine.

Își strânse scurt buzele, iar eu am simțit cum încolțește în mine un fel de milă. Probabil că ea chiar s-ar fi bucurat să poată purta costumele făcute de Madame Rosini, dar apoi apărusem eu și stricasem totul. Desigur, nu intenționat, dar totuși.

— Am rochia pe care a trebuit s-o îmbrac pentru vizita la contele de Saint-Germain acasă, în dulap, am spus eu. Ai putea s-o porți la următorul carnaval organizat de Cynthia Dale. Pun pariu c-o să leșine toți când o să te vadă!

— Rochia aceea nu-ți aparține, spuse Charlotte arțăgoasă. Este proprietatea Gardienilor, nu tu decizi ce se face cu ea. N-are ce să caute acasă, în dulapul tău.

Privi din nou pe geam.

— Ga, ga, ga, spuse Xemerius.

Charlotte nu prea reușea să facă pe nimeni s-o îndrăgească; nu reușise niciodată. Totuși, găseam deprimantă această atmosferă rece. Am mai făcut o încercare.

— Charlotte...?

— Mai avem puțin și am ajuns, mă întrerupse ea. Sunt foarte curioasă dacă o să ne întâlnim cu cineva din Cercul Inițiaților. Fața-i morocănoasă se luminează brusc. Adică în afara celor pe care-i cunoaștem deja. Este extrem de palpitant. În zilele ce urmează, Temple va roi de legende vii. Politicieni faimoși, deținători de Premii Nobel și savanți multipremiați se vor afla în aceste încăperi sfinte, fără ca lumea să știe ceva despre asta. Koppe Jotland va fi și el aici, oh, și Jonathan Reeves-Haviland... Tare mi-aș dori să-i strâng mâna.

La cum era Charlotte de obicei, de data asta părea de-a dreptul entuziasmată.

În schimb, eu n-aveam habar despre cine vorbea. Mă uitam întrebătoare la Xemerius, care ridica și el din umeri.

— Nu le știe nimeni pe toate, i-am spus eu cu un zâmbet înțelegător. Charlotte oftă.

— Nu, dar n-ar strica nimănui să mai citească din când în când câte un ziar sau să se mai uite la câte un jurnal de știri, pentru a se pune la curent cu politica internațională. Evident însă că mai trebuie să-ți pui și creierul la contribuție pentru asta... Dacă ai.

Cum spuneam, nu prea o îndrăgea nimeni.

Limuzina oprise, iar domnul Marley deschise portiera. Pe cea a lui Charlotte, după cum am constatat.

— Domnul Giordano vă așteaptă în vechiul refectoriu, spuse domnul Marley, iar eu aveam sentimentul că se străduise din răspuțeri să nu adauge și un „sir”. Ar trebui să vă conduc acolo.

— Cunosc drumul, spuse Charlotte și se întoarse către mine. Vino!

— E ceva cu tine, de vrea toată lumea să-ți dea ordine, spuse Xemerius. Să vin și eu?

— Da, te rog, am răspuns eu când am intrat pe aleea îngustă din Temple. Mă simt mai bine când ești și tu cu mine.

— Îmi cumperi un câine?

— Nu!

— Dar ți-e drag de mine, nu-i așa? Cred că ar trebui să fiu fioros mai des!

— Sau folositor, am replicat eu, gândindu-mă la vorbele lui Leslie: „Xemerius ar putea fi asul tău din mânecă”.

Avea dreptate. Doar nu era la îndemâna oricui un prieten care să poată trece prin ziduri.

— Nu mai bombăni așa, spuse Charlotte.

Ea și domnul Marley mergeau la câțiva metri în fața noastră, unul lângă celălalt, și-abia atunci mi-am dat seama cât de mult semănau.

— Da, domnișoară Rottenmeier, să trăiți, am răspuns eu.

Meet the time as it seeks us. (Să așteptăm ce ne va cere vremea.)
(Cymbeline, William Shakespeare)

Cinci.

Ca să n-o mai lungesc: lecția cu Charlotte și cu domnul Giordano a fost și mai înspăimântătoare decât mi-aș fi putut imagina. Asta mai ales din cauza faptului că își propuseseră să mă învețe în același timp următoarele: în vreme ce mă luptam cu pașii de dans ai unui menuet (gătită cu o crinolină vărgată, de un roșu cireașă, care n-avea nici o legătură cu bluza de uniformă de culoarea piureului de cartofi), trebuia să-mi dau seama și în ce măsură se deosebesc opiniile politice ale liberalilor de cele ale conservatorilor, cum se ține un evantai și care este diferența dintre „înălțimea Sa”, „Alteța Sa” și „Luminăția Sa”. După numai o oră și șaptesprezece feluri diferite de a deschide un evantai, mă durea capul de-mi plesnea și nu mai știam care-i dreapta și care-i stânga, încercarea mea de a mai destinde atmosfera cu o glumă – „N-ar putea face și Luminăția Mea o pauză?” – nu fu bine primită.

— Nu e deloc comic, spuse Giordano nazal. Încuiato!

Vechiul refectoriu era o sală mare de la parter, cu ferestre înalte care dădeau înspre o curte interioară. În afară de un pian cu coadă și de vreo câteva scaune lipite de perete, nu mai exista alt mobilier. Xemerius se atârname, ca de obicei, cu capul în jos de un candelabru și-și strânsese ordonat aripile la spate.

Domnul Giordano se prezentase astfel:

— Giordano, doar Giordano, te rog. Doctor în istorie, renumit creator de modă, maestru Reiki, designer de bijuterii, cunoscut coregraf, adept de gradul trei, specialist în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea.

— Ah, la naiba! Spusese Xemerius. Încă unul pe care l-a scăpat maicăsa-n cap când era mic.

Din păcate, nu puteam să fiu de acord cu el decât pe mutește. Domnul Giordano, pardon, doar Giordano, semăna izbitor cu unul dintre acei vânzători smintiți de pe canalul de teleshopping care vorbeau mereu de parcă ar fi avut nasul prins cu un cârlig de rufe, iar de sub masă i-ar fi mușcat un chihuahua de gambă. Mă așteptam în orice moment să-și arcuiască buzele (siliconate?) într-un zâmbet și să spună: „Și-acum, iubiți telespectatori, să privim această fântână de interior Brigitte de o calitate absolut excepțională, o mică oază de fericire, și asta la numai douăzeci și șapte de lire; un adevărat chilipir; nu trebuie sub nici o formă să o ratați; eu însumi am două acasă...”

În schimb, el spuse – fără să zâmbească:

— Iubita mea Charlotte, pupici, pupici, și sărută în aer stânga-dreapta, pe lângă urechile ei. Am auzit ce s-a întâmplat și este absolut in-cre-di-bil! Toți anii ăștia de pregătire și atâta talent irosit! Este o tragedie, un scandal strigător la cer și e atât de nedrept... Și, asta ar fi ea, nu? Dublura ta.

În timp ce mă scana din cap până-n picioare, își țuguie buzele cărnose. Nu m-am putut abține să nu mă uit fascinată îndărăt. Avea o originală pieptănătură sauvage, lipită probabil de cap cu tone de gel și de fixativ. Dâre subțirele de barbă neagră traversau partea de jos a feței, asemenea unor râuri desenate pe o hartă. Sprâncenele îi erau pensate

complet și-apoi conturate din nou cu un fel de marker negru, și, dacă nu mă înșelam, avea nasul pudrat.

— Și asta trebuie ca, până mâine-seară, să fie pregătită organic pentru o serată din anul 1782? Întrebă el.

Prin „asta” era clar că se referea la mine. Prin „serată” se referea la altceva. Întrebarea era la ce.

— Hei, hei, cred că Buzatu' te-a jignit, mă atenționează Xemerius. Dacă ai nevoie de o înjurătură pe care să i-o scuipi în față, îți stau la dispoziție ca sufleur.

„Buzatu' „ era deja un început bun.

— O serată este un fel de petrecere răsuflată organizată seara, continuă Xemerius. Asta, în caz că nu știai. După cină, invitații se adună laolaltă, își cântă unul altuia ceva la pianoforte și fac tot posibilul să nu-i ia somnul.

— Ah, mulțumesc!

— Încă nu-mi vine să cred că ei chiar vor să-și asume acest risc, spuse Charlotte, așezându-și haina pe un scaun. A-i da drumul lui Gwendolyn printre oameni este împotriva tuturor regulilor legate de păstrarea secretului. E de-ajuns s-o privești, și-ți dai seama că ceva nu-i în regulă cu ea.

— Da, gând la gând! Strigă Buzatu'. Dar contele este renumit pentru excentricitățile lui. Ai acolo legenda ei. Terifiantă! Citește-o, te rog.

Ce anume „a mea”? Pentru mine, termenul „legendă” avea legătură cu împărăția basmelor. Sau cu hărțile. Charlotte răsfoi o mapă de pe pian.

— Ar trebui s-o întruchipeze pe pupila vicontelui de Batten? Iar Gideon este fiul lui? Asta nu e un picuț cam riscant? Ar putea fi de față cineva care să-i cunoască pe viconte și pe membrii familiei acestuia. De ce nu s-a ales un viconte francez din exil?

Giordano oftă.

— Nu s-a putut din cauza cunoștințelor ei precare de limbi străine. Poate contele dorește doar să ne pună la încercare. Va trebui să-i dovedim că putem să transformăm această fetișcană într-o doamnă din secolul al XVIII-lea. Pur și simplu trebuie!

Își frământă mâinile.

— Mă gândesc că, dacă s-a reușit asta cu Keira Knightley, atunci o să se reușească și cu mine, am spus eu convingător.

Keira Knightley era genul de fată absolut modernă, care, cu toate acestea, a fost atât de minunată în filmele unde purta costume de epocă, chiar și cu perucile alea ușchite.

— Keira Knightley?

Sprâncenele negre aproape că atinseră rădăcinile părului tapat.

— Într-un film poate că mai merge, dar Keira Knightley nu ar rezista nici zece minute în secolul al XVIII-lea și s-ar afla imediat că provine dintr-o epocă modernă. Numai după cum își arată dinții când zâmbește, după cum își aruncă pe spate capul și după cum întredeschide gura! În secolul al XVIII-lea, nici o femeie nu ar fi făcut așa ceva!

— Chiar așa precis nu aveți nici dumneavoastră de unde ști, am spus eu.

— Ce-anume, vă rog?

— Am spus că nici dumneavoastră nu puteți...

Buzatu' mă străfulgera cu privirea.

— Trebuie să stabilim chiar acum prima regulă, și-aceasta ar fi: „Ce spune Maestrul nu va fi tăgăduit”.

— Și cine e Maestrul? Oh, înțeleg, dumneavoastră sunteți, am spus eu și m-am înroșit un pic, în timp ce Xemerius se puse pe un răs ce aducea cu un cotcodăcit.

— Așadar, când râdem, nu arătăm dinții. M-am făcut înțeles?

Asta aș fi reușit fără probleme. Era de crezut că la evenimentul sau petrecerea aceea de-i zicea seartă aș fi avut vreun motiv să râd.

Maestrul Buzatu se potoli cât de cât și-și replie sprâncenele, apoi, pentru că nu putea să-l audă pe Xemerius, care striga din tavan „Nebunu'!” cât îl țineau plămâni, începu tristul inventar al cunoștințelor mele. Vru să afle ce știam eu în materie de politică, literatură, maniere și obiceiuri ale anului 1782, iar răspunsul meu („Știu tot ce nu exista atunci – de exemplu, nu existau closete la care să tragi apa, iar femeile nu aveau drept de vot”) îl făcu să-și îngroape fața în palme pentru câteva secunde.

— Mai am puțin și mă scap pe mine de răs, spuse Xemerius și, din păcate, începea să mă molipsească și pe mine.

Cu greu îmi puteam stăpâni râsul, care mi se blocase în diafragmă și stătea să izbucnească.

Charlotte spuse blând:

— Am crezut că te-au avertizat deja că este complet nepregătită, Giordano.

— Dar eu... Măcar noțiuni elementare...

Maestrul își ridică fața din palme. Nu am îndrăznit să mă uit la el, căci, dacă i se întinsese cumva machiajul, chiar că pufneam în răs.

— Cum stai cu înclinațiile muzicale? Pian? Voce? Harfă? Și cum te descurci cu dansul de societate? Stăpânești măcar un menuet ă deux simplu? Dar alte dansuri?

Harfă? Menuet ă deux? Mai întrebi? Acum chiar că se dusesse de râpă stăpânirea de sine și-am început să râd în hohote.

— Bine că măcar unii dintre noi se amuză, spuse Buzatu' depășit de situație, și acesta trebuie să fi fost momentul când decise să mă tortureze până când avea să-mi piară cheful de răs.

Într-adevăr, nu dură mult până să se întâmple. Un sfert de oră mai târziu, mă simțeam de parcă eram cea mai mare prostovană și ratată din lume. Și asta deși Xemerius încerca de pe locul lui din tavan să mă încurajeze cât putea:

— Hai, Gwendolyn, arată-le sadicilor ăstora că poți!

Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult. Din păcate însă, îmi era imposibil.

— Tour de main, mâna stângă, încuiato, dar pe la dreapta, Cornwall a capitulat, iar lordul North a demisionat în martie 1782, ceea ce a dus la... Pe

la dreapta – nu, dreapta! Cerule mare! Charlotte, arată-i tu, te rog, încă o dată!

Și Charlotte îmi arată. Trebuia să recunosc că dansa absolut minunat – la ea părea totul simplu ca o joacă de copii.

Și-n principiu așa și era. Te duceai în față, te duceai în spate, te duceai împrejur, zâmbind în timpul ăsta neîntrerupt, fără să-ți arăți dinții. Muzica se auzea din niște difuzoare ascunse în lambriu și trebuie să spun că nu era chiar genul de muzică la auzul căreia să-ți vină să țopăi.

Poate aș fi reușit să rețin mai bine pașii dacă Buzatu' nu ar fi trăncănit fără oprire în paralel:

— Așadar, din 1779, război și cu Spania... Acum, morișca, te rog, pe cel de-al patrulea bărbat trebuie să ni-l imaginăm, și facem reverență, așa, ceva mai grațios, te rog. Și-ncă o dată de la capăt, nu uita să zâmbești, capul drept, bărbia sus, America de Nord tocmai a fost pierdută în favoarea Marii Britanii, Dumnezeuule, nu, la dreapta, brațul la nivelul pieptului și întindem, o lovitură amarnică despre care nu e bine să le vorbești francezilor, trece drept lipsă de patriotism... Nu privi la picioare, oricum nu le poți vedea în hainele astea.

Brusc, Charlotte se rezumă la întrebări ciudate („Cine a fost regele Burundiei în 1782?”) și la clătinat permanent din cap, ceea ce mă făcea și mai nesigură pe mine.

După o oră, deveni totul prea plictisitor pentru Xemerius. Își luă zborul de pe candelabru, îmi făcu cu mâna și dispăru prin zid. Aș fi dorit să-l pun să-l țină sub observație pe Gideon, dar nu era nevoie, căci, după încă vreun sfert de oră de tortură prin menuet, Gideon intră în vechiul refectoriu alături de domnul George, exact când eu, Charlotte, Buzatu' și al patrulea individ imaginar repetam o figură de dans pe care Buzatu' o numea „le chain” și unde eu trebuia să-i dau mâna partenerului invizibil. Din păcate, i-am dat mâna greșită.

— Mâna dreaptă, umărul drept, mâna stângă, umărul stâng, urlă Buzatu' furios. E chiar așa de greu? Uită-te la Charlotte cum face, e perfectă!

Charlotte cea perfectă continuă să danseze după ce observase că aveam oaspeți, în vreme ce eu rămăsesem ca o proastă pe loc, dorindu-mi mai degrabă să intru în pământ de rușine.

— Oh, spuse Charlotte în cele din urmă, ca și cum abia atunci i-ar fi observat pe Gideon și pe domnul George.

Făcu o reverență grațioasă, ceea ce era, după cum știam deja, un fel de plecăciune care se făcea la începutul și la finalul menuetului și, din când în când, și în timpul dansului. Ar fi trebuit să pară stupidă, mai ales că ea era îmbrăcată în uniforma de școală, în schimb, era cumva... drăguță.

M-am simțit de două ori mai prost, pe de o parte din cauza crinolinei cu dungi roșii și albe asortate la bluza de uniformă (arătam ca un jalon din acela de plastic care se folosește în trafic ca să demarcheze o zonă în lucru), iar pe de altă parte, fiindcă Buzatu' nu întârzie să se plângă de mine:

Nu știe care-i dreapta și care-i stânga... un model de stângăcie... grea de cap... misiune imposibilă... Încuiată... dintr-o rață n-ai cum să faci o

lebădă... n-are cum să facă față acestei serate fără să agite spiritele... uitați-vă și dumneavoastră!

Domnul George și Gideon îi urmară îndemnul, iar eu m-am făcut roșie ca para focului. În același timp, simțeam cum furia din mine creștea. Totul avea o limită! Mi-am scos urgent fusta, cu cadru de sârmă cu tot, pe care Buzatu' mi-l legase în jurul șoldurilor, și-am pufnit:

— Nu știu de ce trebuie să vorbesc despre politică în secolul al XVIII-lea. Nici în zilele noastre nu fac asta - n-am nici cea mai vagă idee despre politică! Ei și? Dacă mă întrebă cineva despre marchizul nu-știu-cum, am să spun pur și simplu că nu mă interesează nici cât negru sub unghie politica. Și dacă cineva va vrea neapărat să danseze cu mine menuet - ceea ce n-aș prea crede, am să spun: „Nu, mulțumesc, foarte amabil din partea dumneavoastră, dar mi-am scrântit piciorul”. Pot să fac asta, fără să-mi arăt dinții.

— Acum înțelegeți ce vreau să spun? Întrebă Buzatu', frământându-și din nou mâinile. (Părea să fie un tic.) Nici măcar o urmă cât de mică de bunăvoință - în schimb, înspăimântător de multe lacune și lipsă de talent în toate domeniile. Și, pe deasupra, mai și pufnește în răs ca una de cinci ani, doar la auzul numelui lordului Sandwich.

Oh, da, lordul Sandwich. Incredibil că-l cheamă cu-adevărat astfel. Bietul om!

— Cu siguranță că va..., începu domnul George, dar Buzatu' i-o reteză:

— Spre deosebire de Charlotte, fata asta n-are nici un pic de... espliegleriel.

Ah! Indiferent ce era aia, dac-o avea Charlotte, eu nu mi-o doream.

Charlotte oprise muzica și se așezase la pian, de unde-i zâmbea complice lui Gideon. El îi întoarse zâmbetul.

Pe mine, în schimb, nu mă onoră decât cu fix o privire, care însă fu extrem de grăitoare. Și nu spunea nimic de bine. Probabil că era jenat să se afle în aceeași încăpere cu o ratată ca mine, mai ales că era conștient de cât de grozav arăta el, în jeansii lui uzați și tricoul ăla mulat. Din nu știu ce motiv, devenisem și mai furioasă. Aproape că-mi venea să scrâșnesc din dinți.

Domnul George privi abătut când la mine, când la Buzatu' și invers, apoi spuse, cu fruntea încruntată a îngrijorare:

— Ai să reușești, Giordano. Charlotte este o asistentă cu experiență. În plus, mai avem la dispoziție câteva zile.

— Am putea avea și săptămâni! N-ar fi niciodată de-ajuns ca s-o pregătim pentru un bal de proporții, ripostă Buzatu'. Pentru o serată, da, poate, în cerc restrâns și cu puțin noroc, dar un bal, poate chiar în prezența ducelui și-a ducesei, exclus. Nu pot să mă gândesc decât că domnul conte și-a permis o glumă.

Privirea domnului George deveni rece.

— Asta sigur nu, spuse el. Și cu siguranță că nu aveți dreptul să vă îndoiiți de deciziile contelui. Gwendolyn va reuși, nu-i așa, Gwendolyn?

Eu nu am răspuns. Aprecierea de sine îmi fusese prea crunt maltrată în ultimele două ore. Dacă ar fi fost vorba doar despre a nu bate la ochi într-

un mod stânjenitor, m-aș fi descurcat. M-aș fi retras, pur și simplu, într-un colț și aș fi bâțâit discret din evantai. Mă rog, poate nu, cine știe ce mai însemna și asta. Aș fi stat, pur și simplu, și aș fi zâmbit fără dinți. Desigur că ar fi trebuit să nu mă deranjeze nimeni, să nu fiu întrebată despre marchizul de Stafford și să nu fiu nicicum invitată la dans.

Charlotte începu să cânte în surdină la pian. Interpreta o bucată absolut minunată, în stilul celei pe care tocmai dansasem. Gideon se apropie, iar ea îl privi și-i spuse ceva ce nu am putut să înțeleg din cauza oftatului zgomotos al Buzatului.

— Am încercat s-o învățăm mecanic pașii de bază ai menuetului, dar mă tem că trebuie să apelăm la alte metode!

N-aveam încotro, trebuia s-o admir pe Charlotte pentru capacitatea ei de a vorbi, de a-l privi pe Gideon în ochi, de a-și arăta delicioasele gropițe din obraji și de a cânta la pian în același timp.

Buzatu' încă se mai tânguia:

Poate ar fi de ajutor imagini sau semne cu creta pe podea, în plus, ar trebui să...

— Veți putea să reluați lecția mâine, îl întrerupse domnul George. Gwendolyn trebuie să elipseze acum. Vii, Gwendolyn?

Am încuviințat din cap ușurată și mi-am luat ghiozdanul și haina. În sfârșit, liberă. Sentimentul de frustrare era înlocuit ușor de un sentiment palpitant de nerăbdare. Dacă mergea totul bine, aveam să elipsez la o dată de după întâlnirea mea cu bunicul, urmând a găsi cheia și parola în ascunzătoare.

— Dă-mi mie să duc asta. Domnul George îmi luă ghiozdanul și-mi zâmbi încurajator. Mai sunt patru ore, și-apoi poți merge acasă. Azi pari mult mai puțin obosită decât ieri. O să-ți alegem un an frumos și liniștit. Ce zici de 1953? Gideon spune că în labo..., adică în camera cronografului, este foarte confortabil. Se pare că ar fi și-o sofa acolo.

— 1953 este perfect, am spus eu, încercând să nu par prea entuziasmată.

La cinci ani după ultima mea întâlnire cu Lucas! Mă puteam aștepta ca, între timp, să mai fi căpătat ceva experiență.

— Ah, Charlotte! Doamna Jenkins a comandat o mașină pentru tine, așa că poți să-ți iei liber pentru restul zilei.

Charlotte se opri din cântat.

— Da, domnule George, spuse ea politicoasă, apoi înclină capul și-i zâmbi lui Gideon. Ești și tu liber acum?

Gideon clătină din cap.

— Nu. Eu o voi conduce pe Gwendolyn.

Și eu, și Charlotte am fost, cu siguranță, la fel de surprinse.

— Ba nu, interveni domnul George. Ți-ai îndeplinit de mult rolul pentru ziua de azi.

— Și arăți epuizat, observă Charlotte. Nici nu e de mirare. Ar trebui să-ți folosești timpul ca să dormi.

Ciudat, dar eram de acord cu ea. Dacă Gideon ar fi venit cu mine, n-aș fi avut nici cum să iau cheia din ascunzătoare, nici cum să-l caut pe bunicul.

— Fără mine, Gwendolyn va petrece patru ore inutile în pivniță, spuse Gideon. Dacă aș însoți-o, atunci ar putea învăța ceva în timpul ăsta. Apoi adăugă cu un zâmbet discret: De exemplu, cum să deosebească stânga de dreapta. Menuetul chiar va fi necesar.

„Poftim? Pentru numele lui Dumnezeu, nu iar ore de dans!”

— E zadarnic, interveni Buzatu'.

— Trebuie să-mi fac temele, am spus eu cât am putut de ostil, în plus, mâine mai trebuie să predau și prezentarea despre Shakespeare.

— Pot să te ajut și cu asta, spuse Gideon și mă privi.

Nu i-am putut descifra privirea. Pentru cineva care nu-l cunoștea, poate că s-ar fi vrut nevinovată, dar eu știam mai bine cum stăteau lucrurile.

Charlotte zâmbea încă, dar acum nu mai făcea gropițele alea drăgălașe.

Domnul George ridică din umeri.

— Din partea mea, n-ai decât. În felul ăsta, Gwendolyn nu va mai fi așa singură și nu va mai trebui să se teamă.

— De fapt, îmi face plăcere să fiu singură, am spus eu disperată. Mai ales după ce am petrecut întreaga zi printre oameni, așa cum s-a-ntâmpat azi.

Printre oameni crâncen de idioți.

— Ah, da? Întrebă Charlotte cinică. Complet singură nu ești însă niciodată, îi ai mereu prin preajmă pe prietenii tăi invizibili, n-am dreptate?

— Ba da, am răspuns eu. Gideon, n-ai face decât să ne deranjezi.

„Mai bine du-te cu Charlotte la cinema. Sau, din partea mea, încropiți un club literar!” îmi spuneam asta în sinea mea. Dar oare chiar voiam? Pe de o parte, nu-mi doream nimic altceva mai mult decât să vorbesc cu bunicul meu și să-l întreb ce aflase despre cavalerul verde. Pe de altă parte, îmi reînviau în minte anumite amintiri despre acele „Ohhh” și „Mmm” și „Mai vreau” din urmă cu o zi.

La naiba! Trebuia să mă adun și să mă gândesc la toate lucrurile neplăcute pe care le observasem la Gideon.

Dar el nu-mi dădu timp. Deschise deja ușa pentru mine și pentru domnul George.

— Hai, Gwendolyn! Să pornim spre anul 1953!

În drum spre vechiul laborator de alchimie, domnul George mă legă la ochi - nu fără a se scuza înainte - apoi mă luă de mână oftând. Gideon se văzu nevoit să-mi care ghiozdanul.

— Știu că domnul Giordano nu e o persoană prea agreabilă, spuse domnul George, după ce trecuserăm de scara în spirală. Dar poate încerci, totuși să te străduiești și tu un pic să-l placi.

Am pufnit zgomotos.

— Ar putea și el să se străduiască un pic mai mult să mă placă! Maestru Reiki, designer de bijuterii, creator de modă... Ce caută în rândurile

Gardienilor? Am crezut că aici nu sunt decât savanți și politicieni de mare calibru.

— Domnul Giordano este un fel de pasăre exotică printre Gardieni, recunosc domnul George. Dar are o minte strălucitoare. Pe lângă extravaganțele lui... să le zicem meserii, care l-au mai făcut și milionar, el este un istoric recunoscut și...

— În urmă cu cel puțin cinci ani, când a publicat o lucrare despre niște surse necunoscute până acum, referitoare la o societate londoneză secretă care are legături cu francmasonii și la legendarul conte de Saint-Germain, Gardienii au decis că trebuie să-l cunoască mai îndeaproape, interveni Gideon.

Vocea lui se auzea cu ecou printre zidurile de piatră.

Domnul George își drese glasul.

— Ăăă, da, și asta. Atenție, treaptă!

— Înțeleg, am spus eu. Atunci, Giordano este membru al Gardienilor ca să nu-i poată da-n vileag. Și ce fel de surse necunoscute erau acelea?

— Fiecare membru oferă societății ceva care s-o facă mai puternică, spuse domnul George, fără să-mi răspundă la întrebare. Iar talentele domnului Giordano sunt deosebit de variate.

— Fără îndoială, am replicat eu. Ce alt bărbat ar putea să-și lipească singur un ștras pe unghie?

L-am auzit pe domnul George tușind, ca și când s-ar fi înecat. O vreme, am înaintat în tăcere. Pașii lui Gideon nu se mai auzeau, așa că am bănuț c-o luase înainte (din cauza legăturii de la ochi, ne mișcăm cu viteza melcului). În cele din urmă, mi-am luat inima-n dinți și-am întrebat:

— Mai exact, de ce trebuie să merg eu la această serată și la bal, domnule George?

— Oh, nu te-a informat nimeni despre asta? Ieri-seară - sau, mai bine zis, ieri-noapte - Gideon l-a vizitat pe conte, pentru a-l informa despre cea mai recentă... aventură a voastră. S-a întors de-acolo cu o scrisoare în care contele își exprimă explicit dorința ca tu și Gideon să-l însoțiți la o serată dată la lady Brompton, cât și la un bal care are loc câteva zile mai târziu. În plus, în program se mai află și o vizită de după-amiază la Temple. Scopul întregii acțiuni este ca domnul conte să te cunoască mai îndeaproape.

Mi-a venit în minte prima întâlnire cu contele și m-am cutremurat.

— Înțeleg că vrea să mă cunoască mai bine. Dar de ce dorește să merg printre oameni străini? Este un fel de test?

— Este o dovadă în plus că nu are nici un rost să te țină la distanță de toate. Ca să fiu sincer, eu m-am bucurat tare mult de această scrisoare. Ea demonstrează faptul că domnul conte are mult mai multă încredere în tine decât unii dintre domnii Gardieni, care consideră că tu n-ai fi decât un fel de figurantă în acest joc.

— Și o trădătoare, am completat eu și m-am gândit la doctorul White.

— Sau o trădătoare, mă corectă domnul George încet. Părerile sunt împărțite. Hai că, am ajuns, fetișo. Poți să-ți eliberezi ochii.

Gideon ne aștepta deja. Am făcut o ultimă încercare să scap de el, spunând că aş fi avut de învățat pe de rost un sonet de Shakespeare și că nu puteam face asta decât cu voce tare, dar ridică doar din umeri și spuse că își luase iPod-ul cu el și că nici nu avea să mă audă. Domnul George scoase cronograful din seif și ne instrui strict, ca nu cumva să lăsăm ceva în urma noastră.

— Nici cea mai mică bucățiță de hârtie, auzi, Gwendolyn? Te întorci cu conținutul ghiozdanului intact. Și, desigur, și cu ghiozdanul. Ai înțeles?

Am dat aprobator din cap, mi-am luat ghiozdanul din mâna lui Gideon și l-am strâns tare la piept. Apoi i-am întins domnului George un deget. De data aceasta pe cel mic - cel arătător fusese deja prea maltratat cu-atâtea înțepături.

— Și dacă se-ntâmplă să intre cineva în încăperea cât timp suntem noi acolo?

— Asta n-o să se-ntâmple, mă asigură Gideon. Acolo e miezul nopții acum.

— Da, și? Se poate să-i vină cuiva ideea să țină în pivniță o întâlnire inspirativă.

— Conspirativă, spuse Gideon. Dacă tot e să fie.

— Poftim?

— Nu-ți face griji, spuse domnul George și-mi strecură degetul prin deschizătura din cronograf.

Mi-am mușcat buzele când bine cunoscuta senzație de *montagnes russes* mi se răspândi în stomac, iar acul îmi sfredeli degetul. Camera fu scaldată într-o lumină rubinie, apoi m-am trezit într-un întuneric desăvârșit.

— Alo! Am spus eu încetisor, dar nimeni nu-mi răspunde.

O secundă mai târziu, ateriză și Gideon lângă mine și aprinse imediat o lanternă.

— Vezi, nu e chiar așa neplăcut aici, spuse el, ducându-se la ușă și aprinzând lumina.

Tot numai un bec fără abajur atârna din tavan, dar restul încăperii se schimbasesc vizibil de la ultima mea vizită. Mai întâi îmi căzură ochii pe peretele unde Lucas voise să construiască ascunzătoarea noastră. Lângă acel perete erau puse scaune unul peste altul, dar totul părea mult mai ordonat decât ultima oară. Nu mai era deloc moloz, în comparație cu data trecută camera fiind chiar curată și, mai ales, mult mai goală. În afară de scaunele de la perete, „mai existau” acolo o masă și o sofa îmbrăcată în stofă verde de mătase.

— Da, într-adevăr, vizibil mai plăcut decât la ultima mea vizită aici. Mi-a fost tot timpul teamă c-o să iasă de undeva un șobolan și-o să mă ronțăie.

Gideon apăsă clanța ușii și o zgâlțâi o dată scurt. În mod evident, încuiată.

— O singură dată a fost deschisă această ușă, spuse el cu o grimasă. A fost cu-adevăr o seară frumoasă. De aici pleacă un tunel secret până la Palatul de Justiție. Și se continuă și mai adânc, cu catacombe pline de

schelete și de cranii... Și nu departe de-aici se găsește - în anul 1953 - o pivniță de vinuri.

— Ar trebui să existe o cheie.

Privirea-mi alunecă din nou spre peretele cu pricina. Acolo undeva, sub o cărămidă mai lejeră, se afla o cheie. Am oftat. Ce al naibii de păcat că nu-mi folosea la nimic! Dar, într-un fel, era și-un sentiment plăcut să știi ceva de care Gideon n-avea habar.

— Ai băut din vin?

— Ce vrei să spui?

Gideon luă unul dintre scaunele de lângă perete și-l puse lângă masă.

— Uite, pentru tine. Distracție plăcută cu temele.

— Ăăă, mulțumec.

M-am așezat, mi-am scos lucrurile din geantă și m-am prefăcut că mă cufund cu totul în carte. Între timp, Gideon se lungi pe sofa, scoase un iPod din buzunar și-și puse căștile în urechi. După două minute, am riscat și i-am aruncat o privire, constatând că avea ochii închiși. Adormise cumva? De fapt, nici nu era de mirare, dacă te gândeai că noaptea trecută fusese iar pe drumuri.

O vreme m-am pierdut în contemplarea nasului său drept, a pielii albe, a buzelor moi și a genelor dese și arcuite. Așa, relaxat, Gideon părea mult mai tânăr ca de obicei și deodată am putut să mi-l imaginez perfect ca băiețel. Un băiețel drăgălaș, în orice caz. Pieptul i se ridica și-i cobora regulat, și mă gândeam dacă aș fi putut cumva îndrăzni să... Nu, era prea riscant. Nici n-ar mai fi trebuit să mă uit la acel perete dacă voiam să nu se afle despre Lucas și secretul nostru.

Cum nu-mi mai rămânea altceva de făcut și cum nu prea aveam cum să stau patru ore în șir privindu-l pe Gideon dormind (deși avea și asta farmecul ei), mi-am făcut curaj să mă apuc, în cele din urmă, de lecții, mai întâi de cele despre bogățiile solului din Caucaz, apoi de verbele neregulate din franceză. Prezentarea despre operele și viața lui Shakespeare mai avea nevoie doar de o încheiere, pe care am cuprins-o îndrăzneț într-o singură frază: „Shakespeare și-a petrecut ultimii cinci ani ai vieții la Stratford upon Avon, unde a murit în 1616”. Gata. Mai trebuia doar să învăț un sonet pe de rost. Cum toate erau la fel de lungi, am ales unul la-ntâmplare: „Mine eye and heart are a mortal war, how to divide the conquest of my sight”, am murmurat eu.

— Vorbeai cu mine? Întrebă Gideon, apoi se ridică și-și scoase căștile din urechi.

Din păcate, nu am reușit să nu mă-nroșesc.

— E Shakespeare, am spus eu.

Gideon zâmbi.

— Mine eye my heart thy picture's sight would bar, my heart mine eye the freedom of that right... Sau cam așa ceva.

— Nu, exact așa, am spus eu și-am închis cartea.

— Încă nu-l știi, spuse Gideon.

— Oricum l-aș fi uitat până mâine. Cel mai bine îl învăț mâine-dimineață, înainte să plec la școală. Așa am mai multe șanse să-l țin minte până la ora domnului Whitman.

— Cu atât mai bine! Acum am putea să exersăm menuetul. Gideon se ridică. Loc avem aici din belșug.

— Oh, nu! Te rog, nu!

Dar Gideon făcuse deja o plecăciune în fața mea.

— Îmi acordați, vă rog, acest dans, Miss Shepherd?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, domnule, l-am asigurat eu, făcându-mi vânt cu cartea de Shakespeare pe post de evantai. Din păcate însă, mi-am scrântit piciorul. Poate că ați dori s-o invitați pe verișoara mea. Doamna în verde de acolo. Am făcut un semn către sofa. I-ar face plăcere să vă arate cât de bine știe să danseze.

— Eu însă doresc să dansez cu dumneavoastră - cum dansează verișoara dumneavoastră știu de mult.

— Eu m-am referit la verișoara mea Sofa, nu la verișoara mea Charlotte, am replicat eu. Vă asigur că... ăăă... că vă veți distra mult mai bine cu Sofa decât cu Charlotte. Poate că Sofa nu e chiar așa grațioasă, dar e mai delicată, are mai mult șarm și un caracter mult mai plăcut.

Gideon râse.

— Cum am spus, pe mine mă interesați exclusiv dumneavoastră. Vă rog să-mi faceți această onoare.

— Dar unui gentleman ca dumneavoastră ar trebui să-i pese de bietul meu picior scrântit!

— Regret, mie nu.

Gideon își scoase iPodul din buzunarul pantalonului.

— Puțintică răbdare, orchestra este gata imediat.

Îmi puse căștile în urechi și mă trase în picioare.

— Oh, super, Linkin, am spus eu cu pulsul ridicându-mi-se până-n tavan, deoarece Gideon se afla deodată atât de aproape.

— Ce? Pardon. Un moment, se rezolvă imediat.

Degetele-i alunecară pe display.

— Așa. Mozart se potrivește. Îmi dădu iPodul. Nu, pune-l în buzunarul fustei, trebuie să ai ambele mâini libere.

— Dar tu nu auzi deloc muzica, am spus eu, în timp ce în urechile mele începu un murmur de viori.

— Aud destul, nu trebuie să țipi așa. OK, să ne așezăm pe poziții; asta ar fi o formație de opt. La stânga mea se află încă un domn, la dreapta mea, doi la rând. La tine, același lucru, doar că numai cu doamne. Reverență, te rog.

Am făcut o plecăciune și mi-am pus ezitant mâna în a lui.

— Să știi că mă opresc imediat dacă mă faci încuiată!

— Asta n-aș face niciodată, spuse Gideon și mă conduse pe lângă sofa, tot înainte. În dans e vorba, înainte de toate, de calitatea conversației. Îmi permiteți să vă întreb de ce aveți repulsie față de dans? Majoritatea tinerelor doamne adoră să danseze.

— Ssst, trebuie să mă concentrez.

Până aici mergea totul bine. Mă miram de mine însămi. Acel tour de main îmi ieși perfect, o rotire la stânga, una la dreapta.

— Mai putem să facem asta o dată?

— Lasă bărbia în jos, exact așa. Și uită-te la mine. N-ai voie să îți iei ochii de la mine, oricât de bine ar arăta vecinul meu.

N-am putut să nu schițez o grimasă. Asta ce mai era? Un fel de Fishing for compliments? Ei bine, n-aveam să-i dau satisfacție. Deși trebuia să recunosc că Gideon dansa foarte bine. Cu el era cu totul altfel decât cu Buzatu' - mergea totul de la sine. Încet-încet, am reușit să prind gustul acestui menuet.

Gideon observă și el asta.

— Ia te uită, vezi că poți? Mâna dreaptă, umărul drept, mâna stângă, umărul stâng... Foarte bine.

Avea dreptate. Puteam! De fapt, era o joacă de copil. Victorioasă, m-am rotit cu unul dintre ceilalți domni invizibili, după care mi-am pus din nou mâna într-a lui Gideon.

— Ha! Să mai spună cineva că sunt grațioasă precum o moară de vânt! Am izbucnit eu.

— O comparație complet nerușinată, fu de acord Gideon. Îi ești superioară oricărei mori de vânt într-ale dansului.

Am chicotit. După care mi-am revenit.

— Ups, acum vine iar Linkin Park la rând.

— Nu contează.

În timp ce în urechi îmi suna melodia Papercut, Gideon mă conducea fără greșală pentru ultima figură, la final făcând o plecăciune. Eram aproape tristă că se terminase.

Am făcut o plecăciune adâncă și mi-am scos căștile din urechi.

— Poftim. Foarte drăguț din partea ta că m-ai învățat.

— Mi-am văzut interesul, replică Gideon. De obicei, eu sunt cel care nu face decât să greșească față de tine, ai uitat?

— Nu.

Buna mea dispoziție se risipi din nou. Involuntar, privirea mi se îndreptă din nou spre peretele lângă care erau stivuite scaunele.

— Hei, n-am terminat încă. A fost destul de drăguț, dar nu perfect. De ce ești deodată așa abătută?

— De ce crezi că vrea contele de Saint-Germain să merg la o serată și la un bal? Ar putea să mă cheme, pur și simplu, aici, la Temple, unde nu ar exista nici un pericol să fiu batjocorită de oameni străini. N-ar mai trebui să se mire nimeni de mine și ar putea, eventual, să păstreze asta pentru posteritate.

Gideon mă privi pentru o clipă înainte să răspundă:

— Contele permite rareori cuiva să-i pătrundă în spațiul intim, însă în spatele fiecărei idei pe care o are se ascunde un plan genial. Contele are o bănuială concretă în ce-i privește pe bărbații care ne-au atacat în Hyde Park,

și eu cred că vrea să-i facă să iasă din bârlog pe cei care trag sforile, scoțându-ne pe noi doi în societate într-un cadru mai larg.

— Oh, am făcut eu. Crezi că vor apărea din nou niște bărbați cu spade care ne vor...?

— Nu, atâta vreme cât suntem printre oameni, spuse Gideon.

Se așază pe spătarul sofalei și-și încrucișă brațele la piept.

— Oricum, eu consider că este prea periculos... În orice caz, pentru tine.

M-am sprijinit de marginea mesei.

— Nu i-ai bănuț pe Lucy și pe Paul pentru întâmplarea din Hyde Park?

— Da și nu, răspunse Gideon. Un om precum contele de Saint-Germain nu și-a făcut puțini dușmani de-a lungul vieții. În Anale există anumite consemnări referitoare la atentate la viața lui. Bănuiesc că, pentru a-și atinge scopurile, Lucy și Paul s-au combinat cu unul sau cu altul dintre acești dușmani.

— Asta e și părerea contelui?

Gideon ridică din umeri.

— Sper.

Am stat o clipă pe gânduri.

— Eu aș fi de acord să încâlci din nou regulile, să faci iar pe James Bond și să-ți iei un pistol cu tine ca data trecută, am sugerat. Așa, tipii ăia n-ar avea nici o șansă, cu toate spadele lor. Chiar, de unde l-ai avut? Și eu m-aș simți mai bine dacă aș avea unul asemănător.

— O armă pe care nu știi s-o folosești ar putea fi folosită împotriva ta, ripostă Gideon.

Mă gândeam la cuțitul meu japonez pentru legume. Imaginea folosirii lui împotriva mea nu era una tocmai plăcută.

— Charlotte este bună la scrimă? Și știe să folosească și un pistol?

Din nou o ridicare din umeri.

— Ia lecții de scrimă încă de la doisprezece ani - normal că este bună. Normal. Charlotte știa să le facă pe toate bine. În afară de a fi drăguță.

— Cu siguranță i-ar fi plăcut de ea contelui, am spus eu. E clar că eu nu am fost genul lui.

Gideon râse.

— Încă îi mai poți schimba imaginea despre tine. ăsta este principalul motiv pentru care dorește să te cunoască mai îndeaproape, ca să verifice dacă nu cumva profețiile au avut totuși dreptate în privința ta.

— Chestia aia cu magia corbului?

Ca-ntotdeauna când venea vorba despre asta, nu mă simțeam în largul meu.

— Profețiile spun cumva și la ce se referă toate astea?

Gideon ezită un pic, apoi spuse încet:

— Corbul, în leagănul lui rubiniu, aude morții cântând între lumi, abia dacă-nțelege forța, abia dacă pricepe prețul, că puterea sporește și cercul se-nchide..." își drese glasul. Ți s-a făcut pielea de găină.

— Sună atât de înfricoșător. Mai ales partea aia cu morții care cântă. Mi-am frecat brațele. Are și o continuare?

— Nu. Cam asta ar fi totul, mai mult sau mai puțin. Trebuie să admiti că nu prea ți se potrivește, nu?

Da, cam avea dreptate.

— În profeție există ceva și despre tine?

— Desigur, spuse Gideon. Există despre fiecare călător în timp. Eu sunt leul cu coama de diamante, la a cărui vedere Soarele... Pentru o clipă păru să se jeneze, după care continuă cu o grimasă: Bla bla bla. Oh, și stră-stră-străbunica ta, îndărătnica lady Tilney, este, cum nu se poate mai bine, o vulpe, o vulpe de jad, care se ascunde sub un tei.

— Și profeția asta poate cineva s-o și descifreze cumva?

— Absolut! Doar că este plină de simboluri. Totul este numai o chestiune de interpretare. Se uită la ceas. Mai avem timp. Propun să reluăm lecția de dans.

— La serată se va dansa?

— Nu prea cred, spuse Gideon. La așa ceva mai mult se șade, se bea, se discută și... se face muzică. Pe tine mai mult ca sigur că te vor ruga să le cânti sau să le reciți ceva.

— Mda, am făcut eu. Ar fi fost totuși mai bine să iau ore de pian decât să mă duc cu Leslie la cursul ăla de hip-hop. Dar știu să cânt vocal; destul de bine. Anul trecut, la petrecerea Cynthiei, am fost câștigătoarea necontestată a concursului de karaoke, pentru interpretarea absolut originală a piesei Somewhere over the rainbow. Asta deși, venind costumată în stație de autobuz, nu am pornit ca favorită.

— Ah, da. Dacă vei fi rugată să cânti ceva în fața oamenilor, ai să le spui că ai probleme cu vocea.

— Asta am voie să spun, dar nu și că am piciorul scrântit?

— Poftim căștile. La fel ca mai devreme.

Făcu o plecăciune.

— Ce fac dacă mă invită altcineva, și nu tu?

Am făcut și eu o plecăciune - prostii, o reverență.

— Atunci faci exact același lucru, spuse Gideon și mă luă de mână. Dar, în această privință, secolul al XVIII-lea este foarte formal. Nu inviți, pur și simplu, o fată străină la dans fără să-i fii prezentat oficial în prealabil.

— Asta dacă nu face ea niște semne obscene cu evantaiul.

Treptat, începeam să simt pașii de dans.

— De fiecare dată când înclinam evantaiul, chiar și numai un centimetru, Giordano făcea o criză de nervi, iar Charlotte clătina din cap, de parcă era un cățel din acela trist, pe care-l puneau oamenii mai demult în spatele mașinilor.

— Nu vrea decât să te ajute, spuse Gideon.

— Da, sigur. Și pământul e plat, am pufăit eu, deși cu siguranță așa ceva era de nepermis în timp ce dansai menuet.

— Nu prea s-ar zice că vă aveți la suflet.

Ne-am rotit, fiecare cu partenerul lui imaginar. Ah? Se putea, da?

— Cred că pe Charlotte n-o place nimeni, în afară de mătușa Glenda, de lady Arista și de profesorii noștri.

— Nu cred, spuse Gideon.

— Oh, v-am uitat, desigur, pe Giordano și pe tine. Ups, mi-am dat ochii peste cap, ceea ce precis e interzis în secolul al XVIII-lea.

— Se poate să fii cumva un pic geloasă pe Charlotte?

Mi-a venit să râd.

— Crede-mă, dacă ai cunoaște-o la fel de bine ca mine, n-ai mai pune o întrebare atât de imbecilă.

— De fapt, o cunosc foarte bine, spuse Gideon încet și mă luă din nou de mână.

„Da, dar nu-i cunoști decât latura mieroasă”, am vrut eu să spun, însă apoi am înțeles sensul frazei lui și am devenit dintr-odată cumplit de geloasă pe Charlotte.

— Și, mă rog, cât de... amănunțit vă cunoașteți?

Mi-am tras mâna dintr-a lui Gideon, dându-i-o în schimb vecinului său imaginar.

— Păi, așa spune, atât de bine cât poți să cunoști pe cineva cu care petreci foarte mult timp împreună. Trecând pe lângă mine, îmi zâmbi malițios. Și niciunul dintre noi n-a prea avut timp pentru alte... ăăă... prietenii.

— Înțeleg. Și-atunci trebuie să ne folosim de ce-avem. Nu mai puteam să rezist nici o secundă. Și Charlotte cum sărută?

Gideon mă prinse de mâna care-mi era cu cel puțin douăzeci de centimetri prea sus în aer.

— Găsesc că faceți progrese uimitoare în ce privește conversația. Totuși, un gentleman nu vorbește despre astfel de lucruri.

— Da, așa lua asta în considerare dacă ai fi cu-adevărat un gentleman.

— Dacă v-am dat vreodată ocazia să-mi judecați comportamentul drept nedemn de un gentleman, atunci...

— Ah, mai taci odată! Orice ar fi între tine și Charlotte nu mă interesează câtuși de puțin. Dar găsesc că ești destul de obraznic să te distrezi... giugiulindu-te în același timp și cu mine.

— Să mă giugiulesc? Ce cuvânt urât! V-aș fi tare recunoscător dacă m-ați lămuri asupra motivului supărării dumneavoastră și dacă ați putea, în același timp, să vă gândiți și ce trebuie să faceți cu coatele. La această figură ar trebui ținute în jos.

— Nu e deloc nostim, am pufnit eu. N-ar fi trebuit să te las să mă săruți. Dacă aș fi știut că tu și Charlotte...

Ah, Mozart se terminase și venea iar Linkin Park. Excelent. Oricum se potrivea mai bine cu starea mea de spirit.

— Eu și Charlotte ce?

— Sunteți mai mult decât prieteni.

— Cine spune asta?

— Tu?

— N-am spus deloc asta.

— Aha. Vrei să spui că voi doi nu v-ați sărutat încă.

Am renunțat la reverență, încruntându-mă în schimb la el.
— Nici asta n-am spus.
Se aplecă și-și luă iPodul din buzunarul meu.
— Încă o dată, trebuie să mai repeți figura cu brațele. În rest, a fost grozav.
— Conversația ta lasă mult de dorit, am spus. Ai ceva cu Charlotte sau nu?
— Credeam că nu te interesează deloc ce e între mine și Charlotte. Încă-l priveam încruntată.
— Corect, da.
— Atunci, e totul în regulă.
Gideon îmi dădu înapoi iPodul.
Din căști de auzea Hallelujah, versiunea lui Bon Jovi.
— Nu e bucată care ne trebuie, am spus eu.
— Nu, nu, admise Gideon și zâmbi. M-am gândit că ai avea nevoie de un calmant.
— Ești... ești așa un... așa un...
— Da?
— Mârlan.
Se mai apropie un pas, așa că mai rămăsese aproximativ un centimetru distanță între noi.
— Vezi tu, asta e diferența dintre tine și Charlotte. Ea n-ar spune niciodată așa ceva.
Îmi era, deodată, foarte greu să respir.
— Poate pentru că ei nu-i dai nici un motiv s-o facă.
— Nu, nu asta este explicația. Cred că este, pur și simplu, mai manierată.
— Da, și are nervii mai tari, am replicat eu.
Din nu știu ce motiv, mă holbam la gura lui Gideon.
— Numai pentru cazul în care vrei să mai încerci o dată, dacă s-ontâmpla să ne mai aflăm vreodată în vreun confesional și să ne plictisim, a doua oară nu mă mai las surprinsă.
— Vrei să spui că n-ai să te mai lași a doua oară sărutată de mine?
— Exact, am șoptit eu, incapabilă să mă mișc.
— Păcat, spuse Gideon, gura lui apropiindu-se atât de mult de a mea, încât îi puteam simți respirația pe buze.
Mi-era clar că nu prea lasam să se înțeleagă că vorbeasc serios. Pentru că nici nu vorbeam. Mai trebuia să am și mare încredere în mine că mă puteam abține să nu-mi încolăcesc brațele în jurul gâtului lui Gideon. În orice caz, depășisem de mult momentul în care m-aș fi întors și-aș fi plecat sau l-aș fi împins pe el.
Era clar că la fel vedea lucrurile și Gideon. Mâna lui începu să-mi mângâie părul, apoi am simțit, în sfârșit, atingerea delicată a buzelor lui.
„And every breath we took was hallelujah”, cânta Bon Jovi în urechile mele.

Îmi plăcuse dintotdeauna afurisita asta de melodie – era una dintre cele pe care le-aș fi putut asculta și de cincizeci de ori la rând. Acum însă, avea să rămână pentru eternitate legată de amintirea lui Gideon.

Hallelujah.

Șase.

De data asta nu am mai fost deranjați, nici de un salt în timp, nici de vreun alt gargui obraznic. Cât a durat Hallelujah, sărutul a rămas foarte delicat și prudent, apoi însă Gideon și-a înfipt ambele mâini în părul meu, m-a tras și m-a lipit strâns de el. Sărutul nu mai era delicat, iar reacția pe care am avut-o m-a surprins chiar și pe mine. Mi-am simțit deodată corpul moale și ușor, iar brațele mi s-au încolăcit involuntar în jurul gâtului lui Gideon. Habar n-aveam cum, dar, în minutele ce au urmat, fără să ne întrerupem sărutul, am aterizat pe sofaua verde, și-acolo am continuat să ne sărutăm, până când Gideon s-a ridicat brusc și s-a uitat la ceas.

— După cum am spus, e chiar păcat că nu mai am voie să te sărut, zise el cu respirația întretăiată.

Pupilele îi erau imense, iar obrajii – foarte roșii.

Mă întrebam cum arătam eu. Deoarece mă transformasem provizoriu într-o budincă umană, nu eram în stare să mă ridic din poziția semiîntins. A trebuit să constat revoltată că nu aveam habar cât timp trecuse de la Hallelujah. Zece minute? O jumătate de oră? Oricare dintre variante era posibilă.

Gideon mă privi și mi s-a părut că disting în ochii lui un fel de nedumerire.

— Trebuie să ne strângem lucrurile, spuse el în cele din urmă. Iar tu trebuie să faci urgent ceva cu părul tău – arată de parcă ți l-ar fi smotocit un idiot cu ambele mâini, după care te-a mai și trântit pe o sofa... Celui care ne-o aștepta n-o să-i vină greu să-și dea seama ce s-a întâmplat... Of, Doamne, nu te uita așa la mine!

— Cum anume?

— Ca și cum nu te-ai mai putea mișca.

— Dar chiar nu pot, am spus eu serioasă. Sunt o budincă. M-ai transformat într-o budincă.

Chipul lui Gideon fu luminat de un zâmbet scurt, apoi sări în picioare și începu să-mi adune lucrurile în ghiozdan.

— Hai odată, budincuțo, ridică-te! Ai vreun pieptăn sau vreo perie de păr la tine?

— E una pe-acolo, am spus eu sec.

Gideon scoase etuiul pentru ochelari al mamei lui Leslie.

— Aici?

— Nu! Am strigat eu, și, sperându-mă cumplit, mi-a dispărut și starea de budincă în care eram.

Am sărit în picioare, am smuls din mâna lui Gideon etuiul cu cuțitul japonez pentru legume și l-am aruncat înapoi în geantă. Nu mi-am dat seama dacă Gideon a fost surprins sau nu. Așeză la loc scaunul, lângă perete și se uită iar la ceas, în vreme ce eu îmi scosesem peria de păr.

— Două minute, spuse Gideon și ridică iPodul de pe podea.

Habar n-aveam cum ajunsese acolo. Sau când.

Mi-am periat la rezezeală părul.

Gideon mă studie cu o privire serioasă.

— Gwendolyn?

— Mda?

Am lăsat în jos peria și l-am privit cât de calmă am putut. Of, Dumnezeu! Arăta atât de incredibil de bine, iar o parte din corpul meu voia să se transforme din nou într-o budincă.

— Ai...?

Am așteptat.

— Am ce?

— Nimic.

Am simțit în stomac cunoscuta senzație de greață.

— Cred că începe, am spus eu.

— Ține geanta strâns în mână, n-ai voie sub nici o formă să-i dai drumul. Și vino puțin mai încoace, altfel aterizezi pe masă.

În timpul mișcării, totul deveni neclar. Frațiuni de secundă mai târziu, am aterizat fără probleme în picioare, fix înaintea ochilor larg deschiși ai domnului Marley. Mutra năstrușnică a lui Xemerius se iți de după umărul lui.

— În sfârșit, spuse Xemerius. De-un sfert de oră îl tot ascult pe roșcat vorbind singur.

— Sunteți bine, Miss? Se bâlbâi domnul Marley, dându-se un pas mai în spate.

— Da, este, spuse Gideon, care aterizase în spatele meu și mă privea cercetător.

Când i-am zâmbit, întoarse repede capul.

Domnul Marley își dresă glasul.

— Trebuie să vă transmit că sunteți așteptat în Sala Dragonului, sir.

Ini... Numărul șapte a venit și dorește să poarte o discuție cu dumneavoastră. Dacă-mi permiteți, o duc eu pe Miss la mașina ei.

— Miss nu are nici o mașină, spuse Xemerius. Nici măcar carnet nu are, istețule!

— Nu e necesar, o iau eu cu mine sus.

Gideon apucă eșarfa neagră.

— Chiar trebuie?

— Da, trebuie.

Gideon înnodă eșarfa la spate. Îmi prinse și câteva fire de păr și trase, dar n-am vrut să mă plâng, așa că mi-am mușcat buzele.

— Dacă nu cunoști locul unde se află cronograful, n-ai cum să-l dezvălui mai departe și nu ne poate lua nimeni prin surprindere dacă am ateriza - indiferent când - în încăperea cu pricina.

— Dar această pivniță aparține Gardienilor, iar căile de acces sunt păzite în permanență, am spus eu.

— În primul rând, prin aceste galerii subterane sunt mai multe drumuri decât prin clădirile din Temple. În al doilea rând, nu putem exclude varianta că cineva din interior ar fi interesat de o întâlnire-surpriză.

— Nu te încrede în nimeni. Nici chiar în propriile-ți sentimente”, am murmurat eu. Mulți oameni suspicioși mai sunt pe-aici.

Gideon își puse o mână pe talia mea și mă împinse înainte.

— Exact.

L-am auzit pe domnul Marley luându-și rămas-bun, apoi ușa se închise în spatele nostru. Am pornit unul lângă altul fără să mai vorbim. Deși erau o mulțime de lucruri despre care aș fi vrut să discutăm, doar că nu știam cu care să încep.

— Intuiția mea îmi spune că iar v-ați giugiulit, observă Xemerius. Intuiția și privirea mea ascuțită.

— Prostii, i-am răspuns eu, și l-am auzit pe Xemerius izbucnind într-un râs zgomotos.

— Crede-mă, sunt pe acest pământ din secolul al XI-lea și știi cum arată o față care vine din căpița de fân.

— Căpiță de fân! Am repetat eu ofensată.

— Cu mine vorbești? Întrebă Gideon.

— Dar cu cine altcineva? Am spus eu. Cât e ceasul? Apropo de fân, mi-e o foame de lup.

— Mai e puțin și se face șapte jumătate.

Gideon îmi dădu drumul fără avertizare. Se auziră o serie de bipuri, iar eu m-am lovit cu umărul de un zid.

— Hei!

Xemerius izbucni din nou în râs.

— Asta numesc eu un adevărat cavaler.

— Scuze. Nenorocitul ăsta de mobil n-are semnal aici, jos. Treizeci și patru de apeluri nepreluat, grozav! Nu poate să fie decât... Oh, Doamne, mama!

Gideon oftă adânc.

— Mi-a lăsat unsprezece mesaje pe mailbox.

Pipăiam zidul ca să pot înainta.

— Ori îmi scoți tâmpenia asta de eșarfă de la ochi, ori mă conduci!

— Bine, bine.

L-am simțit din nou mâna.

— Nu știu ce să zic despre tipii ăștia care-și leagă prietena la ochi ca să poată să-și verifice în liniște mobilul, spuse Xemerius.

Asta nu știam nici eu.

— S-a-ntâmplat ceva rău?

— Bănuiesc că da. De obicei, nu prea ne sunăm așa des. Tot nu am semnal.

— Atenție, treaptă, mă avertiză Xemerius.

— Poate e cineva bolnav, am spus eu. Sau ai uitat ceva important. De curând, mama mi-a lăsat nenumărate mesaje doar ca să-mi amintească să-l felicit pe unchiul Harry de ziua lui. Ha!

Dacă Xemerius nu m-ar fi avertizat, m-aș fi lovit fix în stomac de capătul balustradei. Gideon nici măcar nu observă. Mă străduiam să urc pe pipăite scara în spirală.

— Nu, nu-i asta. Eu nu uit niciodată o aniversare.

Părea grăbit.

— Trebuie să aibă legătură cu Raphael.

— Fratele tău mai mic?

— Tot timpul face chestii periculoase. Conduce fără carnet, se aruncă de pe stânci și se cațără fără centură pe munți. Nu știu cui și ce vrea să demonstreze cu asta. Anul trecut s-a rănit la parapantism și a stat trei săptămâni în spital cu traumatism cranio-cerebral. Ai fi zis că a învățat ceva din asta, dar nu, de ziua lui l-a făcut pe Domnul Numai-bun-de-luat-la-palme să-i dăruiască o barcă cu motor rapidă. Și idiotul ăsta îi ghicește toate dorințele din priviri.

Ajunși sus, Gideon grăbi pasul, iar eu m-am împiedicat de mai multe ori.

— Ah, în sfârșit! Aici merge.

În mod clar, acum își asculta din mers mesajele. Din păcate, nu puteam înțelege nimic.

— Of, la naiba! L-am auzit murmurând de mai multe ori.

Iar îmi dăduse drumul, iar eu înaintam orbește.

— Dacă nu vrei să te izbești de vreun perete, ar trebui s-o iei la stânga, mă informă Xemerius. Oh, acum și-a dat și el seama că nu ai un radar încorporat.

— OK..., murmură Gideon.

Măinile lui îmi atinseră scurt obrazul, apoi ceafa.

— Gwendolyn, îmi pare rău.

Vocea îi părea îngrijorată, dar eu aveam o bănuială că nu din cauza mea.

— Te descurci singură de-aici?

Mi-a dezlegat eșarfa, iar eu am clipit în lumină. Eram în fața atelierului lui Madame Rossini. Gideon îmi mângâie scurt obrazul și zâmbi strâmb.

— Știi drumul, da? Te așteaptă mașina. Ne vedem mâine!

Nici nu am apucat să răspund, că și fugise.

— Și dus a fost, comentă Xemerius. Nu prea elegant, aș spune eu.

— Ce s-a întâmplat? Am strigat eu după el.

— Fratele meu a fugit de-acasă, a răspuns el, fără să se întoarcă sau să încetinească. Ai voie să încerci de trei ori să ghicești încotro a pornit.

Dar dispăru după primul colț, iar eu n-am apucat să ghicesc decât o dată.

— Atunci n-am să pariez pe Fiji, am murmurat eu.

— Cred că ar fi fost mai bine dacă nu te-ai fi tăvălit cu el prin fân, spuse Xemerius. Acum crede că te poate avea ușor și nici nu se mai sinchisește.

— Taci odată, Xemerius! Povestea asta cu tăvălitul prin fân mă umple de nervi. Doar ne-am sărutat și noi un pic.

— N-ai de ce să te transformi într-o tomată, scumpo!

Mi-am luat în palme obrajii dogorinzi și m-am înfuriat.

— Hai să mergem, mi-e foame. Azi măcar am o șansă să mai prind ceva de mâncare de la cină. Și poate pe drum aruncăm și noi o privire la tipii ăia din Cercul Inițiaților.

— Nu, te rog! I-am spionat toată după-amiaza, spuse Xemerius.

— Oh, bravo! Povestește!

— Plic-ti-si-tor! Am crezut c-o să bea sânge din cranii de om și c-o să-și tatueze stihuri misterioase pe brațe. Dar nu, doar au vorbit, îmbrăcați în costumele lor cu cravată.

— Și, mai exact, despre ce au vorbit?

— Să vedem dacă pot să fac un rezumat. Își dresе glasul. În esență, a fost vorba dacă ar fi voie să se încalce regula de aur și să-i păcălească pe Turmalina Neagră și pe Safir. „Superidee”, spuneau unii. „Nuuu, sub nici o formă”, ceilalți; apoi, ceilalți din nou: „Ba da, altfel n-o să reușim niciodată să salvăm lumea, lașilor”; la care ceilalți: „Nuuu, dar este necinstit, și-n plus, și periculos dacă ne gândim la continuum și la morală”; ceilalți apoi: „Da, dar nu mai contează, dacă în felul ăsta salvăm lumea”; apoi, aiureli emfaticе și de-o parte, și de cealaltă – cred că aici am adormit. La final însă, au căzut iar cu toții de acord că, din păcate, Diamantul are tendința să acționeze mereu pe propria-i răspundere, în timp ce Rubinul pare să fie o mică idioată, așa că nici nu încapе vorba să fie implicată în Operațiunea Opal și în Operațiunea Jad, pentru că, pur și simplu, este prea proastă. Ai înțeles ceva până aici?

— Ăăă...

— Bineînțeles că te-am apărat, dar nu m-au ascultat, continuă Xemerius. Era vorba despre faptul că trebuie să fii ținută cât mai la distanță de toate informațiile. Că ești deja un risc pentru securitate, din cauza educației tale precare și a naivității care rezultă de aici, și-n plus mai ești și indiscreția întruchipată. Pe prietena ta Leslie vor, oricum, s-o țină sub observație.

— Of, fir-ar să fie!

— Vestea bună este că vina pentru incompetența ta o aruncă în spinarea mamei tale. Muierile sunt oricum totdeauna vinovate, au fost de acord acei domni negustori de secrete. După care a fost iar vorba despre tot felul de dovezi, facturi de la croitor, scrisori, judecată sănătoasă, și, după discuții și agitații, au căzut toți de acord că Lucy și Paul ar fi plecat cu cronograful în anul 1912, unde ar trăi în prezent. Deși sintagma „în prezent” nu prea se potrivește în acest caz. Xemerius se scărpină în cap. Mă rog, nu contează, ideea e că acești domni sunt siguri că acolo se ascund cei doi, și, cu următoarea ocazie, minunatul și puternicul tău erou ar trebui să dea de ei, să le ia sânge și să recupereze cronograful; după care au luat-o de la capăt, bla bla bla, reguli de aur, divagații sentențioase...

— Interesant, am spus eu.

— Găsești? Dacă-i așa, atunci asta se datorează numai felului meu deosebit de amuzant de a rezuma toate balivernele alea plictisitoare.

Am deschis ușa către următorul coridor și tocmai voiam să-i răspund lui Xemerius, când am auzit vocea mamei:

— Ai rămas la fel de arogant ca altădată!

Asta era mama! Și-ntr-adevăr, după colț, am văzut-o. Stătea în fața lui Falk de Villiers, cu ambii pumni strânși.

— Iar tu la fel de încăpățânată și de lipsită de discernământ! Replică Falk. Ceea ce ți-ai permis să faci legat de data nașterii lui Gwendolyn – Dumnezeu știe din ce motiv – a dăunat enorm situației.

— Situației! Situația asta a voastră a contat dintotdeauna mai mult decât oamenii implicați în ea! Strigă mama.

Am închis ușa cât de încet am putut și am înaintat tiptil. Xemerius se deplasa ușor pe lângă perete.

— Mda, furioasă, nu glumă.

Așa era. Ochii mamei sclipeau, obrații-i erau roșii, iar vocea era neobișnuit de ridicată.

— Căzusem de acord să n-o implicați pe Gwendolyn. Că n-o să fie pusă în pericol! Și-acum vreți să i-o serviți contelui pe tavă. Ea este absolut. Neajutorată!

— Și e numai vina ta, ripostă Falk de Villiers rece.

Mama își mușcă buzele.

— Ca Mare Maestru al acestei loje, ești răspunzător!

— Dacă ai fi jucat de la bun început cu cărțile pe față, Gwendolyn nu ar mai fi acum nepregătită. Așa, ca să știi, cu povestea ta cum că, chipurile, ai vrut să-i oferi fiicei tale o copilărie liniștită, ai putea poate să-l păcălești pe domnul George, dar nu și pe mine. Eu continui să fiu foarte curios să aflu ce ne va povesti acea moașă.

— N-ați găsit-o încă?

Vocea mamei nu mai era așa stridentă.

— Este doar o chestiune de zile, Grace. Oamenii noștri sunt peste tot.

În acel moment, îmi observă prezența, iar expresia rece și supărată de pe față îi dispăru.

— De ce ești singură, Gwendolyn?

— Iubita mea! Mama se năpusti asupra mea și mă îmbrățișă. M-am gândit că, dacă se va face la fel de târziu ca ieri, mai bine să vin să te iau.

— Și să te folosești de ocazie pentru a mă copleși cu reproșuri, completă Falk cu un zâmbet discret. De ce nu este domnul Marley cu tine, Gwendolyn?

— Am avut voie să parcurg singură ultima bucată de drum, am spus eu evaziv. De ce v-ați certat?

— Mămicuța ta crede că incursiunile tale în secolul al XVIII-lea ar fi periculoase, spuse Falk.

Nu puteam s-o învinuiesc. Iar ea nu știa nici măcar cea mai mică parte a pericolelor. Nimeni nu-i povestise nimic despre bărbații care ne atacaseră în Hyde Park. Eu, la rândul meu, mi-aș fi înghițit mai degrabă limba decât să-i povestesc. Nici despre lady Tilney și povestea cu pistoalele nu avea cum să știe, iar că domnul conte de Saint-Germain mă amenințase într-un mod foarte sinistru nu-i povestisem încă decât lui Leslie. Ah, și bunicului meu, desigur.

M-am uitat cercetător la Falk.

— Mânuirea evantaiului și menuetul voi reuși cumva să le învăț, am spus cu nonșalanță. Asta nu e ceva tocmai riscant, mamă. Singurul pericol ar fi că-mi vine să rup evantaiul ăla în bucăți în capul lui Charlotte...

— Poftim, ai auzit, Grace? Spuse Falk și-mi făcu cu ochiul.

— Cui și ce vrei tu să demonstrezi, Falk?

Mama îi aruncă încă o privire încruntată, apoi mă luă de braț și mă trase după ea.

— Vino! Ceilalți ne așteaptă să mâncăm.

— Pe mâine, Gwendolyn, strigă Falk după noi. Și... ăăă... pe altă dată, Grace.

— La revedere, am murmurat eu.

Mama a bâiguit și ea ceva, ininteligibil, desigur.

— Deci, dacă mă întrebi pe mine, tăvăleală în fân, spuse Xemerius. Pe mine nu mă păcălesc ei cu ciorovăiala lor. Eu recunosc o relație rezultată în urma unei tăvăleli în fân când o văd.

Am oftat. Mama oftă și ea și mă trase mai aproape, când mai aveam câțiva metri și ieșeam. La început am fost un pic țeapănă, pe urmă însă mi-am pus capul pe umărul ei.

— N-ar trebui să te certți cu Falk din cauza mea. Îți faci prea multe griji, mamă.

— Ce ușor îți vine ție să spui asta... Nu e un sentiment prea plăcut să crezi că ai făcut totul greșit. Să știi că am observat că ești furioasă pe mine. Oftă iar. Și, într-un fel, ai dreptate.

— Cu toate astea, te iubesc, am spus eu.

Mama se lupta cu lacrimile.

— Iar eu te iubesc mai mult decât ți-ai putea imagina, murmură ea.

Ajunsesem pe aleea din fața casei, iar mama se uită împrejur, ca și când s-ar fi temut să nu tragă cineva cu urechea din întuneric.

— Aș da orice să am o familie absolut normală, cu o viață absolut normală.

— Ce este normal? Am întrebat eu.

— Nu noi, asta e sigur.

— E doar o chestiune de perspectivă. Așadar, ce-ai făcut azi? Am întrebat eu ironic.

— Oh, ca de obicei, a spus mama cu un rânjel anemic. Mai întâi o mică ceartă cu mama, apoi o ceartă mai mare cu sora mea, la lucru un pic de ceartă cu șefu', și-n final încă o ceartă cu... fostul meu prieten, care, absolut întâmplător, este Mare Maestru al unei neobișnuit de secrete loje secrete.

— Nu ți-am spus eu? Comentă Xemerius. Tăvăleală în fân!

— Vezi, absolut normal, mamă!

Cu toate astea, mama zâmbi.

— Dar tu, draga mea, ce-ai făcut azi?

— Ah, nu au fost evenimente deosebite. La școală, stres cu Veverițoiu', apoi un pic de dans și de maniere la societatea asta secretă obscură care se ocupă cu călătoriile în timp, apoi, înainte să apuc s-o strâng de gât pe adorabila mea verișoară, am făcut o scurtă călătorie în anul 1953, unde mi-

am făcut în liniște temele, pentru ca mâine să am mai puțin stres cu sus-numitul Veverițoi.

— Pare destul de lejer.

Tocurile mamei pocăneau pe asfalt. Se uită iar împrejur.

— Nu cred că suntem urmărite, am liniștit-o. Au destule pe cap. Casa roiește de persoane bizar de misterioase.

— Cercul Inițiaților s-a întrunit - nu se-ntâmplă des. Ultima oară s-au adunat când au furat Lucy și Paul cronograful. Sunt răspândiți prin toată lumea...

— Mamă? Nu crezi că ar fi timpul să-mi spui ce știi? Nu folosește nimănui să tot bâjbâi pe-ntuneric.

— În cel mai propriu sens al cuvântului, sublinie Xemerius.

Mama se opri.

— Mă supraestimezi! Puținele cunoștințe pe care le dețin nu ți-ar fi de nici un folos. Probabil că n-ar face decât să te deruteze și mai tare. Sau, și mai rău, să te expună și mai mult pericolelor.

Am clătinat din cap. Așa repede nu aveam de când să capitulez.

— Cine sau ce este cavalerul verde? Și de ce nu vor Lucy și Paul să se închidă cercul? Sau poate totuși vor, până la urmă, dar numai pentru a folosi secretul în propriul lor interes?

Mama își masă tâmplele.

— Despre acest cavaler verde aud acum pentru prima oară. Iar în ceea ce-i privește pe Lucy și pe Paul, sunt sigură că motivele lor nu sunt de natură egoistă. L-ai cunoscut pe contele de Saint-Germain. Are la dispoziție mijloace... Tăcu iar. Of, iubito, nimic din ceea ce ți-aș putea spune nu ți-ar fi de folos, crede-mă.

— Te rog, mamă! Este și-așa destul de rău că toți acești oameni secretoși se comportă atât de misterios și că nu au încredere în mine, dar tu ești mama mea!

— Da, spuse ea, iar lacrimile îi inundară din nou ochii. Sunt.

Totuși, argumentul nu ținu.

— Vino, taxiul ne așteaptă deja de o jumătate de oră. Probabil c-o să mă coste salariul pe o jumătate de lună.

Am urmat-o cu un oftat.

— Putem să luăm metrul.

— Nu, trebuie să mănânci urgent ceva cald. În afară de asta, fratelui și surorii tale le este groaznic de dor de tine. N-ar suporta încă o cină fără tine.

În mod surprinzător, seara fu pașnică și reconfortantă, căci bunica mea era plecată cu mătușa Glenda și cu Charlotte la operă.

— Tosca, spuse strămătușa Maddy încântată, scuturându-și buclele blonde. Sper să se întoarcă acasă ceva mai cultivate. Îmi făcu răutăcioasă cu ochiul. Ce bine că Violet n-a mai avut nevoie de bilete.

M-am uitat la ceilalți nedumerită. Se-ntâmplase că prietena strămătușii (o doamnă în etate foarte drăguță, cu minunatul nume Violet Purpleplum, care ne împletea fulare în fiecare an de Crăciun) voise, de fapt, să meargă ea

la operă, cu fiul și cu viitoarea ei noră, însă se părea că viitoarea ei noră se decisese să fie viitoarea noră a unei alte doamne.

Ca de fiecare dată când lady Arista și mătușa Glenda erau plecate, la noi se instala imediat o atmosferă destinsă. Era oarecum ca în școala primară când ieșea învățătoarea din clasă. Nu terminasem încă de mâncat, că am și sărit să le arăt fraților mei, mătușii Maddy, mamei și domnului Bernhard cum mă învățaseră Buzatu' și Charlotte să dansez menuet și să folosesc evantaiul, iar Xemerius îmi sufla dacă uitam ceva. Așa că, privind lucrurile retrospectiv, situația începuse să mi se pară și mie mai degrabă caraghioasă decât tragică și am reușit să înțeleg de ce se amuzau ceilalți. După un timp, am început cu toții să dansăm prin cameră (în afară de domnul Bernhard, care însă bătea ritmul cu vârful piciorului), să vorbim nazal precum Giordano și să ne ciocnim unii de alții.

— Încuiato! Uită-te la Charlotte cum face!

— Dreapta! Nu, dreapta este unde e degetul mare din stânga.

Și:

— Îți pot vedea dinții! Nu e patriotic!

Nick prezintă douăzeci și trei de modalități de a-ți face vânt cu un șervet transformat în evantai și de a transmite persoanei cu care ești față-n față mesaje fără cuvinte.

— Asta înseamnă: „Ups, aveți prohabul descheiat, domnul meu”, iar dacă lași evantaiul puțin în jos și privești așa înseamnă: „Hei, vreau să mă căsătoresc cu dumneavoastră.” Dar dacă faci invers înseamnă: „Sâc, de astăzi suntem în război cu Spania...”

Trebuia să recunosc că Nick avea un extraordinar talent actoricesc. În cele din urmă, Caroline începu să danseze aruncându-și picioarele așa de sus (aducea mai degrabă a cancan decât a menuet), încât unul dintre pantofi îi ateriză în castronul cu cremă bavareză pe care o aveam ca desert.

Acest eveniment ne mai tufli un pic veselia, până când domnul Bernhard pescui pantoful din cremă, îl puse pe farfuria lui Caroline și spuse în cel mai serios mod cu putință:

— Mă bucur că a rămas atâta cremă. Cu siguranță, Miss Charlotte și celelalte două doamne vor dori să ciugulească ceva la întoarcerea de la operă.

Strămătușa mea îi zâmbi radioasă.

— Ești întotdeauna atât de grijuliu, dragule.

— Este datoria mea să am grijă să vă fie bine, replică domnul Bernhard. I-am promis asta fratelui dumneavoastră înainte să se prăpădească.

I-am privit gânditoare pe cei doi.

— Mă întreb dacă bunicul meu v-a povestit ceva despre un cavaler verde, domnule Bernhard. Sau ție, mătușă Maddy.

Mătușa Maddy clătină din cap.

— Un cavaler verde? Ce-ar putea fi?

— Habar n-am, am spus eu. Știu doar că trebuie să-l găsec.

— Eu, când caut ceva, mă duc de fiecare dată în biblioteca bunicului dumneavoastră, spuse domnul Bernhard, iar ochii lui căprui ca de bufniță

sclipiră îndărătul ochelarilor. Acolo găsesc întotdeauna ce caut. Dacă aveți nevoie de ajutor, cunosc foarte bine locul, căci eu sunt cel care șterge cărțile de praf.

— Este o idee bună, dragule, spuse strămătușa Maddy.

— Mereu la dispoziția dumneavoastră.

— Domnul Bernhard mai puse niște lemne în șemineu înainte să ne ureze noapte bună.

Xemerius se luă după el.

— Vreau neapărat să văd dacă-și scoate ochelarii înainte să se culce, spuse el. Îți voi povesti dacă se strecoară cumva din casă pentru a se alătura pe furiș unei trupe de heavy metal, să facă pe basistul.

În mod normal, în timpul săptămânii, fratele și sora mea trebuiau să se culce întotdeauna devreme, dar în seara asta mama a făcut o excepție. Am răs pe săturatele, relaxați, la gura șemineului. Caroline s-a cuibărit în brațele mamei, Nick s-a cuibărit lângă mine, iar strămătușa Maddy s-a așezat în fotoliul cu rezemători laterale al lui lady Arista, și-a suflat o buclă blondă de pe frunte și ne-a privit mulțumită.

— Poți să ne povestești ceva de altădată, tanti Maddy? O imploră Caroline. De când erai mică și trebuia să-o vizitezi pe verișoara Hazel de la țară?

— Of, ați auzit asta de-atâtea ori, obiectă mătușa Maddy, sprijinindu-și papucii roz de păslă pe băncuța pentru picioare.

Dar nu se lăsă prea mult rugată. Toate poveștile despre îngrozitoarea ei verișoară începeau cu cuvintele:

— Hazel era cam cea mai încrezută fată pe care v-ați putea-o imagina.

După care noi ziceam în cor:

— Exact ca Charlotte!

Iar strămătușa Maddy clătina din cap și spunea:

— Nu, Hazel era mult, mult mai rea. Lua pisicile de coadă și le învârtea în aer, deasupra capului.

Stând cu bărbia sprijinită pe capul lui Nick și ascultând povestea în care tanti Maddy, în vârstă de zece ani, a răzbunat toate pisicile maltratate din Gloucestershire și a avut grijă să-i organizeze verișoarei Hazel o baie în hazna, gândul meu zbură la Gideon. Oare unde era în acele clipe? Ce făcea? Cine era cu el? Se gândea oare la mine – cu această ciudată senzație de căldură în stomac? Probabil că nu.

Cu greu mi-am împiedicat un oftat adânc când m-am gândit la despărțirea noastră din fața atelierului lui Madame Rossini. Gideon nici măcar nu se mai uitase la mine, deși, cu doar câteva clipe mai devreme, ne sărutaserăm.

Din nou. Și doar îi promisesem lui Leslie la telefon, cu o seară în urmă, că așa ceva nu avea să se mai întâmple niciodată. Nu până nu clarificam ce era între noi!

Bineînțeles că Leslie răsese.

„Haide, haide, pe cine vrei tu să păcălești? Este foarte clar ce e între voi: ești îndrăgostită nebunește de tipul ăsta!”

Dar cum puteam să fiu îndrăgostită de un băiat pe care îl cunoșteam de numai câteva zile? De un băiat care, în cea mai mare parte a timpului, avea față de mine un comportament de-a dreptul imposibil. E drept că, în momentele când n-o făcea, era... era așa de... așa de incredibil...

— M-am întors! Croncăni Xemerius și ateriză cu avânt pe masă, lângă lumânare.

Din brațele mamei, Caroline tresări și se uită în direcția lui.

— Ce e, Caroline? Am întrebat eu încet.

— Ah, nimic, spuse ea. Mi s-a părut că văd o umbră.

— Chiar?

M-am uitat uluită la Xemerius. El ridică dintr-un umăr și rânji.

— În curând, e lună plină. Persoanele sensibile ne pot vedea acum câteodată, de cele mai multe ori doar cu coada ochiului. Dacă se uită apoi direct înspre noi, nu ne mai văd...

Se atârnă iar de candelabru.

— Bătrâna cu zulufi vede și simte mai multe decât recunoaște. Când i-am pus, de probă, o gheară pe umăr, a dus mâna într-acolo... La cum e familia ta, nici nu mă miră.

M-am uitat drăgăstos la Caroline. Copilul sensibil, poate nu moștenise, totuși, harul strămătușii Maddy de a avea viziuni.

— Acum vine partea mea preferată, spuse Caroline cu ochii scâpărându-i, iar strămătușa Maddy povesti, într-o manieră adorabilă, cum sadica Hazel, în minunata ei rochie de duminică, stătea până la gât în hazna, urlând: „Am să ți-o plătesc eu acasă, Madeleine, am să ți-o plătesc acasă!”

— Și a și făcut-o, spuse strămătușa Maddy. Și nu doar o dată.

— Dar asta e altă poveste, pe care-o vom asculta data viitoare, interveni mama. Copiii trebuie să meargă la culcare. Mâine se duc la școală. Am oftat cu toții, iar strămătușa Maddy oftă cel mai tare.

Vinerea era zi de clătite, așa că nimeni nu rata masa de prânz de la cantina școlii, căci era cam singurul fel de mâncare apetisant de acolo. Deoarece știam că Leslie și-ar fi dat și viața pentru acele clătite, nu i-am permis să rămână cu mine în clasă, unde aveam întâlnire cu James.

— Du-te să mănânci, i-am spus eu. Aș fi groznic de supărată dacă ar trebui să renunți la clătite din cauza mea.

— Dar nu mai e nimeni aici care să suporte cabotinismul. Și-apoi, aș vrea să aud mai exact cum s-au petrecut ieri lucrurile cu tine, Gideon și sofaua verde...

— Oricât m-aș strădui, mai exact decât ți-am povestit deja n-am cum să o fac, am spus eu.

— Atunci mai povestește o dată! Este atât de romantic!

— Du-te să mănânci clătite!

— Astăzi trebuie neapărat să-i ceri numărul de telefon, spuse Leslie. Este o regulă de aur: nu ne sărutăm cu nici un băiat de la care nu avem nici măcar numărul de telefon.

— Clătite delicioase, fine, cu mere..., am spus eu.

— Dar...

— Sunt cu Xemerius.

Am arătat înspre pervazul ferestrei, unde Xemerius ședea și-și rodea plictisit vârful cozii lui ascuțite.

Leslie capitulă.

— Bine. Dar astăzi să-nveți și tu ceva mai util! Agitația aia din mâini cu arătătorul doamnei Counters nu e de nici un folos! Și, dacă te vede cineva făcând asta, ai să fii trimisă la balamuc. Gândește-te bine!

— Pleacă odată, am spus eu și-am împins-o înspre ușă, exact când intră James.

James se bucură că eram singuri.

— Pistruiata mă agită de fiecare dată cu pălăvrăgeala ei insolentă. Se poartă cu mine de parcă aș fi invizibil.

— Asta cred că e din cauză că... Ah, lasă!

— Deci, cu ce-ți pot fi de folos azi?

— Mă gândeam că ai putea să mă înveți cum se spune „Bună” la o serată din secolul al XVIII-lea.

— Bună?

— Da. Bună. Salut. Bună seara. Înțelegi? Cum se salută oamenii între ei. Și ce se face când saluți. Dai mâna, săruți mâna, faci o plecăciune, o reverență, Alteța Voastră, Luminăția Voastră, înălțimea Voastră... E totul așa complicat, și poți face atâtea greșeli.

James luă o atitudine foarte prețioasă.

— Nu și dacă faci ce-ți spun eu. Mai întâi, te voi învăța cum face o damă o reverență în fața unui domn care deține același rang ca ea în societate.

— Super! Spuse Xemerius. Întrebarea e cum va reuși Gwendolyn să recunoască ce rang are un domn în societate.

James se holbă la el.

— Asta ce mai e? Zât, zât, pisică! Pleacă de-aici!

Xemerius fornăi, nevenindu-i să creadă.

— Cum ai spus?

— Ah, James! Am spus eu. Uită-te, te rog, mai bine! El este Xemerius, prietenul meu... ăăă... garguiul demon. Xemerius, el este James, tot un prieten de-al meu.

James scoase o batistă din mânecă și-o flutură, un parfum de mărgăritare gădilându-mi nările.

— Indiferent ce e... ar fi bine să plece. Îmi amintește că mă aflu într-un îngrozitor vis provocat de febră, un vis în care trebuie să-i dau lecții de bune maniere unei fetișcane prost-crescute.

Am oftat.

— James. Asta nu e nici un vis, când ai să-nțelegi odată? În urmă cu peste două sute de ani, poate chiar ai avut un vis provocat de febră, pe urmă însă ai... Deci, tu și Xemerius, amândoi sunteți... sunteți...

— Morți, completă Xemerius. Ca să fim exacti. Înclină capul. Asta-i adevărul. Ce te tot dai pe după cireș?

James își flutură batista.

— Nu vreau s-ascult asta. Pisicile nu pot vorbi.

— Ți se pare că semăn cu o pisică, fantomă proastă ce ești? Strigă Xemerius.

— În fine, spuse James, fără să se uite. În afară de urechile ascuțite, poate. Și de cornițe. Și de aripi. Și de coada aia caraghioasă. Of, cât de tare urăsc plăsmuirile astea provocate de febră!

Xemerius se postă cu picioarele larg depărtate în fața lui James, dând nervos din coadă.

— Eu nu sunt o plăsmuire. Eu sunt un demon, spuse el și scuipă enervat pe podea un șuvoi de apă. Un demon puternic. Invocat de magi și de arhitecți ai secolului al XI-lea, conform măsurătorii voastre a timpului, să păzesc alături de un gargui de piatră tumul unei biserici, care, în zilele astea, nu mai există de mult. Când corpul meu de gresie a fost distrus, în urmă cu multe sute de ani, n-a mai rămas decât asta din mine - ca să zic așa, doar o umbră a ceea ce am fost cândva, blestemat pentru eternitate să bântui pe acest pământ, până când el se va destrăma. Ceea ce bănuiesc că ar mai putea dura vreo câteva milioane de ani.

— La la la, nu aud nimic, spuse James.

— Ești patetic, replică Xemerius. Spre deosebire de tine, eu nu am altă posibilitate - prin blestemul vrăjitorilor, sunt legat de această existență. Hi însă ai putea oricând să renunți la viața ta jalnică de fantomă și să pleci acolo unde se duc oamenii când mor.

— Dar eu nu am murit, pisică proastă ce ești! Strigă James. Sunt, pe moment, bolnav și zac în pat cu fantezmele astea groaznice provocate de febră. Și, dacă nu trecem la un alt subiect, acum, pe loc, plec!

— Gata, gata, am spus eu, încercând să șterg cu buretele balta făcută de Xemerius. Deci să continuăm! Reverența în fața domnului de același rang...

Xemerius clătină din cap și zbură deasupra capetelor noastre, înspre ușă.

— Atunci, eu am să țin se șase. Ar fi prea jenant dacă te-ar descoperi cineva aici făcând reverențe.

Pauza de prânz nu fusese destul de lungă pentru a învăța toate trucurile pe care voia James să mi le arate, dar la final știam să fac reverențe și să las să mi se sărute mâna în trei moduri diferite. (Mă bucuram tare mult că un asemenea obicei nu se mai purta în zilele noastre.) Când se întoarseră colegii mei, James își luă rămas-bun cu o plecăciune, iar eu am mai apucat să-i mulțumesc repede în șoaptă.

— Și? Întrebă Leslie.

— James crede că Xemerius este o pisică ridicolă din visul său provocat de febră, am informat-o eu. Prin urmare, nu pot decât să sper că ceea ce m-a învățat nu e, de asemenea, alterat de fanteziile lui. Altfel, acum aș ști ce-aș avea de făcut dacă aș fi prezentată ducelui de Devonshire.

— Bravo, spuse Leslie. Și ce anume faci?

— O reverență adâncă și lungă, am spus eu. Aproape la fel de lungă ca și înaintea regelui, dar clar mai lungă decât în fața unui marchiz sau a unui

conte. De fapt, este foarte simplu. În rest, trebuie să-mi dau mereu cuminte mâna la pupat și să zâmbesc în timpul ăsta.

— Ca să vezi, până la urmă, tot a fost și James ăsta bun la ceva. Nu aș fi crezut vreodată. Leslie se uită apreciativ împrejur. Ai să-i dai pe toți pe spate în secolul al XVIII-lea.

— Să sperăm, am spus eu.

Restul lecției nu putea să-mi tulbure buna dispoziție. Charlotte și prostul ăla de Buzat aveau să se minuneze că eu cunoșteam acum chiar și diferența dintre Alteță Sa și Luminăția Sa, deși făcuseră tot posibilul să-mi explice asta cât mai complicat cu putință.

— Apropo, am o teorie privind magia corbului, spuse Leslie după ore, pe drumul de la clasă la dulap. Este așa simplă, că nu s-a gândit nimeni până acum la asta. Ne vedem mâine-dimineață la tine și aduc tot ce am adunat. Asta dacă nu cumva a plănuit iar mama zi de curățenie în familie și nu ne împarte tuturor mănuși de menaj...

— Gwenny?

Cynthia Dale veni din spate și mă bătu pe umăr.

— Îți mai amintești de Regina Curtiz, care a fost în clasă cu sora mea până anul trecut? Se află acum într-o clinică pentru anorexici. Vrei s-ajungi și tu acolo?

— Nu, am spus eu uimită.

— OK, atunci mănâncă asta! Acum!

Cynthia îmi aruncă o caramela. Eu am început s-o despachetez supusă. Dar, când am vrut să bag bomboana în gură, Cynthia mă apucă de braț.

— Stai! Chiar vrei s-o mănânci? Deci nu ești la dietă?

— Nu, am spus eu.

— Atunci Charlotte a mințit. A pretins că nu vii la masa de prânz pentru că vrei să ajungi la fel de silfidă ca ea... Dă-ncoa bomboana! Nu ești în pericol să devii anorexică.

Cynthia mănâcă ea bomboana.

— Poftim, o invitație la ziua mea. E din nou bal mascat. Iar anul ăsta, mottoul este: „Totul înverzește atât de verde”. Poți să-ți aduci și prietenul.

— Ăăă...

— Știi tu. I-am spus și lui Charlotte același lucru. Mi-e egal care dintre voi două îl aduce pe tipul ăla, important este să vină la petrecerea mea.

— Glumește, îmi șopti Leslie.

— Am auzit, spuse Cynthia. Poți și tu să-l aduci pe Max, Leslie.

— Cyn, eu și Max nu mai suntem împreună de șase luni.

— Oh, asta e nasol, replică Cynthia. Cumva, de data asta sunt prea puțini băieți. Ori aduceți voi unii, ori trebuie să le retrag invitația unor fete. Aishani, de exemplu. Dar ea oricum cred că nu va veni, pentru că părinții ei nu permit petrecerile mixte... Dumnezeule, asta ce mai e? Să mă ciupească cineva!

Prin asta Cynthia se referea la un băiat înalt, cu părul blond, tuns scurt. Stătea în fața biroului directorului nostru, împreună cu domnul Whitman. Și mi se părea bizar de cunoscut.

— Au, țipă Cynthia, căci Leslie îi îndeplinesc dorința și-o ciupise.

Domnul Whitman și băiatul se întoarseră către noi. Când am văzut privirea aceea verde de sub genele dese și negre, am știut imediat cine era străinul. Cerule! Acum cred că Leslie ar fi trebuit să mă ciupească și pe mine.

— La fix, spuse domnul Whitman. Raphael, acestea sunt eleve din clasa ta. Cynthia Dale, Leslie Hay și Gwendolyn Shepherd. Salutați-l pe Raphael Bertelin, fetelor. De luni, va fi coleg de clasă cu voi.

— Bună, am murmurat eu și Leslie, iar Cynthia spuse:

— Pe bune?

Raphael ne adresează un rânjel, ținând nonșalant mâinile în buzunarele pantalonilor. Semăna destul de bine cu Gideon, chiar dacă era un pic mai tânăr. Buzele lui erau mai cărnoase, iar pielea avea o nuanță bronzată, ca și cum tocmai ar fi sosit dintr-o vacanță de o lună în Caraibe. Poate că oamenii fericiți din sudul Franței arătau cu toții așa.

— De ce te-ai mutat la școala noastră la mijlocul anului? Întrebă Leslie. Ai făcut vreo boacănă?

Rânjelul lui Raphael se lărgi.

— Depinde ce-nțelegi prin asta, spuse el. De fapt, mă aflu aici fiindcă m-am săturat de școală. Însă, din anumite motive...

— Raphael s-a mutat aici din Franța, îl întrerupse domnul Whitman. Vino acum, Raphael, directorul Gilles ne așteaptă.

— Pe luni, atunci, spuse Raphael, iar eu am avut senzația că se adresase exclusiv lui Leslie.

Cynthia așteaptă până când domnul Whitman și Raphael dispărură în biroul directorului Gilles, apoi întinse ambele brațe înspre tavan și strigă:

— Mulțumesc! Mulțumesc, dragă Doamne, că mi-ai ascultat ruga.

Leslie îmi dădu un cot în coaste.

— Arăți de parcă tocmai te-ar fi călcat autobuzul pe picior.

— Așteaptă să afli cine e tipul, am șoptit eu, și-ai să arăți și tu la fel.

Fiece epocă este un sfînx care se surpă-n abis de îndată ce i-afost descifrată enigma.

Heinrich Heine.

Șapte.

Din cauza întâlnirii cu fratele lui Gideon și a discuției la repezeală cu Leslie ca urmare a acestei întâlniri (ea a întrebat de zece ori „Ești sigură?”, eu am spus de zece ori „Absolut sigură!”, apoi am mai spus amândouă cam de o sută de ori „Incredibil”, și „Nu-mi vine să cred” și „I-ai văzut ochii?”), am ajuns cu câteva minute după Charlotte la limuzina care ne aștepta. Domnul Marley, care părea mai emoționat ca niciodată, fusese trimis din nou să ne ia. Xemerius stătea pe plafonul mașinii, mișcând din coadă încoace și-ncolo. Charlotte ședea deja pe bancheta din spate și mă privi enervată.

— Unde naiba ai stat atât? Pe unul ca Giordano nu-l lași să aștepte. Eu cred că tu nu ai înțeles ce onoare este pentru tine să fii eleva lui.

Domnul Marley mă invită în mașină cu o expresie jenată, apoi închise portiera.

— S-a-ntâmplat ceva?

Aveam un sentiment neplăcut că ratasem ceva important, iar expresia lui Charlotte îmi întărea această bănuială.

Când mașina se puse în mișcare, Xemerius pătrunse în mașină prin plafonieră și se trânti pe scaunul din fața mea. Domnul Marley se așezase la fel ca data trecută, în față, lângă șofer.

— Ar fi frumos dacă astăzi ți-ai da silința mai mult, spuse Charlotte. Pentru mine este totul revoltător de jenant. La urma urmei, ești verișoara mea.

N-am putut să nu râd cu voce tare.

— Haide, Charlotte! Cu mine nu trebuie să fii așa prefăcută. Îți face cea mai mare plăcere să mă vezi în astfel de situații penibile.

— Nu este adevărat! Charlotte clătină din cap. Asta este, din nou, tipic pentru tine, să gândești astfel, în egocentrismul tău pueril.

Toți vor doar să te ajute ca să... nu distrugi totul cu incompetența ta. Deși poate că acum nici n-o să mai ai ocazia. Nu m-ar mira să se anuleze totul...

— Din ce cauză, mă rog?

Charlotte mă privi o vreme în tăcere, după care spuse pe un ton aproape vesel:

— Ai să afli mai devreme decât crezi. Dacă ai să afli.

— S-a-ntâmplat ceva? Am întrebat eu, dar nu adresându-mă lui Charlotte, ci lui Xemerius. Doar nu eram proastă. A povestit ceva domnul Marley până să vin?

— Numai chestiuni criptate, spuse Xemerius, în timp ce Charlotte ținea buzele strânse și privea pe geam. Se pare că s-a petrecut un incident în timpul unui salt în timp de azi-dimineață al... ăăă... pietricelei ăleia sclipicioase...

Își scărpină sprânceana cu vârful cozii.

— Acum nu divulga și tu chiar tot!

Charlotte, care, după cum era de înțeles, credea că vorbesc cu ea, spuse:

— Dacă nu ai fi venit așa târziu, ai fi știut.

— Diamant, reluă Xemerius. Cineva la... mda, cum să mă exprim mai bine? Cineva l-a pocnit peste tărtăcuță.

Stomacul mi se încleștă deodată dureros.

— Ce?

— Nu te agita, continuă Xemerius. N-a murit. Cel puțin, așa am dedus din bâlbâiala zbuciumată a roșcatului. Doamne, Dumnezeule! Ești albă precum ceara. Oh, oh, doar n-ai să vomیți acum! Vino-ți în fire!

— Nu pot, am șoptit eu.

Mi-era într-adevăr cumplit de rău.

— N-ai ce să faci, șuieră Charlotte printre dinți. Primul lucru pe care îl învață purtătorul unei gene este să lase deoparte propriile nevoi și să dea ce are mai bun pentru această chestiune. Tu faci exact pe dos.

În mintea mea îl vedeam pe Gideon zăcând la podea într-o baltă de sânge. Respiram cu greu.

— Alții ar face orice să fie elevii lui Giordano. Dar tu te porți ca și când asta ar fi o tortură pentru tine.

— Ah, mai tacă-ți fleanca odată, Charlotte! Am strigat eu.

Charlotte se întoarse iar spre geam. Eu am început să tremur.

Xemerius își scoase una dintre gheare și mi-o puse pe genunchi, încercând să mă liniștească.

— Am să văd ce mai pot să aflu. Am să-ți găsesc partenerul de giugiuleală și-am să-ți raportez apoi, în regulă? Dar te rog să nu-ncepi să bocești! Am să devin foarte agitat și-am să-ncep să scuip apă peste minunăția asta de scaune îmbrăcate-n piele, iar verișoara ta o să creadă c-ai făcut pe tine.

Dintr-un salt, dispăru în zbor prin plafonieră. Trecu o jumătate de oră de chin până când, în sfârșit, apăru din nou lângă mine.

O jumătate de oră în care mi-am imaginat cele mai cumplite lucruri și-n care am fost mai mult moartă decât vie. Faptul că, între timp, ajunseseam deja la Temple nu îmbunătățea cu nimic situația; acolo mă aștepta maestrul cel neîndurător. Eu însă nu eram în stare nici să ascult prezentarea lui Giordano despre politica colonială, nici să imit pașii de dans ai lui Charlotte. Dacă Gideon fusese din nou atacat de bărbați înarmați cu spade și nu se putuse apăra de data asta? Dacă nu mi-l imaginam întins la podea, plin de sânge, îmi imaginam cum zăcea într-un pat de la terapie intensivă, conectat la mii de tuburi, mai alb ca varul. De ce nu era nimeni să-mi dea detalii?

Atunci sosi, în sfârșit, Xemerius, intrând în vechiul refectoriu direct prin zid.

— Și? Am întrebat eu, fără să-mi mai pese de Giordano sau de Charlotte.

Cei doi tocmai voiau să mă învețe cum se aplaudă la o serată din secolul al XVIII-lea. Desigur, cu totul altfel decât o făceam eu.

— Ce faci tu este An-tan-te dize mane pe, încuiato, izbucni Giordano. Așa bat din palme copilașii care se joacă în groapa cu nisip... Acum unde se mai uită? Am să-nnebunesc!

— Totul este absolut în regulă, fată din fân, spuse Xemerius și rânji vesel. Cineva l-a lovit pe băiat în cap și l-a scos din circulație pentru vreo câteva ore, dar, după câte se pare, are o țeastă tare ca diamantul și nici măcar o comoție. Iar rana de la frunte îl face oarecum... ăăă... Oh, nu, nu deveni iar așa de lividă! Ți-am spus doar, e totul în regulă!

Am tras aer în piept. De ușurare, mă luase amețeala.

— Așa-i mai bine, spuse Xemerius. N-ai nici un motiv să intri în hiperventilație. Lubărețul are încă la locul lor toți dinții lui albi. Și-njură tot timpul; cred că asta e de bine.

Mulțumesc, Doamne. Mulțumesc, Doamne. Mulțumesc, Doamne.

Cel care mai avea puțin și intra în hiperventilație era Giordano. Din cauza mea. Brusca, toate istericalele lui nu mă mai afectau. Dimpotrivă, era, de fapt, de-a dreptul amuzant să vezi cum culoarea pielii dintre liniile bărbii lui trecea de la roz-închis la violet.

Domnul George sosi la țanc pentru a evita să fie pedepsită de Buzat din cauza furiei imense pe care o simțea.

— Astăzi a fost, dacă e posibil așa ceva, și mai rău.

Giordano se prăbuși pe un scaun minuscul și-și tamponă sudoarea cu o batistă de culoarea pielii lui în acel moment.

— Tot timpul s-a holbat numai în față, cu o privire pierdută – dacă nu aș ști că e imposibil, aș paria pe droguri!

— Giordano, te rog, spuse domnul George. Nimeni nu are azi o zi prea grozavă...

— Cum îi merge lui... Gideon? Întrebă Charlotte încet, aruncându-mi o ocheadă.

— Conform împrejurărilor, răspuse domnul George serios.

Charlotte îmi aruncă din nou o privire scurtă și cercetătoare.

Eu m-am uitat urât la ea. Simțea cumva vreun fel de satisfacție bolnăvicioasă pentru că ea știa ceva ce credea că pe mine mă interesa de muream?

— Ah, treanca-fleanca, spuse Xemerius. Se simte super, crede-mă, scumpo! A exterminat ceva mai devreme un șnițel uriaș de vițel, cu cartofi la cuptor și niște verdeață. Ți se pare că are vreo legătură cu „conform împrejurărilor”?

Giordano se enervă că nu-l asculta nimeni.

— N-aș dori să se dea cumva vina pe mine la final, spuse el isteric și-și împinse într-o parte scaunul. Am lucrat cu talente necunoscute și cu mairii acestei lumi, dar niciodată nu mi s-a mai întâmplat una ca asta.

— Dragul meu Giordano, știți bine cât de apreciat sunteți aici. Și nimeni altcineva nu ar fi mai potrivit pentru ca Gwendolyn să...

Domnul George tăcu, deoarece Giordano își împinsese bosumflat în față buza de jos și-și aruncă pe spate capul cu freza lui apretată.

— Să nu-mi spuneți că nu v-am avertizat, replică el. Asta-i tot ce vă cer.

— În regulă, spuse domnul George oftând. Eu... Da, acum ce să zic?! Am să transmit și eu mai departe. Vii, Gwendolyn?

Eu îmi dezlegasem deja crinolina și-o pusesem frumos pe scaunul pianului.

— La revedere, i-am spus eu lui Giordano.

El continuă să afișeze figura bosumflată.

— Mă tem ca n-am cum să evit asta.

Pe drumul înspre subsolul unde se afla vechiul laborator de alchimie, pe care, între timp, aproape că-l știam și cu ochii legați, domnul George îmi povesti ce se întâmplase de dimineață. Era un pic cam uimit că domnul Marley nu mă informase încă asupra evenimentelor, iar eu nu m-am obosit să-i explic cum de se întâmplase asta.

Gideon fusese trimis, cu ajutorul cronografului, într-o mică misiune (ce fel de misiune, asta n-a vrut să-mi dezvăluie), în trecut (nici anul n-a vrut domnul George să mi-l dezvăluie), și fusese găsit două ore mai târziu, fără cunoștință, pe coridor, nu departe de camera cronografului. Cu o rană deschisă la frunte, în mod evident provocată de un instrument asemănător

unui ciomag. Gideon nu-și amintea nimic; făptașul probabil că stătuse la pândă și atacase.

— Dar cine...?

— Nu știm. O situație dificilă, mai ales în condițiile actuale. L-am examinat amănunțit, nu are nici o urmă de înțepătură, de unde să deducem că i s-ar fi putut lua sânge...

— Sângele din rana de la frunte n-ar fi fost de-ajuns? Am întrebat eu înfiorându-mă imperceptibil.

— Posibil, recunosc domnul George. Dar... dacă cineva ar fi vrut să meargă la sigur, ar fi recoltat sânge prin alte metode. Mă rog, există nenumărate variante de explicații. Nimeni n-a știut că Gideon avea să apară acolo, așa că este puțin probabil să-l fi așteptat cineva în mod special. Este mult mai probabil să fie vorba despre o întâmplare întâmplătoare. În anumiți ani, aici jos existau o mulțime de grupări subversive, contrabandiști, criminali, interlopi, în cel mai propriu sens al cuvântului. Personal, cred că a fost vorba despre o întâmplare nefericită... Își dresе glasul. Mda, în orice caz, se pare că Gideon a rezistat bine incidentului, doctorul White neconstatând vreo rană gravă. Astfel, conform planificării, voi doi veți putea fi prezenți duminică la prânz la serată. Râse. Ce ciudat sună o serată duminică la prânz!

Da, ha ha ha, foarte nostim.

— Unde e Gideon acum? Am întrebat eu nerăbdătoare. La spital?

— Nu. Se odihnește - sper. La spital a fost doar pentru o tomografie, dar, pentru că, mulțumesc lui Dumnezeu, nu s-a constatat nimic, s-a externat. Ieri-seară a primit o vizită-surpriză de la fratele lui...

— Știu, am spus eu. Domnul Whitman l-a înscris azi pe Raphael la Saint Lennox.

L-am auzit pe domnul George oftând adânc.

— Băiatul a fugit de-acasă după ce a făcut nu știu ce boacănă cu prietenii lui. O idee nebunească din partea lui Falk să-l țină aici, la Londra. În vremurile astea turbulente avem cu toții - și mai ales Gideon - lucruri mai bune de făcut decât să ne ocupăm de tineri rebeli... Dar Falk nu i-a putut refuza niciodată ceva Selinei, și, după cum se vede, ultima șansă a lui Raphael este să termine școala departe de prietenii care au o influență atât proastă asupra lui.

— Selina este mama lui Gideon și a lui Raphael?

— Da, spuse domnul George. Femeia de la care au moștenit amândoi ochii ăia verzi și frumoși. Așa... am ajuns. Poți să-ți scoți legătura de la ochi.

De data asta, eram doar noi doi în camera cronografului.

— Charlotte a spus că, în aceste împrejurări, ar fi posibil să se renunțe la vizitele programate în secolul al XVIII-lea, am spus eu plină de nădejde. Sau să se amâne? Doar pentru a-i da timp lui Gideon să se refacă, iar eu să mai pot exersa un pic...

Domnul George clătină din cap.

— Nu. Nu vom face asta. Vom lua toate măsurile de precauție posibile, dar pentru conte a fost foarte important ca programul să fie strâns. Tu și

Gideon veți merge poimăine la această serată, este hotărât. Ai vreo dorință anume în ce privește anul în care să fii trimisă azi?

— Nu, am spus eu foarte indiferentă. Oricum n-are nici o importanță, dacă tot stai încuiat într-o pivniță, nu?

Domnul George scoase grijuliu cronograful din husa de mătase.

— Așa e. Pe Gideon îl trimitem de cele mai multe ori în anul 1953, un an liniștit; trebuie doar să avem grijă să nu se întâlnească tocmai cu el însuși. Făcu o grimasă. Mi s-ar părea sinistru să stai închis undeva cu propria persoană. Se mângâie pe burta bombată și privi gânditor în gol. Ce zici de anul 1956? Tot un an foarte liniștit.

— Da, sună perfect, am spus eu.

Domnul George îmi dădu lanterna și-și scoase inelul de pe deget.

— Pentru orice eventualitate... Nu-ți fie teamă, mai mult ca sigur nu va veni nimeni noaptea, la două jumătate.

— Două jumătate noaptea? Am repetat eu revoltată.

Cum aveam să-l caut pe bunicul meu în creierii nopții? Nimeni n-avea să mă creadă că m-am rătăcit în pivniță la două jumătate noaptea. Poate că nici nu era cineva acasă. Atunci totul avea să fie zadarnic!

— Oh, domnule George, vă rog, nu! Nu mă trimiteți noaptea în catacomba aceea sinistă, singură...!

— Dar, Gwendolyn, asta n-are nici o importanță în adâncul pământului, într-o încăpere ferecată...

— Noaptea însă... mi-e frică! Vă rog, nu aveți voie sub nici o formă să mă trimiteți singură...

Eram așa de disperată, că mi se umplură ochii de lacrimi, fără să trebuiască să mă prefac.

— E-n regulă, spuse domnul George și mă privi calm cu ochii lui mititei. Am uitat că tu... Să alegem un alt moment al zilei, mai bine. Să zicem, după-amiaza, în jurul orei trei?

— Este mai bine, am spus eu. Mulțumesc, domnule George.

— N-ai pentru ce. Domnul George ridică scurt privirea de la cronograf și-mi zâmbi. Chiar cerem mult de la tine. Dacă aș fi în locul tău, mi s-ar părea și mie periculos să fiu absolut singur într-o pivniță. Mai ales că tu mai și vezi, din când în când, lucruri pe care alții nu le văd...

— Da, mulțumesc că mi-ați adus aminte, am spus eu.

Xemerius nu era acolo, căci sigur l-ar fi deranjat foarte tare cuvântul „lucruri”.

— Cum era aia cu mormintele pline de scheleți și de cranii, aflate imediat după colț? Oh, spuse domnul George. N-am vrut să te sperii și mai tare.

— Nu vă faceți griji. De morți nu mi-e frică. Spre deosebire de oamenii vii, aceștia nu-ți pot face nimic - vorbesc din experiență. Am văzut cum domnul George ridică o sprânceană și am adăugat repede: Bineînțeles că mi se par cumpliți și nu mi-aș dori, sub nici o formă, să mă aflu noaptea prin preajma catacombelor...

I-am întins mâna, în timp ce cu cealaltă țineam ghiozdanul strâns la piept.

— Vă rog să luați de data asta al patrulea deget; nu a fost încă înțepat.

Inima-mi bătea ca nebuna când am luat cheia din spatele cărămizii ce astupa ascunzătoarea și am despăturit bilețelul pe care Lucas îl lăsase acolo. Erau doar cuvinte în latină și nici un mesaj personal. Parola zilei mi se păru neobișnuit de lungă și nici nu am încercat s-o învăț imediat pe de rost. Am scos un pix din penar și mi-am scris-o în palmă. Lucas făcuse și un plan al încăperilor subterane. Conform acestuia, la ușă trebuia s-o iau la dreapta, apoi să fac în total de trei ori la stânga, până când ajungeam la scara mare, unde aveau să fie primele santinele. Ușa se deschide fără probleme când am răsucit cheia în lacăt. Am stat un pic pe gânduri și am decis să n-o încui la loc, pentru eventualitatea că la întoarcere m-aș fi grăbit. Mirosea a mucegai, iar pe ziduri se vedea clar vechimea acelei pivnițe. Plafonul era jos, iar culoarele – foarte înguste. La fiecare câțiva metri se bifurca un alt culoar sau exista o ușă în perete. Fără lanterna mea și planul lui Lucas, probabil m-aș fi rătăcit, deși locul acela mi se părea destul de familiar. Când am cotit la stânga, la ultimul culoar înainte de scară, am auzit voci și am inspirat adânc.

Acum trebuia să le conving pe santinele că exista un motiv foarte întemeiat pentru care trebuiau să mă lase să trec. Spre deosebire de secolul al XVIII-lea, cei doi de acolo nu păreau deloc periculoși. Stăteau la baza scărilor și jucau cărți. M-am apropiat sigură pe mine. Când m-au văzut, unuia i-au căzut cărțile din mână, celălalt a sărit în sus, căutându-și agitat spada. Care era sprijinită de perete.

— Bună ziua, am spus eu cu curaj. Nu vă deranjați.

— Pof... pof... ce? Se bâlbâi primul, în timp ce al doilea pusese mâna pe spadă și mă privea indecis.

— Spada nu e o armă cam exotică pentru secolul XX? Am întrebat eu uimită. Ce faceți dacă apare cineva cu o grenadă? Sau cu o mitralieră?

— Aici nu prea vine nimeni, spuse cel cu spada și rânji confuz. Este mai mult o armă tradițională, care...

Clătină din cap de parcă ar fi vrut să-și revină la normal, după care se impulsionează și luă o poziție dreaptă.

— Parola?

M-am uitat în palmă.

— Nam quod în iuventus non discitur, în matura aetate nescitur.

— Este corectă, spuse cel care încă ședea pe scări. Dar de unde veniți, dacă-mi dați voie să întreb?

— De la Palatul de Justiție, am spus eu. O scurtătură grozavă. V-aș putea-o arăta cândva. Acum însă am o întâlnire foarte importantă cu Lucas Montrose.

— Montrose? Nu știu dacă se află astăzi în clădire, spuse cel cu spada, iar celălalt adăugă:

— Vă conducem sus, Miss, dar mai întâi trebuie să ne spuneți cum vă cheamă. Pentru procesul-verbal.

I-am spus primul nume care-mi veni în minte. Poate cam prea repede.

— Violet Purpleplum? Repetă sceptic cel cu spada, în timp ce celălalt se holba la picioarele mele.

Propabil că lungimea uniformei mele nu era conformă cu moda anului 1956. Nu conta, trebuia să treacă peste asta.

— Da, am spus eu ușor agresiv, căci mă enervasem pe mine însămi. N-aveți nici un motiv să rânjiți așa caraghios. Nu poate să-i cheme pe toți Smith sau Miller. Acum putem merge?

Cei doi bărbați se certară scurt care dintre ei să mă conducă sus, apoi cel cu spada cedă și se așeză din nou confortabil pe scară. Pe drum, celălalt vru să afle dacă mai fusesem acolo. Am spus că da, de câteva ori chiar, și ce frumoasă era Sala Dragonului, nu-i așa, și că jumătate din familia mea erau membri ai lojei, iar bărbatul a părut să-și amintească subit că m-ar fi văzut la ultima petrecere în grădină.

— Dumneavoastră ați fost fata care a servit limonada, nu? Împreună cu lady Gainsley.

— Aăă, exact, am spus eu și am început să pălăvrăgim despre petrecerea din grădină, despre trandafiri și despre o mulțime de oameni pe care nu-i cunoșteam. (Ceea ce nu m-a împiedicat însă să comentez despre pălăria caraghioasă a doamnei Lamotte și despre faptul că tocmai domnul Mason se combinase cu o curieră, pfui!)

Când am trecut pe lângă primele ferestre, am privit curioasă afară – totul părea foarte cunoscut. Să știi că orașul de dincolo de zidurile venerabile din Temple oferea o cu totul altă imagine decât în vremurile tale, era cumva ciudat. Aproape că-mi venea să mă năpustesc afară și să văd cu ochii mei ca să cred.

La primul etaj, santinela bătu la ușa unui birou. Am citit numele bunicului meu pe o plăcuță, și m-a copleșit un val de mândrie. Reușisem cu adevărat!

— O anume Miss Purpleplum pentru domnul Montrose, spuse gardianul prin deschizătura ușii.

— Mulțumesc că m-ați condus, am zis eu, trecând pe lângă el ca să intru în birou. Ne vedem la următoarea petrecere în grădină!

— Da. Abia aștept, spuse el, dar eu îi închisesem deja ușa în nas.

M-am întors pe loc triumfătoare.

— Ei, ce zici?

— Miss... aăă... Purpleplum?

Bărbatul de la masă mă privi cu ochi mari. Era clar că nu era bunicul. M-am uitat și eu la el speriată. Era foarte tânăr, practic un băiețandru, și avea o față rotundă și netedă și ochi luminoși și prietenoși, care mi se păreau foarte cunoscuți.

— Domnul George? Am întrebat eu, nevenindu-mi să cred.

— Ne cunoaștem?

Tânărul domn George se ridicase.

— Da, desigur. De la ultima petrecere în grădină, m-am bâlbâit eu, în timp ce capul îmi vâjâia de-atâtea gânduri. Eu am fost cea cu limonada... unde este bu... Lucas? N-a spus că are întâlnire azi cu mine?

— Eu sunt asistentul lui și nu sunt aici de prea multă vreme, bâigui domnul George rușinat. Dar nu, nu a spus nimic. Ar trebui să sosească în orice moment. Doriți să luați loc până atunci, Miss... ăăă?

— Purpleplum!

— Corect. Să vă comand poate o cafea?

Se duse pe după masa de scris și-mi aranjă un scaun exact la momentul potrivit. Îmi tremurau picioarele.

— Nu, mulțumesc. Nu doresc cafea.

Mă cercetă șovăielnic. Eu mă uitam la el amuțită.

— Sunteți de la cercetași?

— Poftim?

— Mă refeream la uniformă.

— Nu.

Nu mă puteam abține să nu mă holbez încontinuu la domnul George. El era... inconfundabil! Acel domn George, cu cincizeci și cinci de ani mai în vârstă, semăna incredibil de mult cu acesta, doar că nu mai avea păr deloc și purta niște ochelari care erau aproape la fel de groși pe cât erau de lați.

Tânărul domn George, în schimb, avea o grămadă de păr, ordonat pieptănat cu cărare și dat cu multă pomadă, și era chiar slab. Era clar că nu se simțea prea în largul lui să fie privit cu o asemenea insistență, căci se roși, se așeză iar la locul lui din spatele mesei de scris și începu să răsfoiască niște hârtii. Mă gândeam ce-ar fi spus dacă aș fi scos din geantă inelul lui cu sigiliu și i l-aș fi arătat.

Am tăcut amândoi cel puțin un sfert de oră, apoi ușa biroului se deschise și intră bunicul meu. Când mă văzu, ochii i se măriră pentru o clipă, după care își reveni și spuse:

— Ah, ia te uită cine-i aici, drăguța mea de verișoară!

Am sărit în picioare. De la ultima noastră întâlnire, Lucas se maturizase vădit. Purta un costum elegant și cravată, și avea o mustață, care nu prea îl prindea. Mustața mă gădilă când mă sărută pe obraz.

— Cât mă bucur, Hazel! Cât timp rămâi în oraș? Părinții tăi au venit și ei?

— Nu, m-am bălbâit eu.

Dintre toate persoanele din lume, trebuia să fiu tocmai Hazel.

— Sunt acasă, cu pisicile...

— Apropo, el este Thomas George, noul meu asistent. Thomas, ea este Hazel Montrose din Gloucestershire. Ți-am spus că eram sigur că va veni curând să mă viziteze.

— Am crezut că o cheamă Purpleplum! Replică domnul George.

— Da, am spus eu. Așa și este. Este al doilea nume al meu. Hazel Violet Montrose Purpleplum – dar cine poate ține minte așa un nume?

Lucas mă privi încruntat.

— Am să fac o mică plimbare cu Hazel, se adresă el domnului George. În regulă? Dacă întreabă cineva de mine, îi spui că sunt într-o discuție cu un client.

— Da, domnule Montrose, sir, spuse domnul George, străduindu-se să afișeze o mină indiferentă.

— La revedere, am spus eu.

Lucas mă luă de braț și mă trase afară din cameră. Zâmbeam amândoi, care mai de care mai încordat. Abia după ce ușa casei se închise în spatele nostru și ajunserăm afară, în aleea scaldată de soare, am început din nou să vorbim.

— Nu vreau să fiu nesuferita de Hazel, am spus eu cu reproș și am privit curioasă împrejur.

Temple nu părea să se fi schimbat prea mult în cincizeci și cinci de ani, dacă ignoram mașinile parcate afară.

— Arăt cumva ca o fată care ia pisicile de coadă și le rotește în aer pe deasupra capului?

— Purpleplum? Replică Lucas cu la fel de mult reproș. Mai băcător la ochi nici nu se putea, nu? Apoi mă apucă de ambii umeri și mă privi. Ia să te văd, nepoată! Arăți la fel ca acum opt ani.

— Da, căci a fost alaltăieri, am spus eu.

— Incredibil, murmură Lucas. În toți acești ani nu m-am gândit decât că totul fusese doar un vis...

— Ieri am ajuns în anul 1953, dar nu am fost singură.

— Cât timp avem la dispoziție azi?

— Am ajuns la trei, ora voastră, la șase jumate fix voi pleca înapoi.

— Măcar avem un pic de timp la dispoziție ca să stăm de vorbă. Vino, după colț e o cafenea micuță unde am putea bea un ceai.

Lucas mă luă de braț, și-am pornit înspre chei.

— N-o să-ți vină să crezi, dar de trei luni sunt tată, îmi povesti el, continuând să meargă. Trebuie să recunosc că este un sentiment plăcut. Și cred că Arista a fost o alegere bună. Claudine Seymore s-a cam deformat, și-n plus se spune că mai și trage la măsea, înainte de prânz.

Am mers pe o alee scurtă, apoi am trecut pe sub bolta porții și am ieșit în stradă. Acolo am rămas pe loc, copleșită. Autobuzele roșii cu etaj păreau scoase dintr-un muzeu și făceau o larmă teribilă, iar majoritatea oamenilor care mergeau pe trotuare purtau pălării - bărbații, femeile, chiar și copiii! De peretele casei amplasate vizavi, în diagonală, atârna un afiș, care făcea reclamă filmului High Society cu ireal de frumoasa Grace Kelly și cu incredibil de urâtul Frank Sinatra. Mă holbam cu gura căscată în stânga și-n dreapta și abia puteam înainta. Totul arăta ca într-un afiș nostalgic în stil retro - doar că mult mai colorat.

Lucas mă duse la o cafenea drăguță din colț și comandă ceai și scones.

— Ultima oară ți-era foame, își aminti el. Aici se fac și niște sendvișuri gustoase.

— Nu, mulțumesc, am spus eu. Bunicule, legat de domnul George! În anul 2011 se poartă de parcă nu m-ar fi văzut niciodată.

Lucas ridică din umeri.

— Ah, nu-ți face griji din cauza băiatului. Până vă veți vedea din nou, mai sunt cincizeci și cinci de ani. Probabi că, pur și simplu, te va uita.

— Da, poate, am spus eu și am privit iritată la numeroșii fumători.

Chiar lângă noi, la o masă de forma rinichiului, pe care se afla o scrumieră de sticlă de mărimea unui craniu uman, ședea un bărbat gras care fuma o țigară. Era un fum gros să-l tai cu cuțitul, în anul 1956 nu se auzise încă de cancerul la plămâni?

— Ai aflat, între timp, ceva despre cavalerul verde?

— Nu, dar am aflat ceva și mai important. Acum știu de ce vor fura Lucy și Paul cronograful.

Lucas se uită scurt împrejur și-și trase scaunul mai aproape de al meu.

— După vizita ta, Lucy și Paul au elipsat de vreo câteva ori aici, fără să se fi întâmpnat ceva deosebit. Am băut împreună ceai, i-am întrebat niște verbe franceze și ne-am omorât plictiseala timp de patru ore. Aveau dispoziție să nu părăsească deloc clădirea, iar Kenneth de Villiers, turnător nenorocit, a avut grijă să nu încălcăm aceste dispoziții. O singură dată am reușit să ne furișăm afară ca să-i duc pe Lucy și pe Paul la un film și să se plimbe și ei puțin pe-aici, dar, ghinion, am fost descoperiți. Ah, ce tot spun eu: Kenneth ne-a descoperit. A fost un scandal monstru. Am fost pedepsit disciplinar și, timp de șase luni, o santinelă a stat în fața Sălii Dragonului în vreme ce Lucy și Paul se aflau la noi. Lucrurile s-au schimbat abia după ce am devenit adept de gradul trei. Oh, mulțumesc mult.

Ultimele cuvinte fuseseră adresate chelneriței, care arăta precum Doris Day în filmul *The Man Who Knew Too Much*. Părul ei vopsit blond auriu era tuns scurt și purta o rochie vaporosă, cu poalele foarte largi. Ne aduse comanda cu un zâmbet larg, și nu m-ar fi mirat dacă ar fi început să cânte *Que sera, sera*.

Lucas așteaptă până când chelnerița nu ne mai putea auzi, apoi continuă:

— Bineînțeles că am încercat, prin întrebări precaute, să aflu ce motiv ar fi putut avea să o șteargă cu conograful. Nici o șansă. Singura lor problemă era că erau îngrozitor de îndrăgostiți unul de altul. Se pare că relația lor nu era văzută cu ochi buni, așa că o țineau secretă. Numai câțiva oameni știau de ea - eu, de exemplu, și mama ta, Grace.

— Atunci, poate că s-au refugiat în trecut pentru că nu aveau voie să fie împreună! Ca Romeo și Julieta?

Ah. Cât de înspăimântător de romantic!

— Nu, spuse Lucas. Nu, nu acesta a fost motivul.

Amestecă în paharul de ceai, în timp ce eu mă uitam lacomă la coșulețul plin de scones calde acoperite cu un șervet de pânză, care miroseau ademenitor.

— Eu am fost motivul, continuă Lucas.

— Ce? Tu?

— Nu eu direct. Dar a fost vina mea. Și-anume, într-o zi, mi-a venit ideea descreierată de a-i trimite pe Lucy și pe Paul un pic mai departe în trecut.

— Cu cronograful? Dar cum...

— Iisuse, da, a fost o idee descreierată, ți-am spus. Lucas își trecu mâna prin păr. Dar am fost zilnic, în cele patru ore, încuiați în sala aia nenorocită, împreună cu cronograful. Și ce să faci altceva decât să ai idei din astea idioate? Am studiat temeinic planuri mai vechi, scrierile secrete și Analele, apoi am făcut rost de costume de la teatru, și-n final am depus în cronograf sânge de la Lucy și de la Paul și i-am trimis, de probă, pentru două ore, în anul 1590. Fără probleme. După cele două ore, amândoi au revenit la mine în anul 1948, fără să le fi observat cineva lipsa. O jumătate de oră mai târziu, au plecat de acolo înapoi în anul 1992. A fost perfect.

Mi-am vârât în gură o chiflă, unsă din belșug cu clotted cream¹. Puteam să gândesc mai bine dacă mestecam. Îmi năvăliseră o grămadă de întrebări în cap, așa că am ales-o pe cea mai bună dintre ele:

— Dar în 1590 Gardienii nici măcar nu existau?

— Întocmai, spuse Lucas. Nici măcar această clădire nu exista încă. Și acesta a fost norocul nostru. Sau ghinionul, cum vrei.

Luă o înghițitură de ceai. De mâncat nu mâncase încă nimic, iar eu începeam treptat să mă întreb cum de-avea să pună pe el multele sale kilograme.

— Pe baza vechilor planuri, am aflat că acea clădire în care se află Sala Dragonului fusese construită exact pe locul unde, între sfârșitul secolului al XVI-lea și sfârșitul secolului al XVII-lea, fusese o piațetă cu o fântână.

— Nu pricep...

— Așteaptă. Această descoperire era precum un bilet gratuit de călătorie pentru noi. Lucy și Paul puteau să ajungă în trecut, în acea piațetă, din Sala Dragonului, trebuind doar să revină la timp, pentru ca apoi să plece înapoi, în Sala Dragonului din timpul lor. Poți să mă urmărești?

¹ Smântână groasă obținută, în Anglia, prin încălzirea laptelui

— Și dacă aterizau în plină zi în piațetă? Nu ar fi fost imediat arestați și arși pe rug ca vrăjitori?

— Era o piațetă liniștită. De obicei, nici nu erau remarcați. Și, dacă da, oamenii se frecau uluiți la ochi și-și spuneau doar că, pentru o clipă, nu îi înșelase privirea. Bineînțeles că totul era extrem de periculos, dar nouă ni se părea incredibil de genial. Ne-am bucurat tâlhărește că ne venise această idee și că-i puteam păcăli pe toți, iar Lucy și Paul se distrau de minune. Și eu, chiar dacă stăteam ca pe ace în Sala Dragonului, așteptând întoarcerea lor. Ca să nu mai vorbesc despre ce-ar s-ar fi întâmplat dacă ar fi intrat cineva atunci în sală...

— Destul de curajos, am spus eu.

— Da, recunosc Lucas, cu un aer vinovat. Așa ceva faci numai când ești tânăr. Astăzi n-aș mai face asta sub nici o formă. Dar mă gândeam că, dacă ar fi fost cu adevărat periculos, atunci eu, cel mai vârstinc și mai înțelept din viitor, aș fi intervenit, mă-nțelegi?

— Cine era acest eu mai înțelept din viitor? Am întrebat eu rânjind.

— Păi, eu însumi, strigă Lucas, apoi își coborî imediat vocea. În 1992, aveam să știu deja ce făcusem cu Lucy și cu Paul în anul 1948, și, dacă ar fi

mers prost, i-aș fi avertizat pe cei doi asupra mai tânărului și mai naivului eu... Mă gândeam.

— OK, am spus eu rar și am mai luat o chiflă, să-mi hrănesc creierul, ca să zic așa. Dar n-ai făcut asta?

Lucas clătină din cap.

— Evident că nu, idiotul de mine. Și-așa deveneam mereu tot mai neglijenți. Când lui Lucy i s-a predat Hamlet la școală, i-am trimis pe amândoi în anul 1602. În trei zile consecutive, au putut să vadă reprezentația originală a Lord Chamberlain's Men de la Teatrul Globe.

— În Southwark?

Lucas dădu aprobator din cap.

— Da, asta a fost cam prea mult. Trebuiau să treacă Tamisa peste Podul Londrei, iar acolo să încerce să prindă din Hamlet cât de mult puteau, ca să se poată întoarce înainte de saltul în timp. Două zile la rând, lucrurile au mers bine, dar, în a treia, pe Podul Londrei a avut loc un accident, iar Lucy și Paul au fost martorii unei crime. Nu au reușit să ajungă la timp pentru saltul pe acest mal, ci au aterizat în Southwarkul anului 1948 – mai exact în Tamisa – în timp ce eu înnebuneam de îngrijorare. Chiar și amintirea acelor evenimente îl afecta, pentru că deveni palid în jurul nasului. Au ajuns la Temple în ultima secundă, uzi leorcă și îmbrăcați în costume de secol XVII, înainte să plece înapoi, în 1992. Am aflat totul abia cu ocazia următoarei lor vizite...

Îmi vâjâia din nou capul de atâția ani.

— La ce fel de crimă au fost martori?

Lucas își trase scaunul și mai aproape. Ochii din spatele ochelarilor erau întunecați de-atâta seriozitate.

— Tocmai aici e punctul culminant! Lucy și Paul au văzut cum contele de Saint-Germain a ucis pe cineva.

— Conte?

— Lucy și Paul se întâlniseră până atunci cu contele doar de două ori. Totuși, erau absolut siguri că el era. După salturile lor de inițiere, fiecare l-a întâlnit în anul 1784, ca să i se prezinte. Conte însuși hotărâse astfel; a vrut să-i cunoască pe călătorii în timp născuți după el abia la sfârșitul vieții lui. M-ar mira ca în cazul tău să fi fost altfel. Își drese glasul. Să fie altfel! Mă rog! În orice caz, Gardienii, Lucy, Paul și cronograful au plecat în nordul Germaniei, unde contele și-a petrecut ultimii ani ai vieții. Eu însumi am fost de față. Voi fi de față. Ca Mare Maestru al lojei... Îți vine să crezi?

Mi-am încruntat fruntea.

— Am putea...?

— Of, iar divaghez, nu? E încă dincolo de puterea mea de percepție faptul că lucrurile urmează să se întâmple, deși s-au întâmplat de mult. Unde rămăsesem?

— Cum putea contele să comită o crimă în anul 1602... Oh, înțeleg! A făcut-o în timpul unei călătorii în timp!

— Exact. Și anume, pe când era mult mai tânăr. A fost o concidență extraordinară că Lucy și Paul se aflau în același moment exact în același loc. Dacă poate fi vorba despre coincidență în această situație, într-una dintre

numeroasele lui scrieri, contele însuși consemnează: „Cine crede în coincidențe nu a înțeles puterea destinului.”

— Pe cine a omorât? Și de ce?

Lucas se uită din nou prin cafenea.

— Asta, dragă nepoată, nu am știut nici noi la început. A durat săptămâni până să aflăm. Victima lui fusese nimeni altul decât Lancelot de Villiers, primul călător în timp din cerc. Chihlimbarul!

— Și-a omorât propriul strămoș? Dar de ce?

— Lancelot de Villiers era un baron belgian care, în anul 1602, se mutase cu întreaga familie în Anglia. În cronici și în Scrierile secrete al contelui de Saint-Germain, pe care le-a lăsat moștenire Gardienilor, stă scris că Lancelot a murit în 1607, și tocmai de-aia nu ne-am gândit la el la început. Dar, în realitate - și nu-ți mai dau acum toate detaliile investigațiilor noastre de detectivi - baronului i se tăiase beregata în anul 1602, în propria-i caleașcă...

— Nu pricep, am murmurat eu.

— Nici eu nu am reușit încă să pun la locul lor toate elementele acestui puzzle, spuse Lucas scoțând din buzunar un pachet de țigarete și aprinzând una dintre ele. În plus, începând cu 24 septembrie 1949, nu i-am mai văzut pe Lucy și pe Paul. Bănuiesc că au fugit cu cronograful într-un timp de dinaintea mea, căci altfel m-ar fi căutat de mult. Of... La naiba! Nu te uita!

— Ce e? Și de când fumezi tu?

— Vine Kenneth de Villiers, cu pocită de soră-sa.

Lucas încercă să se ascundă pe după lista de bucate.

— Spune-i, pur și simplu, că nu dorim să fim deranjați, am șoptit eu.

— Nu pot să fac asta - îmi este superior; atât în lojă, cât și în viață. Lui îi aparține nenorocita asta de cancelarie... Dacă avem noroc, n-o să ne vadă.

N-am avut noroc. Un bărbat înalt, de vreo patruzeci și cinci de ani, și o cucoană cu pălărie turcoaz veniră țintă la masa noastră și se așezară pe celelalte două scaune libere, fără să-i fi invitat cineva.

— Se vede treaba că, în după amiaza-asta, chiulim amândoi, nu-i așa, Lucas? Spuse Kenneth de Villiers cordial și-l lovi ușor pe Lucas peste umăr. Nu că nu aș închide ochii după ce ieri ai încheiat atât de brilliant cazul Parker. Încă o dată, felicitări! Am aflat deja că ai primit o vizită de la țară.

Ochii lui de culoarea chihlimbarului mă studiară temeinic. Am încercat să-l privesc și eu cât am putut de indiferentă. Era ciudat cum puteau toți cei din familia de Villiers, din toate timpurile - să semene între ei, cu pomeții lor proeminenți și cu nasurile lor aristocratice, drepte. Cel de față era și el o apariție impresionantă, chiar dacă nu arăta la fel de bine precum Falk de Villiers din vremea mea, de exemplu.

— Hazel Montrose, verișoara mea, mă prezentă Lucas. Hazel, aceștia sunt domnul și doamna de Villiers.

— Dar eu sunt sora iui, comentă doamna de Villiers și chicoti. Oh, bravo, aveți țigări. Trebuie neapărat să sustrag una de la dumneavoastră.

— Din păcate, noi tocmai plecam, spuse Lucas, dându-i galant o țigaretă doamnei și-apoi oferindu-i și foc. Mai am niște hârtii de rezolvat...

— Dar nu astăzi, prietene, nu astăzi.

Șeful lui îi făcu prietenește cu ochiul.

— Când sunt doar cu Kenneth, e așa plictisitor, spuse doamna de Villiers și suflă pe nas fum de țigară. Cu el nu se poate vorbi decât despre politică. Kenneth, te rog să mai comanzi un rând de ceai pentru toți. De unde veniți, drăguță?

— Gloucestershire, am spus eu și am tușit puțin.

Lucas oftă resemnat.

— Unchiul meu, tatăl lui Hazel, are acolo un teren mare și multe animale.

— Ah, iubesc viața la țară. Și animalele! Exclamă doamna de Villiers entuziastă.

— Eu și mai mult, am spus eu. Mai ales pisicile.

Din Analele Gardienilor/„Protocolul cerberului”

24 iulie 1956

Nam quod în iuventus non discitur, în matura aetate nescitur.

Ora 7: Novicele Cartrell, care a fost absent la examenul nocturn

Ariadne, a ajuns la scara de acces cu șapte ore întârziere. Se clatină puțin și miroase a alcool, ceea ce lasă să se bănuiască faptul că nu a trecut examenul, dar a depistat crama ascunsă.

Fac o excepție și îl las să treacă, folosindu-se de parola din ziua precedentă.

În rest, nu au existat evenimente deosebite.

A consemnat: J. Smith, novice, tura de dimineață.

Ora 13.12: Am observat un șobolan. Am încercat să-l împung cu sabia, dar Leroy l-a hrănit cu resturile sendvișului său și l-a botezat Audrey.

Ora 15.15: Miss Violet Purpleplum s-a prezentat la scara de acces, venind pe un culoar necunoscut nouă, dinspre Palatul de Justiție. A prezentat, fără greșală, parola zilei, Leroy a escortat-o, conform dorinței dumneaei, către birourile de la etaj.

Ora 15.24: Audrey a apărut din nou.

În rest, nu au fost evenimente semnificative.

A consemnat: P. Ward, novice, tura de după-amiază.

Între orele 18.00 și 24.00: Nu au existat evenimente deosebite.

A consemnat: N. Cartrell, novice, tura de seară.

Între orele 24.00 și 6.00: Nu au existat evenimente deosebite.

Au consemnat: K. Elbereth/M. Ward, novici.

Opt.

Santinela de la baza scării dormea cu capul sprijinit de balustradă.

— Sărmanul Cartrell, șopti Lucas când am trecut pe lângă bărbatul care sforăia. Nu cred ca va reuși să devină adept dacă va continua să bea așa... Cu atât mai bine pentru noi. Vino, repede!

Înaintam cu sufletul la gură, deoarece fuseserăm nevoiți să parcurgem în fugă drumul de la cafenea până acolo. Kenneth de Villiers și sora lui ne reținuseră o veșnicie, stătuserăm la taclale cu ei ore în șir, despre viața la țară în general și cea din Gloucestershire în special (am presărat totul cu

câteva anecdote drăguțe despre verișoara mea Madeleine și o oaie pe nume Clarisse), despre cazul Parker (din care eu am înțeles doar că bunicul îl câștigase), despre toate filmele cu Grace Kelly și nunta ei cu un principe monegasc. Din când în când, tușeam și încercam să aduc vorba despre urmările dezastruoase ale fumatului asupra sănătății, dar subiectul nu fusese bine primit. Când, în sfârșit, reușiserăm să părăsim cafeneaua, era atât de târziu, că nici n-am mai avut timp să merg la toaletă, deși aveam vezica plină cam cu un litru de ceai.

— Încă trei minute, spuse Lucas gâfâind, în timp ce alergam pe culoarele pivniței. Și mai aveam atât de multe să-ți spun! Dacă n-ar fi apărut pacostea asta de șef al meu...

— Nu am știu că ai fost angajatul unui de Villiers, am replicat eu. La urma urmei, tu ești viitorul lord Montrose, membru al Camerei Lorzilor.

— Da, răspunse Lucas posac. Dar până să intru în posesia moștenirii lăsate de tatăl meu, trebuie să-mi câștig existența, a mea și a familiei mele. Acest post s-a oferit pur și simplu... Tot ce le-a lăsat contele de Saint-Germain moștenire Gardienilor, așa-numitele scrieri secrete, scrisorile, cronicile, toate lucrurile astea au trecut mai întâi prin cenzura lui. Gardienii știu numai ceea ce a lăsat Saint-Germain să se afle, iar scopul tuturor informațiilor este ca generațiile ce-i vor urma să facă totul pentru a închide cercul. Însă niciunul dintre Gardieni nu cunoaște integral secretul.

— Dar tu îl cunoști? Am strigat eu.

— Ssssst! Nu. Nici eu nu-l cunosc.

Am cotit pe după ultimul colț, iar eu am deschis în forță ușa vechiului laborator de alchimie. Lucrurile mele se aflau pe masă, exact așa cum le lăsasem.

— Însă Lucy și Paul cunosc secretul, sunt convins de asta. Când ne-am văzut ultima oară, mai aveau puțin și găseau documentele. Se uită la ceas.

— La naiba!

— Continuă! L-am zorit eu, în timp ce-mi luam ghiozdanul și lanterna.

Mi-am dat seama în ultima secundă că mai trebuia să-i înapoiez lui Lucas cheia. Simțeam deja în stomac familiara greață.

— Și, te rog, rade-ți mustața, bunicule!

— Contele avea dușmani, despre care se vorbește doar în treacăt în cronici, spuse Lucas repede. El avusese în vedere mai ales o veche organizație secretă apropiată bisericii, care își spunea Alianța Florentină. În 1745, anul înființării lojei aici, la Londra, această organizație a ajuns la documentele moștenite de la contele de Saint-Germain... Găsești că mustața nu mă prinde?

Camera începu să se învâртеască în jurul meu.

— Te iubesc, bunicule! Am strigat eu.

— Documente care dovedesc, printre altele, că nu ajunge să introduci în cronograf sângele tuturor celor doisprezece călători în timp! Secretul se dezvăluie abia când..., l-am mai auzit eu pe Lucas zicând, înainte să mi se înmoaie picioarele.

O fracțiune de secundă mai târziu, clipeam orbită de lumina strălucitoare. Și de albeața unei cămăși. Un centimetru mai la stânga, și aș fi aterizat direct pe picioarele domnului George.

Am scos un țipăt scurt de spaimă și m-am dat înapoi câțiva pași.

— Data viitoare trebuie să ne gândim să-ți dăm la tine o cretă, ca să marchezi locul, spuse domnul George clătinând din cap și-mi luă ghiozdanul din mână.

Nu mă așteptase singur. Lângă el se afla Falk de Villiers, doctorul White ședea pe un scaun la masă, micuța fantomă trăgea cu ochiul de după picioarele lui, iar de peretele de lângă ușă se sprijinea Gideon, cu un uriaș plasture alb pe frunte.

La vederea lui, am inspirat adânc.

Afișa atitudinea lui obișnuită, cu brațele încrucișate la piept, dar culoarea feței abia dacă întrecea albeața plasturelui, iar cearcănele de sub ochi făceau ca irișii să-i pară neobișnuit de verzi. Am simțit o dorință covârșitoare să alerg la el, să-l iau în brațe și să-i suflu peste rană, așa cum făceam mereu cu Nick când se lovea.

— E totul în regulă, Gwendolyn? Întrebă Falk de Villiers.

— Da, am spus eu, fără să-mi iau ochii de la Gideon.

Doamne, ce dor îmi fusese de el! Abia atunci îmi dădeam seama cât de mult. Cât trecuse de la sărutul de pe sofaua verde? O zi? Deși abia dacă putea fi vorba despre un sărut.

Gideon mă privea inert, aproape absent, ca și cum m-ar fi văzut pentru prima oară. Nici o rămășiță a ceea ce fusese cu o zi în urmă.

— Am s-o conduc pe Gwendolyn sus, ca să poată merge apoi acasă, spuse calm domnul George, după care îmi puse o mână pe spate și mă împinse ușor pe lângă Falk, înspre ușă. Direct către Gideon.

— Te-ai... Ești mai bine? Am întrebat eu.

Gideon nu spuse nimic, ci doar mă privi. Ceva nu era însă în regulă cu felul în care se uita la mine. Parcă nu aș fi fost o persoană, ci un obiect. Unul nesemnificativ, comun, cum ar fi... un scaun. Poate că suferise, într-adevăr, o comoție cerebrală și nu mai știa cine eram? M-a luat dintr-odată cu frig.

— Locul lui Gideon este în pat, dar trebuie să elipseze câteva ore, dacă nu vrem să riscăm vreun salt necontrolat în timp, explică doctorul White aspru. Este o imprudență să fie lăsat iar singur...

— Două ore într-o pivniță liniștită din 1953, Jake, îl întrerupse Falk. Pe o sofa. Poate să supraviețuiască.

— Da, fără discuție, spuse Gideon, iar privirea-i deveni, dacă se mai putea așa ceva, și mai întunecată.

Mi-a venit deodată să plâng. Domnul George deschise ușa.

— Hai, Gwendolyn.

— Încă o clipă, domnule George. Gideon mă apucă de braț. Aș vrea să știu: în ce an a fost trimisă Gwendolyn adineauri.

— Adineauri? Iulie 1956, spuse domnul George. De ce?

— Păi, pentru că miroase a fum de țigară, spuse Gideon, strângându-mă dureros de tare de braț.

Mai aveam puțin și scăpăm ghiozdanul din mână.

Mi-am mirosit automat mâneca jachetei. Avea dreptate – orele petrecute în cafeneaua plină de fum lăsaseră urme de netăgăduit. Cum, Dumnezeu, aveam să explic asta?

— OK, m-ați descoperit, am spus eu, privind în jos. Am fumat și eu puțin. Dar numai trei țigări. Sincer.

Domnul George clătină din cap.

— Dar, Gwendolyn, doar te-am atenționat să nu iei cu tine obiecte...

— Îmi pare rău, l-am întrerupt eu. Dar e așa de plictisitor în pivnița aia întunecoasă, iar o țigară te ajută și să-ți învingi frica...

Mă străduiam să afișez o figură jenată.

— Am strâns cu grijă scrumul și am adus totul cu mine, nu trebuie să vă faceți griji c-o să găsească cineva un pachet de Lucky Strike și-o să-și pună întrebări.

Falk râse.

— Prințesa noastră nu e chiar atât de cuminte pe cât pare, spuse doctorul White, iar eu am respirat ușurată.

Se părea că mă crezuseră.

— Nu fi atât de șocat, Thomas! Eu am fumat prima țigară la treisprezece ani.

— Și eu. Prima și ultima.

Falk de Villiers se aplecase din nou spre cronograf.

— Fumatul chiar nu este recomandabil, Gwendolyn. Sunt sigur că mama ta ar fi șocată dacă ar afla.

Până și micul Robert dădea din cap vehement și mă privea cu reproș.

— În plus, dăunează și frumuseții, completă doctorul White. Nicotină nu face bine tenului și afectează dinții.

Gideon nu spunea nimic. Și nici nu slăbise strânsoarea din jurul brațului meu. Mă chinuiam să-l privesc în ochi cât mai natural posibil și am încercat să afișez un zâmbet apologetic. Mă privi cu ochii ușor strânși și clătină imperceptibil din cap. Apoi îmi dădu, încet-încet, drumul. Am înghițit în sec, deoarece mi se pusese brusc un nod în gât.

De ce se purta Gideon astfel? Acum, drăguț și tandru, în clipa următoare, rece și distant? Nimeni nu putea îndura așa ceva. Eu, în orice caz, nu. Ceea ce se petrecuse între noi doi acolo, jos, mi se păruse sincer. Adevărat. Și-acum n-avea altceva mai bun de făcut decât să se folosească de prima ocazie ca să mă dea de gol în fața tuturor? Unde voia s-ajungă?

— Vino acum, îmi ceru domnul George.

— Atunci, ne vedem poimâine, Gwendolyn, spuse Falk de Villiers. E ziua ta cea mare.

— Nu uitați s-o legați la ochi, spuse doctorul White, iar eu l-am auzit pe Gideon izbucnind scurt în râs. Ca și cum doctorul White ar fi făcut o glumă proastă. Apoi, ușa cea grea se închise în urma noastră.

— Se pare că nu prea-i plac fumătorii, am spus eu încet, deși aș fi preferat să fi putut izbucni în lacrimi.

— Dă-mi voie, te rog, să te leg la ochi, spuse domnul George, iar eu am rămas nemișcată, până când el reuși să facă eșarfei înguste un nod la ceafă. Îmi luă apoi ghiozdanul din mână și mă împinse grijuliu în față.

— Gwendolyn... Trebuie să fii foarte atentă.

— Câteva țigări n-o să mă omoare, domnule George.

— Nu la asta m-am referit.

— Dar la ce?

— La sentimentele tale.

— Poftim? Sentimentele mele?

L-am auzit pe domnul George oftând.

— Copilul meu drag, chiar și un orb ar putea vedea ce sentimente nutrești pentru Gideon.

— Eu...

Am amuțit din nou. Era clar că domnul George avea privirea mult mai ascuțită decât aș fi crezut eu.

— Relațiile dintre doi călători în timp nu au stat niciodată sub o stea norocoasă, spuse el. La fel ca legăturile dintre familiile de Villiers și Montrose. Și, în vremuri ca acestea, nu trebuie pierdut din vedere faptul că, în principiu, nu poți avea încredere în nimeni.

Poate doar îmi închipuiam, dar aveam impresia că mâna domnului George de pe spatele meu tremura.

— Este, din păcate, o chestiune irefutabilă faptul că judecata sănătoasă a oamenilor are de suferit de îndată ce intră în joc dragostea. Iar tu ai cea mai mare nevoie de o judecată sănătoasă acum. Atenție, treaptă.

Am ajuns, fără să mai scoatem o vorbă, la scara de acces la nivelul superior, iar domnul George îmi dezlegă ochii și mă privi cu seriozitate.

— Poți reuși în toate, Gwendolyn. Eu cred cu tărie în tine și-n abilitățile tale.

Fața lui rotundă era iar plină de brobonele de sudoare. În ochii lui luminoși nu puteam citi decât îngrijorarea pe care o citeam și-n ochii mamei când mă privea. Eram copleșită de un val de afecțiune.

— Poftiți. Inelul dumneavoastră, am spus eu. Ce vârstă aveți, domnule George? Îmi permiteți să vă-ntreb?

— Șaptezeci și șase, spuse domnul George. Nu e nici un secret.

L-am privit insistent. Chiar dacă nu mă gândisem cu adevărat la asta, l-aș fi crezut, fără probleme, cu zece ani mai tânăr.

— Atunci, în 1956 aveți...?

— Douăzeci și unu. Acesta a fost anul în care am debutat aici ca asistent de avocat și am devenit membru al lojei.

— O cunoașteți pe Violet Purpleplum, domnule George? Este o prietenă de-a strămătușii mele.

Domnul George ridică o sprânceană.

— Nu, nu cred. Vino, te conduc la mașină. Sunt sigur că mama ta te așteaptă cu dor.

— Da, puteți fi chiar foarte sigur de asta. Domnule George...?

Dar domnul George pornise deja. Nu îmi mai rămânea altceva de făcut decât să mă țin după el.

— Măine vei fi luată de-acasă la prânz. Madame Rossini are nevoie de tine pentru probă, după care Giordano va încerca să te mai învețe câte ceva. Iar, în final, mai trebuie să și elipsezi.

— Se pare c-o să fie o zi grozavă, am spus eu sec.

— Dar asta nu este nici un fel de magie, am șoptit eu șocată.

Leslie oftă.

— Poate că nu în sensul scamatoriilor alea cu hocus-pocus-preparatus, dar este un har magic. Este magia corbului.

— Este mai degrabă un fel de țicneală, am comentat eu. Un ceva din cauza căruia se râde de tine - ceva ce oricum nu crede nimeni.

— Gwenny, nu e o țicneală când cineva are percepții paranormale. Este mai degrabă un har. Tu poți vedea spirite cu care poți comunica.

— Și demoni, adăugă Xemerius.

— În mitologie, corbul simbolizează legătura oamenilor cu zeii. Corbii sunt mijlocitorii dintre vii și morți.

Leslie întoarse dosarul ca să pot citi ce găsisese ea pe net despre corbi.

— Trebuie să recunoști că extraordinarul se potrivește bine cu abilitatea ta.

— Și cu culoarea părului, remarcă Xemerius. Negru ca pana corbului...

Îmi mușcam buza de jos.

— Dar în profeții totul sună atât de, of, habar n-am, atât de important și de puternic. Ca și cum magia corbului ar fi un fel de armă secretă.

— Dar se prea poate să fie, replică Leslie. Dacă încetezi să mai crezi că ar fi doar un fel de țicneală care te ajută să vezi fantome.

— Și demoni, replică Xemerius din nou.

— Tare mi-ar plăcea să văd textele profețiilor, spuse Leslie. M-ar interesa foarte mult cum sună exact textul.

— Sunt sigură că Charlotte ți l-ar putea turui fără greșală, am zis eu. Cred că a învățat așa ceva în orele ei de mister. Acolo nu vorbește nimeni decât în rime. Gardienii. Chiar și mama. Și Gideon.

Am privit repede în altă parte, pentru ca Leslie să nu observe că mi se umpluseră ochii de lacrimi, dar era prea târziu.

— Of, drăgălașo! Nu plânge iar! Îmi întinse o batistă. Zău că exagerezi.

— Nu, nu exagerez. Mai ții minte când ai bocit trei zile la rând din cauza lui Max? Am suspinat eu.

— Bineînțeles că mai țin minte, spuse Leslie. Nu au trecut decât șase luni.

— Acum îmi dau seama ce-ai simțit atunci. Și, brusc, înțeleg de ce ți-ai dorit mai bine să fi murit!

— Am fost așa proastă! Mi-ai fost tot timpul alături și mi-ai spus că Max nu merită nici măcar să mă gândesc la el, fiindcă se purtase ca un nenorocit. Și că ar fi trebuit să mă spăl pe dinți...

— Da, iar pe fundal se repeta la nesfârșit The Winner Takes It All.

— Pot să fac rost de piesă, se oferi Leslie. Dacă te-ar face să te simți mai bine.

— Nu. Dar poți să-mi dai cuțitul japonez pentru legume, ca să-mi fac harachiri.

M-am trântit pe pat și-am închis ochii.

— De ce trebuie să fie fetele mereu atât de dramatice? Întrebă Xemerius. E și băiatu' într-o pasă proastă și se uită posac, deoarece l-a pălit cineva în moalele capului, și pentru tine se și duce lumea de râpă.

— Pentru că nu mă iubește, am spus eu disperată.

— N-ai de unde să știi, ripostă Leslie. Eu, din păcate, am fost foarte sigură că Max nu mă iubește, deoarece, la o jumătate de oră după ce încheiasem prietenia, a și fost văzut giugiulindu-se în sala de cinema cu una, Anna. Dar așa ceva nu i se poate reproșa și lui Gideon. El e doar un picuț cam... schimbător.

— Dar de ce? Ar fi trebuit să vezi cum m-a privit! Parcă scârbit. Ca și cum aș fi fost... un gândac. Pur și simplu, nu mai rezist.

— Mai devreme te comparai cu un scaun, comentă Leslie, clătinând din cap. Adună-te odată! Domnul George are dreptate: de îndată ce intră în joc dragostea, s-a zis cu judecata sănătoasă. Noi suntem la un pas de o realizare epocală.

De dimineață, când Leslie venise la noi și ne făcuserăm comode pe patul meu, domnul Bernhard bătuse la ușa camerei mele - lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată - și pusese o tavă pe masa mea de scris.

— O gustărică pentru tinerele domnițe, spusese el.

Eu nu putusem decât să mă holbez la el, căci nu-mi aminteam să fi urcat vreodată la acel etaj.

— Acum, deoarece ați întrebat mai deunăzi, mi-am luat libertatea de a face unele cercetări, continuase domnul Bernhard, privindu-ne serios cu ochii lui de bufniță, pe deasupra ochelarilor. Și, așa cum mă gândeam, am și găsit ce căutam.

— Ce anume? Întrebasem eu.

Domnul Bernhard dăduse la o parte șervetul de pe tavă și scosese la iveală o carte.

— Cavalerul verde, spusese el. M-am gândit eu că ar putea fi ceea ce căutați.

Leslie sărise în picioare și luase cartea în mâini.

— Dar m-am uitat deja prin cartea asta la bibliotecă; nu e nimic special..., murmurase ea.

Domnul Bernhard îi zâmbise cu indulgență.

— Presupun că asta s-a datorat faptului că acea carte pe care ați văzut-o în bibliotecă nu era proprietatea lordului Montrose. Mă gândesc însă că acest exemplar s-ar putea să vă intereseze.

Se retrăsese apoi cu o mică plecăciune, iar eu și Leslie ne năpustiserăm imediat asupra cărții. Un bilețel, pe care cineva scrisese mărunț sute de cifre, căzu plutind pe podea. De emoție, Leslie se-nroși toată.

— Oh, Dumnezeule, ăsta e un cod! Strigă ea. Cât de minunat! Asta mi-am dorit dintotdeauna. Acum mai trebuie doar să aflăm ce înseamnă!

— Da, încuviință Xemerius. Stătea atârnat de galeria perdelei din camera mea. Am auzit asta adeseori. Cred că și asta este una dintre acele ultime fraze renumite...

Dar Leslie nu avu nevoie de mai mult de cinci minute pentru a-și da seama că numerele aveau legătură cu anumite litere din text.

— Prima cifră indică de fiecare dată pagina, a doua arată rândul, a treia - cuvântul, a patra - litera. Vezi? 14 - 22 - 6 - 3 înseamnă pagina 14, rândul 22, al șaselea cuvânt și, din acesta, a treia literă. Clătinase din cap. Ce truc ieftin! Se încearcă în fiecare a doua carte pentru copii, dacă-mi amintesc bine. Nu contează! În orice caz, conform acestei scheme, prima literă este un e.

Xemerius dădu impresionat din cap.

— Auzi-o pe prietena ta!

— Nu uita că aici e totul pe viață și pe moarte, spuse Leslie. Crezi că vreau să-mi pierd cea mai bună prietenă numai pentru că, după un pic de giugiuleală, nu a mai fost în stare să-și folosească creierul?

— Exact ce-am zis și eu!

Ultimele vorbe îi aparțineau lui Xemerius.

— Este foarte important să te oprești din bocit și să aflu ce au descoperit Lucy și Paul, continuă Leslie cu insistență. Dacă ești trimisă și azi să elipsezi în 1956 - trebuie să-l rogi pe domnul George s-o facă - insistă să ai o discuție între patru ochi cu bunicul tău! Ce idee stupidă să vă duceți într-o cafenea! Și de data asta ai să scrii tot, tot ce-ți va spune, până în cel mai mic detaliu, m-auzi? Oftă. Ești sigură că se numea Alianța Florentină? N-am putut găsi nicăieri ceva despre asta. Trebuie să aruncăm o privire în scrierile alea secrete pe care le-a lăsat Gardienilor contele de Saint-Germain. Dacă Xemerius ar fi în stare să miște obiecte, atunci ar putea căuta arhiva, ar trece prin zid și ar citi totul...

— Da, dă-mi acum peste nas cu inutilitatea mea, comentă Xemerius ofensat. Nu mi-au trebuit decât șapte secole pentru a mă obișnui cu faptul că nu pot nici măcar să dau o pagină de carte.

Cineva bătu la ușa camerei mele. Caroline băgă capul pe ușă.

— E gata prânzul! Gwenny, într-o oră vine cineva să vă ia, pe tine și pe Charlotte.

Am gemut.

— Și pe Charlotte?

— Da. Așa a spus tanti Glenda. Biata Charlotte, o să fie folosită abuziv ca învățătoare pentru talente fără speranță - sau cam așa ceva.

— Nu mi-e foame, am spus eu.

— Venim imediat, răspunse Leslie și-mi dădu un cot în coaste. Gwenny, ce naiba! N-ai decât să-ți plângi singură de milă mai târziu. Acum trebuie să mănânci ceva!

M-am ridicat și mi-am suflat nasul.

— N-am energia necesară să ascult comentariile malițioase ale mătușii Glenda.

— Păi, o să cam ai nevoie de toată energia dacă vrei să supraviețuiești zilelor ce vor urma. Leslie mă trase în picioare. Charlotte și mătușa ta sunt un antrenament bun pentru situația reală. Dacă supraviețuiești acestui prânz, n-o să ai nici o problemă cu serata.

— Și, dacă nu, poți oricând să-ți faci harachiri, spuse Xemerius.

Madame Rossini mă salută, strângându-mă la pieptul ei voluminos.

— Gâtișorul meu de lebădă! Iată-te, în sfârșit! Mi-ai lipsit!

— Și dumneavoastră mie, am spus eu cu sinceritate.

Simpla prezență a lui Madame Rossini, cu cordialitatea ei copleșitoare și cu minunatul ei accent franțuzesc (Cum graseia ea „gâtișorul meu de lebădă”! Dacă-ar fi putut și Gideon să audă!), avea un efect energizant și totodată calmant. Era ca un balsam pentru stima mea de sine, cam devastată.

— Vei fi încântată să vezi ce ți-am cusut. Giordano aproape că a izbucnit în lacrimi când i-am arătat rochia ta, așa frumoasă e.

— Cred, am spus eu.

Cu siguranță că Giordano plânsese de ciudă că nu putea purta el acea rochie. În orice caz, fusese destul de prietenos, nu în ultimul rând pentru că mi reușise dansul și pentru că, mulțumită talentelor de sufleor ale lui Xemerius, știusem exact care lord era adeptul conservatorilor și care al liberalilor. (Xemerius trăsese cu ochiul peste umărul lui Charlotte și citise din fițuica acesteia.) Propria mea legendă – Penelope Mary Gray, născută în 1765 – putusem s-o spun fără greșală, tot mulțumită lui Xemerius, inclusiv toate prenumele părinților mei decedați. Numai cu evantaiul continuam să nu mă descurc, dar Charlotte făcuse o propunere constructivă: să nu folosesc deloc evantai.

La finalul orei de curs, Giordano îmi mai dăduse o listă cu o mulțime de cuvinte pe care nu aveam, sub nici o formă, voie să le folosesc.

— Până mâine să le înveți pe de rost și să le asimilezi! Spusese el nazal. În secolul al XVIII-lea nu există autobuze, știriști sau aspiratoare, nimic nu este super, marfă sau cool, nu se cunoaște încă nimic despre fenomenul de fisiune nucleară, cremele cu collagen sau găurile din stratul de ozon.

Ah, pe bune? În timp ce eu încercam să-mi imaginez de ce naiba ar fi trebuit eu în secolul al XVIII-lea să încerc să port o discuție în care să fie necesar să formulez fraze care să conțină sintagmele „știrist”, „gaură în stratul de ozon” și „creme cu collagen”, am spus politicoasă „OK”, dar Giordano începuse deja să se isterizeze:

— Nuuuuuu! Nu mai spune OK! În secolul al XVIII-lea nu există OK, încuiato!

Madame Rossini îmi legă corsetul la spate. Eram din nou surprinsă de cât de comod era. Cu o chestie din asta pe tine, aveai automat o ținută dreaptă. În jurul șoldurilor, mi s-a legat o crinolină căptușită (cred că secolul al XVIII-lea a fost o perioadă deosebit de minunată pentru toate doamnele cu popouri mai grăsuțe și șolduri mai lătărețe), apoi Madame Rossini îmi trase

pe cap o rochie grena. Închise un șir lung de copci și nasturi la spate, în vreme ce eu pipăiam încântată mătasea grea și brodată. Vai, ce frumoasă mai era și rochia asta!

Madame Rossini se roti încet în jurul meu, iar pe față îi înflori un zâmbet de satisfacție.

— Fermecător. Magnifique.

— Aceasta e rochia pentru bal? Am întrebat eu.

— Nu, aceasta este rochia pentru serată.

În jurul decolteului adânc, Madame Rossini prindea minusculi trandafiri de mătase. Pentru că avea gura plină de bolduri, vorbea ininteligibil, printre dinți.

— Ai voie să porți părul nepudrat, iar culoarea închisă arată fantastic cu grena. Exact cum mi-am imaginat. Îmi făcu cu ochiul șmecherește. Vei atrage atenția, gâtișorul meu de lebedă, n'est ce pas – deși nu asta e intenția noastră. Dar ce pot să fac?

Își frământă mâinile. Spre deosebire de Giordano, ea, cu statura ei minionă și cu gâtul de țestoasă, părea drăgălașă când făcea acest gest.

— Acum ești o mică frumusețe, și nu ar fi de nici un folos să te ascundem în veșminte de culori spălăcite. Deci, gâtișorul meu de lebedă, suntem gata. Acum e rândul rochiei de bal.

Rochia de bal era de un albastru pal cu broderii și cu volănașe crem și se așeza la fel de frumos precum rochia roșie. Dacă așa ceva era posibil, această rochie avea un decolteu și mai spectaculos, iar poalele aveau o amploare de metri buni în jurul meu. Madame Rossini îmi cântări grijulie costița în mâini.

— Încă nu sunt sigură cum o să facem. Cu o perucă n-ai să te simți tocmai comod, mai ales că trebuie să ascudem sub ea părul ăsta mult. Dar ai părul atât de negru, încât, dacă l-am pudra, am obține doar un gri oribil. Quelle catastrophe! Își frecă fruntea. Nu contează. Așa vei fi, într-adevăr, absolut en vogue, dar, cerule mare, ce modă oribilă a mai fost și asta!

Mi-a venit să râd pentru prima oară în acea zi. Horrible! Da, așa era. Nu numai moda, dar și Gideon era horrible și desagreable și, din partea mea, stupide; în orice caz, așa aveam să văd eu lucrurile de atunci încolo. (Basta!)

Madame Rossini nu păru să-și dea seama de cât de mult îmi alinase sufletul. Continua să se indigneze de acele vremuri.

— Fete tinere, care-și pudrau părul până când acesta arăta de parcă ar fi fost al bunicii... Teribil! Încalță, te rog, acești pantofi. Gândește-te că trebuie să dansezi în ei, căci ar mai fi timp să-i modificăm.

Pantofii – roșii brodați, pentru rochia roșie, albaștri cu catarama aurii, pentru rochia de bal – erau uimitor de comozi, deși arătau ca niște piese de muzeu.

— Sunt cei mai frumoși pantofi pe care i-am încălțat vreodată, am spus eu încântată.

— Asta a fost și intenția mea, replică Madame Rossini, și fața-i radie. Deci, îngerăș, am terminat. Ai grijă să te culci devreme astă-seară, căci mâine vei avea o zi specială.

Pe când eu îmi puneam jeanșii și puloverul meu bleumarin preferat, Madame Rossini aranjă rochiile pe manechinele fără cap. Apoi se uită la ceasul de pe perete și-și încruntă supărată fruntea.

— Tânărul ăsta neserios! Trebuia să fie aici de un sfert de oră!

Pulsul îmi crescuse brusc.

— Gideon?

Madame Rossini dădu aprobator din cap.

— Nu ia deloc în serios ce facem aici, crede că n-are nici o importanță dacă un pantalon stă bine sau nu. Dar nu e așa! Este chiar deosebit de important cât de bine stă un pantalon.

, J~lorrible. Terrible. Desagreableu, îmi încercam eu noua mantră.

Cineva bătu la ușă. Era doar un zgomot discret, însă toate rezoluțiile mele se spulberară.

Dintr-odată, abia așteptam să-l revăd pe Gideon. În același timp, mă temeam îngrozitor de o întâlnire. Nu aș fi putut să mai rezist încă o dată privirii aceleia sumbre.

— Ah, spuse Madame Rossini. Iată-l! Intră!

Mi se încordă tot corpul, dar pe ușă nu-și făcu apariția Gideon, ci roșcatul domn Marley. Nervos și rușinat, ca-ntotdeauna, bâigui:

— Trebuie s-o conduc pe Ru... ăăă, pe Miss să elipseze.

— În regulă, am spus eu. Tocmai am terminat.

Xemerius îmi rânjea din spatele domnului Marley. Îl gonisem înainte să intru la probă.

— Tocmai am zburat printr-un ministru de interne adevărat, spuse el vesel. A fost cool!

— Dar unde e băiatul? Tună Madame Rossini. Trebuia să vină la probă!

Domnul Marley își dresese glasul.

— Tocmai l-am văzut pe Dia... Pe domnul de Villiers stând de vorbă cu cealaltă Ru... Cu Miss Charlotte. Era însoțit de fratele dumnealui.

— Ia poftim! Nici nu mă interesează, spuse Madame Rossini furioasă.

„Pe mine însă, da”, mi-am zis eu. În gând îi scriam deja un SMS lui Leslie. Doar un singur cuvânt: „Harachiri”.

— Dacă nu vine aici imediat, mă voi plânge Marelui Maestru, spuse Madame Rossini. Unde mi-e telefonul?

— Îmi pare rău, murmură domnul Marley. Frământa jenat o eșarfă neagră în mâini. Îmi permiteți...?

— Desigur, am spus eu, lăsându-l, cu un oftat, să mă lege la ochi.

— Tocilarul spune, din păcate, adevărul, zise Xemerius. Sclipiciosul tău flirtează de mama focului, acolo sus, cu verișoara ta. Și drăgălașul lui frate așijderea. Ce-or găsi băieții ăștia la roșcate? Cred că se duc împreună la cinema. Dar mai bine să nu-ți spun asta, că iar te pui pe bocit.

Am clătinat din cap.

Xemerius se uită în tavan.

— Pot să-l țin sub observație dacă vrei. Ce zici?

Am încuviințat din cap energic.

Pe drumul spre subsol, domnul Marley tăcu tenace, iar eu am stăruit asupra gândurilor mele sumbre. Abia când am ajuns în camera cronografului, iar domnul Marley mi-a dezlegat ochii, am întrebat:

— Astăzi unde mă trimiteți?

— Îl voi... Îl vom aștepta pe numărul nouă, ăăă... domnul Whitman, spuse domnul Marley și mă ocoli cu privirea, după care se uită în jos. Mie nu-mi stă în putere să operez cronograful. Vă rog să luați un loc.

Dar abia mă așezasem, că ușa se și deschise și-n cameră intră domnul Whitman. Și, imediat în urma lui, Gideon.

Inima mi se opri pentru o clipă.

— Bună, Gwendolyn, spuse domnul Whitman cu zâmbetul lui șarmant de veverițoi. Mă bucur să te văd. Dădu la o parte tapiseria de pe perete, în spatele căreia se afla ascuns seiful. Așadar, să te tragem să elipsezi.

Abia dacă auzeam ce spunea. Gideon era încă foarte palid, dar arăta mult mai sănătos decât cu o seară în urmă. Plasturele mare și alb dispăruse, așa că am putut vedea rana de la rădăcina părului, o rană de zece centimetri lungime, care fusese prinsă cu numeroase copci. Așteptam să spună ceva, dar nu făcu decât să mă privească.

Xemerius sări cu avânt prin perete, fix lângă Gideon, iar mie mi se tăie răsuflarea de spaimă.

— Ups. Iată-! Spuse Xemerius. Am vrut să te avertizez; sincer, scumpo. Dar nu m-am putut decide după cine să fug mai întâi. Se pare că Charlotte a preluat, pentru o seară, rolul de bonă a fratelui celui drăgălaș al lui Gideon. Au plecat împreună la o înghețată. Pe urmă se duc la cinema. Cinematografele sunt căpițele de fân ale epocii moderne, așa spune eu.

— E totul în regulă cu tine, Gwendolyn? Întrebă Gideon, ridicând o sprânceană. Pari agitată. Ți-ar prinde bine o țigară, ca să te liniștești? Care e marca ta preferată? Lucky Strike?

Nu puteam decât să mă holbez la el paralizată.

— Las-o-n pace! Spuse Xemerius. Nu vezi că suferă din dragoste, prost grobian ce ești? Și-anume, din vina ta! De fapt, ce cauți tu aici?

Domnul Whitman scosese cronograful din seif și-l pusese pe masă.

— Să vedem încotro mergem azi...

— Madame Rossini vă așteaptă la probă, sir, se adresă domnul Marley lui Gideon.

— Fir-ar! Exclamă Gideon, derutat pentru o clipă. Se uită la ceas. Am uitat complet. Era foarte supărată?

— Mi s-a părut destul de indignată, răspunse domnul Marley. În acel moment, ușa se deschise din nou, iar în cameră intră domnul George. Gâfâia foarte tare, și, ca-ntotdeauna când se agita, fruntea-i era acoperită de brobonele de sudoare.

— Ce se petrece aici?

Domnul Whitman își încruntă fruntea.

— Thomas? Gideon a spus că ești încă într-o discuție cu Falk și cu ministrul de interne.

— Chiar am fost. Până când am primit un telefon de la Madame Rossini și am aflat că Gwendolyn a fost deja dusă să elipseze, spuse domnul George. Era pentru prima oară când îl vedeam furios.

— Dar Gideon a zis că ne-ai delegat pe noi..., începu domnul Whitman, sincer derutat.

— Nu este adevărat! Gideon, ce se petrece aici?

Din ochii domnului George dispăruse orice urmă de bonomie. Gideon își încrucișase brațele la piept.

— Am crezut că o să vă bucurați dacă vă luăm sarcina asta de pe umeri, spuse el simplu.

Domnul George își tamponă broboanele de sudoare cu batista.

— Îți mulțumesc pentru grijă, i-o-ntoarse el cu o umbră de sarcasm în glas. Dar nu era nevoie. Pleacă în secunda asta sus, la Madame Rossini.

— Mi-ar face plăcere s-o însoțesc pe Gwendolyn, spuse Gideon. După evenimentele de ieri, poate ar fi mai bine să nu rămână singură.

— Prostii, răspunse domnul George. Nu există nici un motiv pentru care să presupunem că ar fi expusă vreunui pericol, atâta vreme cât nu e trimisă prea departe în trecut.

— Așa e, încuviință domnul Whitman.

— De exemplu, în anul 1956? Întrebă Gideon nonșalant, privindu-l pe domnul George direct în ochi. Azi-dimineață am răsfoit puțin Analele, și trebuie să spun că anul 1956 pare să fi fost deosebit de liniștit. Fraza care apare cel mai des în această perioadă este: „Nu au existat evenimente deosebite”. O astfel de frază este muzică pentru urechile noastre, nu-i așa?

Între timp, mie-mi bătea inima să-mi spargă pieptul. Comportamentul lui Gideon nu avea alt scop decât să explice ce făcusem eu cu-adevărat cu o zi în urmă, dacă aflase cumva. Dar cum naiba să fi aflat? În definitiv, doar mirosisem a țigări și-atât, ceea ce ar fi putut să-l bage la bănuieli, dar nu i-ar fi putut nicidecum spune ce se întâmplase în 1956.

Domnul George îl privea la rândul lui, fără să clipească. Părea și el un pic iritat.

— Aceasta nu a fost o rugămintă, Gideon. Madame Rossini așteaptă. Marley, poți pleca și dumneata.

— Da, sir, domnule George, sir, murmură domnul Marley.

După ce ușa se închise în urma lui, domnul George continuă să-l săgeteze cu privirea pe Gideon, care nu se clintise din loc. Domnul Whitman îl privea și el cu o ușoară uimire.

— Ce mai aștepți? Întrebă domnul George rece.

— De ce ați trimis-o pe Gwendolyn în plină zi în trecut - nu cumva e împotriva regulamentului? Întrebă Gideon.

— Oh, oh, spuse Xemerius.

— Gideon, nu e de datoria ta..., începu domnul Whitman.

— N-are nici o importanță la ce oră a făcut saltul, îl întrerupse domnul George. A aterizat într-o pivniță încuiată.

— Mi-a fost frică, am spus eu repede și poate puțin cam tare. Nu am vrut să fiu singură în pivnița asta noaptea, lângă catacombe...

Gideon mă privi scurt și ridică iar dintr-o sprânceană.

— Oh, da, doar ești o ființă mică și foarte fricoasă, uitasem cu desăvârșire. Râse încet. 1956 a fost anul în care ați devenit membru al lojei, domnule George, nu-i așa? Ce coincidență ciudată!

Domnul George se încruntă.

— Nu înțeleg unde bați, Gideon, spuse domnul Whitman. Dar aș propune să pleci acum la Madame Rossini. Eu și domnul George ne vom ocupa de Gwendolyn.

Gideon se uită din nou la mine.

— Am următoarea propunere: termin cu proba și-apoi mă trimiteți și pe mine după Gwendolyn, indiferent unde. În felul acesta, nu va mai avea de ce să se teamă în noapte.

— Doar de tine, comentă Xemerius.

— Ți-ai completat deja porția pentru azi, spuse profesorul meu. Dar dacă lui Gwendolyn îi e teamă...

Mă privi compătimator. Nu i-o puteam lua în nume de rău. Se presupunea că păream cu adevărat speriată. Inima încă-mi bătea cu putere și eram incapabilă să spun ceva.

— Din partea mea, putem să facem și-așa, spuse domnul Whitman ridicând brațele. Nu se încalcă nici o regulă, nu-i așa, Thomas?

Domnul George clătină încet din cap, deși arăta de parcă ar fi vrut să facă exact pe dos. Chipul lui Gideon fu străbătut de un zâmbet de satisfacție, și se eliberă din poziția țeapănă din dreptul ușii.

— Așadar, pe curând, spuse el victorios, însă pentru mine sună ca o amenințare.

Când ușa se închise în urma lui, domnul Whitman oftă.

— Se comportă foarte ciudat de când a primit lovitura aceea în cap, nu crezi, Thomas?

— Ba da, admise domnul George.

— Poate ar trebui să mai avem o discuție cu el referitoare la tonul trivial pe care îl folosește față de cei mai înalți în grad ca el, spuse domnul Whitman. Pentru vârsta lui, este foarte... Ce să zic. Se pune multă presiune pe el, trebuie să nu pierdem nici asta din vedere. Mă privi încurajator.

— Deci, Gwendolyn, ești pregătită?

M-am ridicat.

— Da, am mințit eu.

Corbul, în leagănul lui rubiniu, aude morții cântând între lumi, Abia dacă-nțelege forța, abia dacă pricepe prețul, Că puterea sporește și cercul se-nchide...

Leul - cu mândru-i chip de diamant, A cărui lumină strălucitoare fără de veste vraja o tulbură, Și moartea Soarelui el o întoarnă, Morții corbului capăt punând.

Din scrierile secrete ale contelui de Saint-Germain.

Nouă.

Nu întrebasem în ce an mă trimiseseră, căci oricum nu conta. De fapt, totul arăta ca la ultima mea vizită. Sofaua verde trona în mijlocul încăperii, iar

eu i-am aruncat o privire furioasă, ca și când ea ar fi fost vinovată de toate. La fel ca data trecută, lângă peretele cu ascunzătoarea lui Lucas erau stivuite scaune, iar în mine se ducea o adevărată luptă. Să golesc ascunzătoarea? Dacă Gideon avea bănuieli – și nu mai încăpea îndoială că avea – atunci oricum prima idee care i-ar fi venit ar fi fost să percheziționeze încăperea, nu? Aș fi putut să ascund conținutul undeva, pe unul dintre culoare, și-apoi să mă întorc, înainte să apară Gideon...

Am început să dau frenetic scaunele la o parte, apoi m-am răzgândit. În primul rând, nu aveam cum să ascund și cheia, căci ar fi trebuit, la final, să încui la loc ușa. În al doilea rând, chiar și dacă Gideon ar fi descoperit ascunzătoarea, cum urma să demonstreze că avea vreo legătură cu mine? Puteam, pur și simplu, să fac pe proasta.

Am așezat cu grijă scaunele la loc și am avut grijă să șterg urmele care m-ar fi dat de gol. Apoi am verificat dacă ușa era într-adevăr încuiată, după care m-am așezat pe sofaua verde.

Mă simțeam cumva ca în urmă cu patru ani, când, din cauza unei întâmplări cu o broască, eu și Leslie fuseserăm nevoite să așteptăm în biroul directorului Gilles, până când acesta avusese timp să ne țină morală. De fapt, nu făcusem nimic rău. Cynthia, în persoană, călcase cu bicicleta o broască și, cum nu dăduse dovadă de sentimente de remușcare după incident („Nu era decât o imbecilă de broască și-atât”), eu și Leslie deciserăm, furioase la culme, să răzbunăm broasca. Voiam s-o îngropăm în parc, dar, înainte de asta – pentru că broasca oricum era moartă – ne gândiserăm să o băgăm puțin în sperieți pe Cynthia și să o facem un pic mai sensibilă față de soarta broaștelor pe viitor, dacă i-am mai fi arătat-o o dată – în porția ei de supă. Nimeni n-ar fi putut bănui că, la vederea ei, Cynthia avea să facă o criză de nervi, cu țipete convulsive... În orice caz, directorul Gilles ne tratase ca pe două criminale periculoase și, din păcate, nu uitase acest episod. Ulterior, când ne întâlnea pe undeva prin școală, ne spunea de fiecare dată: „Ah, fetele cele rele, cu broasca”.

Iar noi ne simțeam, de fiecare dată, ca naiba.

Am închis ochii pentru o clipă. Gideon nu avea nici un motiv să se poarte atât de urât cu mine. Nu făcusem nimic rău. Nu mai pridideau cu toții să repete că nu trebuiau să aibă încredere în mine, mă legau la ochi, nimeni nu-mi răspundea la întrebări – era normal să încerc să aflu singură ce se întâmpla de fapt, nu-i așa?

Unde naiba era Gideon? Becul din tavan scrâșni și lumina pâlpâi o clipă. Era destul de frig acolo jos. Poate mă trimiseseră într-una dintre iernile alea reci de după război de care povestea mereu tanti Maddy. Grozav! Conductele de apă înghețaseră, iar pe străzi erau animale moarte degerate. Am verificat dacă scoteam aburi când respiram. Nu era cazul.

Lumina pâlpâi iar, și-ncepu să-mi fie frică. Dacă mă trezeam brusc în întuneric? De data asta nu se gândise nimeni să-mi dea o lanternă; de fapt, nu se putea spune că m-ar fi tratat cineva cu grijă și cu atenție. Pe întuneric, șobolanii precis că ar fi îndrăznit să iasă din ascunzătorile lor. Poate le era foame... Și, unde erau șobolani, nici carcalacii nu erau prea departe. Până și

spiritul cavalerului templier fără o mână, despre care vorbise Xemerius, ar fi făcut stânga-mprejur.

Crrrrrc.

Ăsta fusese becul.

Treptat, ajungeam la convingerea că prezența lui Gideon era de preferat celei a șobolanilor și a fantomelor. Dar el nu venea. În schimb, lumina pâlpâia, de parcă mai avea puțin și-și dădea duhul.

Copil fiind, când îmi era frică în întuneric, cântam de fiecare dată, așa că începusem automat să fac și acum asta. Mai întâi foarte încet, apoi din ce în ce mai tare. La urma urmei, nu era nimeni acolo care să mă poată auzi.

Cântatul ajuta împotriva frigii. Și împotriva frigului. După primul minut, până și becul încetă să mai pâlpâie. Cu excepția cântecelor Măriei Mena sau chiar ale Emilianei Torrini, când se punea din nou pe pâlpâit. În schimb, la vechile melodii ABBA, becul strălucea calm și uniform. Din păcate, nu știam prea multe dintre melodiile lor, mai ales textele. Dar becul se mulțumea și cu „la la la, one chance in a lifetime, la la la”.

Am cântat ore în șir. Cel puțin, așa mi se păruse, că trecuseră ore. După The Winner Takes It AU (cântecul preferat al lui Leslie când suferea din dragoste), am început să cânt din nou I Wonder. Atunci am început să și dansez prin cameră, ca să nu-mi fie frig. Abia după ce am cântat a treia oară Mamma Mia, am fost convinsă că Gideon nu avea să mai vină.

La naiba! Aș fi putut totuși să mă strecur fără probleme până sus. Am încercat să cânt Head Over Heels și You're Wasting My Time, când Gideon apăru brusc lângă sofa.

Am închis gura și l-am privit cu reproș.

— De ce ai întârziat atât?

— Nu mă-ndoiesc că ți s-a părut că a trecut mult.

Privirea îi era la fel de rece și de stranie ca mai devreme. Se duse la ușă și zgâlțâi de clanță.

— Ai fost totuși suficient de inteligentă încât să nu părăsești încăperea. E drept că n-aveai de unde să știi când urma să apar.

— Ha ha, am spus eu. Asta a fost o glumă?

Gideon se sprijini cu spatele de ușă.

— Gwendolyn, față de mine ai putea să nu mai faci atâta pe nevinovata.

Cu greu îi suportam răceala din privire. Verdele ochilor lui, care, altfel, îmi plăcea atât de mult, luase acum culoarea jeleului. Acela dezgustător, de la cantina școlii.

— De ce ești atât de... răutăcios cu mine?

Becul pâlpâi din nou. Probabil că-i era dor de cântecele mele.

— N-ai cumva un bec la tine?

— Mirosul de țigări te-a dat de gol. Gideon se juca cu lanterna în mână. Am făcut câteva cercetări și am pus lucrurile cap la cap.

Am înghițit în sec.

— Ce-i așa de rău că am fumat?

— Nu ai fumat. Și nu te pricepi deloc să minți. Unde este cheia?

— Ce cheie?

— Cheia pe care ți-a dat-o domnul George ca să te întâlnești cu el și cu bunicul tău în 1956. Făcu un pas înspre mine. Dacă ești deșteaptă, ai ascuns-o pe-aici pe undeva. Dacă nu, o ai încă asupra ta.

Se duse la sofa, dădu la o parte pernele și le aruncă pe podea. Aici nu este.

Mă holbam la el revoltată.

— Domnul George nu mi-a dat nici o cheie. Sincer! Iar povestea cu mirosul de țigară este absolut...

— Nu au fost doar țigări. Ai mirosit și a trabuc, spuse el calm.

Își plimbă privirea prin încăpere, apoi se opri asupra stivei de scaune de lângă perete.

Mă luă din nou cu frig, și, ca să fie totul perfect, becul începu să pâlpâie mai abitir.

— Eu..., am început nesigur.

— Da? Spuse Gideon extrem de prietenos. Ai mai fumat și un trabuc? Pe lângă celelalte trei Lucky Strike? Asta ai vrut să spui?

Am tăcut. Gideon se aplecă și luminează cu lanterna sub sofa.

— Domnul George ți-a scris parola pe un bilețel sau ai învățat-o pe de rost? Și, la întoarcere, cum ai reușit să treci din nou pe lângă cerber fără ca el să menționeze asta în protocol?

— Ce dracului tot spui acolo? Am întrebat eu.

Trebuia să par ofensată, dar nu prea mi-a ieșit.

— Violet Purpleplum... Ce nume bizar, nu găsești? L-ai auzit vreodată?

Gideon se ridicase din nou și mă privea. Nu, jeleul nu era comparația potrivită pentru ochii lui. Străluceau mai degrabă ca verdele deșeurilor toxice.

Am clătinat încet din cap.

— Ciudat, spuse el. Căci este o prietenă a familiei voastre. Când i-am menționat, absolut din întâmplare, lui Charlotte numele, ea mi-a spus că buna doamnă Purpleplum vă tricotează mereu fulare aspre.

Of! Nenorocita de Charlotte! Nu putea să-și țină gura aia?

— Nu, nu este adevărat, am replicat eu. Numai cele pentru Charlotte erau aspre. Ale noastre au fost mereu foarte moi.

Gideon se sprijini de sofa și-și încrucișă brațele la piept. Lanterna lumina înspre tavan, unde becul pâlpâia încă foarte nervos.

— Pentru ultima oară, unde este cheia, Gwendolyn?

— Îți jur că domnul George nu mi-a dat nici o cheie, am spus eu, încercând disperată să limitez catastrofa. El nu are absolut nici o legătură.

— Ah, nu? După cum am spus, nu prea știi să minți. Luminează cu lanterna scaunele de lângă perete. Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi ascuns cheia în tapițeria unuia dintre scaune.

OK. Atunci n-avea decât să caute. Măcar ar fi avut o ocupație până când aveam să ne întoarcem. Prea mult nu avea să mai dureze.

— Pe de altă parte...

Gideon mută lanterna astfel încât fasciculul de lumină să-mi lumineze fața.

— Pe de altă parte, ar fi o muncă de Sisif.

Am făcut un pas în lateral și am spus nervoasă:

— Încetează!

— Și nu trebuie să te pui mereu în pielea altora, continuă Gideon.

În lumina pâlpâitoare a becului, ochii lui deveneau tot mai întunecați și-mi inspirară dintr-odată teamă.

— Poate că ai ascuns pur și simplu cheia în buzunarul pantalonilor. Dă-mi-o!

Întinse mâna.

— N-am nici o cheie, fir-ar să fie!

Gideon se apropie încet de mine.

— Eu aș da-o de bunăvoie dacă aș fi în locul tău. Dar, cum am spus, nu trebuie să te pui totdeauna în pielea celorlalți.

În acel moment, becul își dădu definitiv duhul.

Gideon stătea exact în fața mea, lanterna lui luminând undeva înspre perete. În afară de lumina ei, era întuneric beznă.

— Deci?

— Să nu cumva să te apropii, am spus eu.

Am făcut câțiva pași înapoi, până ce m-am lipit cu spatele de perete. În urmă cu două zile, mi se părea că nu era îndeajuns de aproape de mine, dar în acel moment mă simțeam de parcă aș fi fost alături de un străin. Am devenit brusc foarte furioasă.

— Ce e cu tine? Am răbufnit eu. Nu ți-am făcut nimic! Nu înțeleg cum de poți într-o zi să mă săruți, iar a doua zi să mă urăști. De ce?

Lacrimile țâșniră atât de repede, încât nu le-am putut împiedica să se reverse pe obraji. Bine că nu se vedea nimic în întuneric.

— Poate pentru că nu-mi place să fiu mințit.

În ciuda avertismentului meu, Gideon se apropie de mine și deveni acum imposibil să fug din calea lui.

— Mai ales de fete care într-o zi mi se aruncă de gât, iar a doua zi aranjează să fiu atacat.

— Ce tot spui acolo?

— Te-am văzut, Gwendolyn.

— Poftim? Unde m-ai văzut?

— Ieri-dimineață, în timpul saltului în timp. Avusesem o misiune de îndeplinit, când, deodată, mi-ai apărut în cale - ca o Fata Morgana. M-ai privit și mi-ai zâmbit, ca și cum te-ai fi bucurat că mă vezi. Apoi te-ai rotit pe călcâie și ai dispărut după următorul colț.

— Și când zici că s-a întâmplat asta?

Eram atât de nedumerită, încât am încetat pentru câteva secunde să mai plâng. Gideon îmi ignoră intervenția.

— O secundă mai târziu, când am ajuns la același colț, am primit o lovitură în cap și nu am mai fost, din păcate, în stare să mai port o discuție lămuritoare cu tine.

— Vrei să spui că eu... ți-am făcut rana asta?

Lacrimile începură iar să șiroiască.

— Nu, spuse Gideon. Nu cred asta. Tu nu aveai nimic în mână când te-am văzut. În plus, mă îndoiesc că ai putea lovi cu atâta forță. Nu, tu doar m-ai ademenit în acel colț, unde mă aștepta altcineva.

Exclus. Exclus din toate punctele de vedere.

— Eu nu aș face niciodată așa ceva, am reușit, în cele din urmă, să spun clar. Niciodată!

— Am fost și eu un pic șocat, continuă Gideon ușor. Credeam totuși că suntem... prieteni. Apoi însă, când te-ai întors ieri-seară din elipsare mirosind a țigări, m-am gândit că ar fi fost posibil totuși să mă fi mințit tot timpul. Și-acum, dă-mi cheia!

Mi-am șters lacrimile de pe obraji. Din păcate, lacrimile continuau să-mi curgă fără încetare. Am reușit cu mare greutate să-mi înăbuș un suspin, lucru pentru care mă uram și mai mult.

— Dacă ar fi adevărat, atunci de ce le-ai spus tuturor că nu ai văzut cine te-a lovit?

— Pentru că acesta este adevărul. Nu am văzut cine a făcut-o.

— Dar nu ai pomenit nici despre mine nimic. De ce?

— Deoarece pe domnul George... Plângi cumva?

Îmi luminează fața cu lanterna, iar eu am închis ochii orbită. Probabil că arătam ca o veveriță tărcată. De ce îmi dădusem oare cu rimei?

— Gwendolyn...

Gideon stinse lanterna.

Și-acum ce mai urma? Percheziție corporală pe-ntuneric?

— Pleacă, am spus eu printre sughițuri. N-am nici o cheie la mine, jur. Și nu știu pe cine ai văzut tu, dar nu aveam cum să fi fost eu. Nu aș permite niciodată, niciodată, să-ți faci cineva vreun rău.

Deși nu puteam vedea nimic, simțeam că Gideon se afla fix în fața mea. Corpul îi radia căldură în întuneric precum un radiator.

Când mă atinse pe obraz cu mâna, am tresărit, iar el și-o retrase repede.

— Îmi pare rău, l-am auzit șoptind. Gwen, eu...

Părea dintr-odată neajutorat, dar eram prea tulburată ca să simt vreo satisfacție.

Nu știu cât timp să fi trecut așa. Lacrimile continuau să mi se prelingă pe obraji. Ce-a făcut el... n-am putut vedea.

La un moment dat, a aprins din nou lanterna, și-a dres glasul și-apoi și-a luminat ceasul de la mână.

— Mai avem trei minute și ne-ntoarcem, spuse pe un ton impersonal. Ar trebui să ieși din acest colț, altfel vei ateriza peste cufăr.

Se întoarse la sofa și puse la loc pernele pe care le azvârlise pe podea.

— Știi, dintre toți Gardienii, domnul George mi s-a părut mereu cel mai loial. Unul în care poți să ai încredere în orice situație.

— Dar domnul George nu are nici cea mai mică legătură cu povestea asta, am spus eu, ieșind șovăielnic din colțișorul meu. Este vorba despre altceva.

Mi-am șters lacrimile cu dosul palmei. Mai bine îi spuneam adevărul, pentru ca măcar să nu pună la îndoială loialitatea bietului domn George.

— Când am fost trimisă prima oară să elipsez singură, m-am întâlnit, din întâmplare, cu bunicul meu.

OK, poate nu chiar tot adevărul.

— Căuta nu știu ce vin... Nici nu contează. A fost o întâlnire bizară, mai ales după ce ne-am dat seama cine eram. El a ascuns cheia și parola pentru următoarea mea vizită în această încăpere, ca să mai putem sta de vorbă din nou. De aceea am venit ieri, respectiv în 1956, sub numele de Violet Purpleplum. Ca să mă întâlnesc cu bunicu'! A murit acum câțiva ani și mi-e tare dor de el. Tu nu ai fi făcut același lucru dacă ai fi fost în locul meu? Să mai vorbesc încă o dată cu el a fost atât de...

Am tăcut. Tăcea și Gideon. Mă uitam la silueta lui și așteptam.

— Și domnul George? La vremea aceea, era deja asistentul bunicului tău, spuse el în cele din urmă.

— E-adevărat că l-am văzut în trecut. Bunicul i-a spus că aș fi fost verișoara lui, Hazel. Cu siguranță, a uitat de mult asta – pentru el, aceea a fost o întâlnire lipsită de importanță, care s-a petrecut acum exact cincizeci și cinci de ani. Mi-am dus mâna la stomac. Cred că...

— Da, spuse Gideon. Întinse mâna, după care se răzgândi. Pornim imediat, spuse el fără vlagă. Vino câțiva pași mai încoace.

Camera începu să se-nvârtă în jurul meu, apoi am clipit în lumină, clătinându-mă un pic, iar domnul Whitman spuse:

— Iată-vă!

Gideon își puse lanterna pe masă și-mi aruncă o privire scurtă. Poate că era doar în imaginația mea, dar de data asta parcă am zărit un soi de compasiune în privirea lui. Mi-am mai șters o dată fața pe furiș, însă domnul Whitman își dădu totuși seama că plânsesem. În afară de el nu mai era nimeni acolo. Pentru Xemerius fusese, fără îndoială, prea plictisitor.

— Ce-i cu tine, Gwendolyn? Întrebă domnul Whitman cu cel mai empatic și mai demn de încredere ton profesoral posibil. S-a-ntâmpnat ceva?

Dacă nu l-aș fi cunoscut prea bine, aș fi fost probabil tentată să izbucnesc iar în lacrimi și să-mi spun oful inimii („Gi-Gideon cel ră-rău m-a su-supărat!”). Dar eu îl cunoșteam mult prea bine. Exact cu același ton ne întrebam, cu o săptămână în urmă, cine făcuse pe tablă caricatura doamnei Counter.

— Cred că autorul este foarte talentat, spuse el, zâmbind amuzat.

Foarte promptă, Cynthia (desigur!) o dăduse de gol pe Peggy, iar domnul Whitman încetase să mai zâmbească și consemnase fapta lui Peggy în caietul clasei.

— Și, apropo, ce-am spus despre talent n-a fost minciună. Talentul tău de-a intra în belele este de admirat, adăugase el.

— Hmm? Făcu el de data asta și-mi zâmbi onest și compătitor.

Dar eu nu aveam să cad în capcană.

— Un șobolan, am murmurat eu. Mi-au spus că n-o să fie șobolani... Și s-a mai ars și becul, și nu am avut nici o lanternă. Eram singură-singurică în întuneric, cu șobolanul ăla oribil.

Mai aveam puțin și spuneam și: „Am să vă spun mamei”; dar m-am oprit în ultima secundă.

Domnul Whitman părea puțin cam îngrijorat.

— Regret, spuse el. Data viitoare, o să ne gândim la asta. Apoi adaugă pe tonul lui sfătos de profesor: Acum vei fi condusă acasă, îți recomand să te culci devreme; mâine va fi o zi grea pentru tine.

— Am s-o conduc la mașină, spuse Gideon, luând de pe masă eșarfa neagră cu care eram mereu legată la ochi.

— Unde este domnul George?

— Este prins într-o discuție, răspuse domnul Whitman încruntându-se. Gideon, cred că ar trebui să-ți revizuiști puțin tonul trivial. Noi îți acordăm multă libertate, căci știm că, în momentul de față, nu ți-e prea ușor, însă ar trebui să arăți ceva mai mult respect față de membrii Cercului Inițiaților.

Fața lui Gideon rămase inexpresivă, dar el spuse politicos:

— Aveți dreptate, domnule Whitman. Îmi pare rău. Îmi întinse mâna.

Vii?

Aproape că era să-l iau de mână, din reflex. Și, pentru că nu puteam să fac asta fără să mă pierd complet, am simțit un fior. Mai aveam puțin și izbucneam iar în lacrimi.

— Ăăă, la revedere, i-am spus eu domnului Whitman, privind insistent în jos.

Gideon îmi deschise ușa.

— Pe mâine, răspuse domnul Whitman. Și gândiți-vă amândoi: somnul îndestulător este cea mai bună pregătire.

Ușa se închise în urma noastră.

— Așa deci, ai fost singură-singurică în pivnița întunecoasă, cu un șobolan, spuse Gideon și rânji către mine.

Nu-mi venea să cred. Două zile la rând îmi aruncase numai pri viri de gheață, în orele din urmă chiar unele care aproape că mă făcuseră să îngheț bocnă, întocmai ca acele biete animale din iernile crunte de după război. Și-acum asta? O glumă, ca mai totul în ultima vreme? Poate era un sadic, care nu putea să zâmbească decât după ce mă termina de tot?

— Nu vrei să mă legi la ochi?

Încă nu aveam starea necesară să-i gust glumele și n-avea decât să observe asta.

Gideon ridică din umeri.

— Presupun că ai învățat deja drumul. Așa că putem s-o lăsăm baltă cu legatul la ochi. Vino!

Și din nou un rânjet prietenos.

Vedeam coridoarele din subsol pentru prima oară în vremurile noastre. Erau curate și îngrijite, în pereți erau încastrate spoturi de lumină, parțial cu senzori de mișcare, care luminau perfect drumul.

— Nu tocmai impresionant, nu? Comentă Gideon. Toate coridoarele care duc spre exterior sunt prevăzute cu uși speciale și cu semnale de alarmă, în zilele noastre acest loc fiind la fel de sigur ca un seif dintr-o bancă. Dar toate astea s-au făcut în anii șaptezeci, căci, mai demult, de aici puteai să pornești într-o plimbare subterană prin jumătate de Londra.

— Nu mă interesează, am spus eu posacă.

— Atunci, despre ce-ai vrea să vorbim?

— Despre nimic.

Cum de putea să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Rânjetul ăla stupid și pălăvrăgeala de doi bani mă înfuriau de-a binelea. Am grăbit pasul și, deși țineam buzele strânse, nu am putut să nu explodez:

— Nu pot să fac asta, Gideon! Nu mă pot obișnui cu faptul că ba mă săruți, ba mă tratezi de parcă m-ai disprețui din adâncul sufletului.

Gideon tăcu pentru un moment.

— Și mie mi-ar plăcea mai mult să te sărut tot timpul decât să te disprețuiesc, spuse el. Dar nici tu nu faci situația prea ușoară.

— Nu ți-am făcut nimic, am ripostat eu.

S-a oprit.

— Haide, Gwendolyn! Doar nu crezi cu-adevărat c-o să-ți cumpăr povestea aia cu bunicul tău și cu faptul că s-a nimerit să apară fix în camera în care elipsaseși tu! La fel cum și Lucy și Paul au apărut absolut din întâmplare la lady Tilney. Sau bărbații ăia din Hyde Park.

— Da, exact, eu, personal, i-am chemat acolo, pentru că îmi dorisem dintotdeauna să înjunghii pe cineva cu spada. Și să nu uităm că mai doream și să văd un bărbat fără jumătate de față! Am răbufnit eu.

— Ce și de ce faci tu în viitor...

— Ah, mai ține-ți gura odată! Am țipat eu furioasă. M-am săturat de toate! De luna trecută trăiesc ca într-un coșmar, care nu pare să se mai termine. Când cred că m-am trezit, constat că încă visez. Îmi umblă prin cap un milion de întrebări, la care nimeni nu-mi răspunde, și toți se așteaptă să dau tot ce pot pentru ceva ce nu înțeleg absolut deloc!

Am început să înaintez aproape în fugă, dar Gideon se străduia să țină pasul cu mine. Lângă scară nu era nimeni care să ceară parola. De ce ar fi făcut-o, când toate căile de acces erau asigurate ca la Fort Knox? Am urcat scările două câte două.

— Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau asta. Trebuie să-mi petrec timpul cu un profesor de dans sărit de pe fix, care mă jignește întruna, iubita mea verișoară are voie să-mi arate că știa o mulțime de chestii pe care eu n-o să le știu niciodată, iar tu... tu...

Gideon clătina din cap.

— Hei, poți să te pui măcar o dată în locul meu?

Acum se terminase și cu liniștea lui.

— Și cu mine se petrece același lucru! Tu cum te-ai fi comportat dacă ai fi știut că, mai devreme sau mai târziu, eu aș fi avut grijă să îți dea careva cu o bâtă în cap? Nu prea cred că, în aceste condiții, m-ai mai fi considerat demn de iubire sau nevinovat, nu?

— Oricum nu cred asta, am spus eu vehement. Știi ce? Între timp, chiar mi-aș putea imagina că mi-ar face mare plăcere să-ți trag una în cap cu mâna mea.

— Ei poftim, spuse Gideon și rânji iar.

Nu puteam decât să pufăi furioasă. Am trecut pe lângă atelierul lui Madame Rossini. Pe sub ușă se vedea lumină. Probabil că încă mai lucra la costumațiile noastre.

Gideon își drese glasul.

— Acum am putea vorbi iar normal?

Normal! Hai că-mi venea să râd.

— Și, ce planuri ai pentru diseară? Întrebă el pe tonul cel mai prietenos și mai inofensiv.

— Bineînțeles că voi repeta sârguincioasă pașii de menuet, iar înainte de culcare voi formula și câteva propoziții fără cuvintele „aspirator, tensiometru, jogging și transplant de inimă”, am răspuns eu cinică. Tu?

Gideon se uită la ceas.

— Mă voi întâlni cu Charlotte și cu fratele meu și... mai vedem. La urma urmei, e sâmbătă seara.

Da, desigur. N-aveați decât să mai vedeți voi cât pofteați, mie mi-era de-ajuns.

— Mulțumesc că m-ai condus, am spus eu cât am putut de rece. De-aici încolo mă descurc singură.

— E oricum în drumul meu, spuse Gideon. Și poți să te oprești din alergat. Ar trebui să evit eforturile exagerate. Indicațiile doctorului White.

Deși eram extrem de supărată pe el, pentru o clipă m-a muștrătat cumva conștiința. L-am privit din lateral.

— Dar, dacă după următorul colț te lovește cineva în cap, să nu cumva să spui că eu te-am atras în capcană.

Gideon zâmbi.

— Încă nu ai face așa ceva.

„N-aș face niciodată așa ceva”, mi-a trecut prin cap. Oricât de nesuferit ar fi fost cu mine. Nu aș fi permis niciodată să-i facă cineva vreun rău. Nu știu pe cine o fi văzut el, dar sub nici o formă n-aș fi putut fi eu.

Bolta porții din fața noastră fu luminată de blițul unui aparat de fotografiat. Deși era deja întuneric, în Temple erau încă mulți turiști. În parcare din spate aștepta limuzina neagră pe care o știam atât de bine. Când ne văzu apropiindu-ne, șoferul coborî și-mi deschise portiera. Gideon așteptă să mă urc în mașină, apoi se aplecă înspre mine.

— Gwendolyn?

— Da?

Era prea întuneric pentru a-i putea distinge bine fața.

— Mi-aș dori să ai mai multă încredere în mine.

Părea atât de serios și de sincer, încât, pentru o secundă, îmi pieri glasul.

— Iar eu mi-aș dori să pot asta, am replicat eu.

Abia după ce Gideon închise portiera, iar mașina se puse în mișcare, mi-am dat seama că ar fi fost mai bine dacă aș fi spus: „Iar eu mi-aș dori același lucru de la tine”.

Ochii lui Madame Rossini străluceau de încântare. Mă luă de mână și mă duse în fața oglinzii mari de pe perete, ca să pot să evaluez rezultatul strădaniilor ei. La prima vedere, abia dacă mă mai recunoșteam. Asta se datora în primul rând părului, care era de obicei drept, dar care acum era aranjat în nenumărate bucle ridicate în creștetul capului, pentru a forma o coafură înaltă uriașă, cam ca aceea pe care o avusese verișoara mea Janet la nuntă. Unele șuvițe zulfate îmi atârnavă pe umerii goi. Nuanța de roșu-închis a rochiei mă făcea să par și mai palidă decât eram, dar nu arătam bolnăvicioasă, ci strălucitoare. Madame Rossini îmi pudrase decent nasul și fruntea și-mi colorase obrajii cu puțin fard, și, deși cu o zi în urmă mă culcasem destul de târziu, datorită măiestriei ei în ale machiajului nu mai aveam nici o umbră sub ochi.

— Parcă-ai fi Albă-ca-Zăpada, spuse Madame Rossini și-și tamponă ochii umezi cu un rest de stofă. Roșu ca sângele, alb ca zăpada, negru ca abanosul. O să mă ocărăscă pentru că ai să ieși în evidență asemenea unui câine colorat. Arată-mi unghiile. Da, tres bien, curate și scurte. Și-acum, clatină capul. Nu așa, mai tare, coafura asta trebuie să reziste toată noaptea.

— Se simte de parcă aș purta o pălărie, am spus eu.

— Ai să te obișnuiești, replică Madame Rossini și mai pulveriză niște fixativ.

La cele aproximativ cinci kilograme de agrafe care susțineau muntele de bucle au mai fost adăugate câteva în scop decorativ, cu același gen de trandafirași precum cei din jurul decolteului rochiei. Adorabil!

— Așa! Gata, gâtișorul meu de lebădă. Să-ți fac iar niște fotografii?

— Oh, vă rog!

M-am uitat după geanta mea, în care se afla mobilul.

— Leslie m-ar omorî dacă nu aș immortaliza acest moment.

— Mi-aș dori să fac câteva cu amândoi, spuse Madame Rossini, după ce mă privi aproximativ de zece ori pe fiecare parte. Cu tine și cu tânărul acela prost-crescut. Ca să se poată vedea cât de perfect și totuși absolut decent sunt calibrate garderobele pentru fiecare în parte. Dar de Gideon se ocupă Giordano, eu am refuzat să mă mai cert cu privire la necesitatea ștrampilor cu model. Destul!

— Dresurile mele nu sunt chiar așa rele, am spus eu.

— Asta pentru că, deși arată exact ca în acele vremuri, elasthanul le face mult mai comode, spuse Madame Rossini. Pe-atunci se folosea un fel de jartieră, care probabil că-ți strangula jumătate din pulpă. Jartelele pe care le porți tu sunt pur decorative. Desigur, sper să nu se uite careva sub fusta ta - dar, dacă totuși se întâmplă, nu are nimeni de ce să se plângă, n'est-ce pas? Bătu din palme. Bien, am să sun acum sus și-am să spun că ești gata.

În timp ce vorbea la telefon, eu m-am dus din nou în fața oglinzii. Eram emoționată. Pe Gideon mi-l scosesem încă de dimineață, cu toată convingerea, din minte, dar prețul fusese că, în schimb, trebuia să mă

gândesc acum constant la contele de Saint-Germain. La teama de o nouă întâlnire cu contele se adăuga și o bucurie inexplicabilă la gândul seratei, lucru care era și pentru mine ușor ciudat.

Mama îi permisesese lui Leslie să rămână la noi peste noapte, motiv pentru care petrecusem totuși o seară drăguță. Îmi făcuse bine să analizez întâmplările cu Leslie și cu Xemerius. Poate că ei nu încercaseră decât să-mi ridice moralul, dar și Leslie, și Xemerius erau de părere că nu aș fi avut încă nici un motiv să mă arunc de pe pod din cauza iubirii neîmpărtaşite. Amândoi afirmau că, date fiind împrejurările, Gideon ar fi fost îndreptățit să se comporte cum o făcuse, iar Leslie era de părere că, având în vedere egalitatea dintre sexe, trebuia să le permitem și băieților să aibă momentele lor de proastă-dispoziție, ea simțind, în adâncul sufletului ei, că Gideon era un tip cu adevărat de treabă.

— Nu-l cunoști deloc!

Scuturasem din cap.

— Spui asta doar pentru că știi că asta vreau să aud!

— Da, și pentru că vreau să și fie așa, spusese Leslie. Dacă la final se va dovedi un nenorocit, am să-l caut personal și-am să-l cotonogesc! Îți promit.

Xemerius venise târziu acasă, pentru că, la rugămintea mea, se ținuse după Charlotte, Gideon și Raphael.

Spre deosebire de el, eu și Leslie nu găseam deloc plictisitor să ne povestească despre Raphael.

— Dacă mă întrebați pe mine, micuțul arată un pic cam prea bine, se plânsese Xemerius. Și e conștient de asta.

— Lucru cu care a nimerit-o la fix cu Charlotte, replicase Leslie mulțumită. Prințesa de Gheață le-a spulberat tuturor până acum pofta de viață.

Ne așezaserăm pe pervazul lat de la fereastra mea. Xemerius se suise pe masă, își aranjase frumos coada în jurul corpului și începuse să raporteze.

Charlotte și Raphael se duseseră mai întâi la o înghețată, apoi la cinema și-n cele din urmă se întâlniseră cu Gideon la un restaurant italian. Eu și Leslie doream să aflăm totul foarte, foarte exact, de la titlul filmului, la toppingul pizzelor și până la ultimul cuvințel rostit. După spusele lui Xemerius, Charlotte și Raphael vorbiseră într-adevăr chestii neinteresante pentru celălalt. În timp ce Raphael prefera să discute despre diferența dintre englezoaice și franțuzoaice și despre comportamentul sexual al acestora, Charlotte revenea mereu la deținătorii Premiilor Nobel pentru literatură din ultimii zece ani, ceea ce îl făcuse pe Raphael să se plictisească vădit și să înceapă să se preocupe ostentativ cu uitatul după alte fete. Iar la cinema, Raphael (spre marea uimire a lui Xemerius) nu avusese nici o tentativă de-a o pipăi pe Charlotte, ci, dimpotrivă, după vreo zece minute adormise adânc. Leslie fusese de părere că ceva mai simpatic de-atât nu mai auzise de multă vreme, iar eu eram absolut de aceeași părere. După aceea am dorit, desigur, să aflăm neapărat dacă Gideon, Charlotte și Raphael vorbiseră și despre mine la restaurant, iar Xemerius ne redase (oarecum fără tragere de inimă)

următorul dialog revoltător (pe care eu fusesem nevoită să-l traduc, ca să zic așa, pentru Leslie):

Charlotte: Giordano este foarte îngrijorat ca nu cumva Gwendolyn să strice totul mâine.

Gideon: îmi dai și mie, te rog, uleiul de măsline?

Charlotte: Politica și istoria sunt, pur și simplu, mistere de nepătruns pentru Gwendolyn, iar numele... nici pe-astea nu le poate băga la cap. Îi intră pe-o ureche și-i ies pe cealaltă. N-are ce face, în creierul ei, pur și simplu, nu există destul spațiu de stocare. Este prea încărcat cu numele membrilor trupelor de băieți și cu îngrozitor de lungile liste de distribuție ale unor filme romantice de prost gust.

Raphael: Gwendolyn este verișoara ta care călătorește în timp, nu? Am văzut-o ieri la școală. Este cea cu păr lung și negru și cu ochi albaștri, nu?

Charlotte: Da, și cu alunița aia pe tâmplă care arată ca o banană.

Gideon: Ca o mică semilună.

Raphael: Cum o cheamă pe prietena ei? Blonda pistruiată? Lilly?

Charlotte: Leslie Hay. Ceva mai multă capacitate intelectuală decât Gwendolyn. În schimb, este un exemplu elocvent pentru mitul că stăpânii seamănă cu câinii lor. Are un Golden Retriever pletos. Îl cheamă Bertie.

Raphael: Oh, ce dulce!

Charlotte: îți plac câinii?

Raphael: Mai ales Golden Retrieverii cu pistrui.

Charlotte: înțeleg! Mda, poți să-ți încerci norocul. Prea greu n-o să-ți fie. Leslie e și mai experimentată cu băieții decât Gwendolyn.

Gideon: Pe bune? Dar câți... ăăă... prieteni a avut Gwendolyn?

Charlotte: Oh, Dumnezeuule! Puh. Mi-e puțin jenă. Nu vreau s-o vorbesc de rău, dar nu e deloc pretențioasă, mai ales dacă mai și bea ceva. La noi în clasă i-a încercat mai pe toți o dată, iar dintre băieții din clasa de deasupra noastră... Ce să zic, la un moment dat am pierdut șirul. Porecla pe care i-au dat-o... mai bine n-aș menționa-o.

Raphael: Salteaua școlii?

Gideon: îmi dai și mie, te rog, sarea?

Când Xemerius ajunsese în acest punct al povestirii, aș fi vrut să mă duc valvârtej jos, la Charlotte, și s-o strâng de gât, dar Leslie mă oprise, spunându-mi că răzbunarea este mai bună când se servește rece, neîncălzită de focul furiei. Argumentul meu cum că nu ar fi fost vorba despre răzbunare, ci chiar despre crimă n-a ținut. În plus, mai spusese și că, dacă Gideon și Raphael erau pe jumătate atât de inteligenți pe cât erau de arătoși, oricum n-aveau să creadă nici o vorbă de-a lui Charlotte.

— Cred că Leslie chiar seamănă puțin cu un Golden Retriever, spusese Xemerius, după care, sub amenințarea privirii mele dure, adăugase: Mie îmi plac câinii, doar știi bine asta! Sunt niște animale atât de inteligente!

Da, Leslie era cu-adevărat inteligentă. Între timp, descifrase și cartea cu cavalerul verde. Bineînțeles că rezultatul obținut în urma unei numărători laborioase se dovedise puțin cam dezamăgitor. Nu era decât un alt cod numeric cu două litere și niște semne și mai bizare.

„Cincizeci și unu zero trei zero patru unu punct șapte opt n virgulă zero zero zero opt patru nouă punct nouă unu o.”

Era aproape miezul nopții când ne strecuraserăm în bibliotecă, traversând toată casa; adică doar eu și Leslie ne strecuraserăm, Xemerius zburase.

Acolo, timp de fix o oră, căutaserăm prin rafturi noi indicii. A cincizeci și una carte, din rândul trei... al cincizeci și unulea rând, a treizecea carte, pagina patru, rândul șapte, al optulea cuvânt...

Dar, indiferent din ce colț începeam numărătoarea, nimic nu avea vreo logică. În cele din urmă, trăseseam din rafturi cărți la întâmplare și începuserăm să le scuturăm, sperând să mai găsim prin ele vreun bilețel. Nici un rezultat. Totuși, Leslie era încrezătoare, își scrisese codul pe o bucată de hârtie, pe care o tot scotea din buzunarul pantalonului și-o studia. „Asta trebuie să-nsemne ceva”, murmură ea neîncetat pentru sine. „Și-am să aflu ce.”

După care, în sfârșit, ne culcaserăm. De dimineață, deșteptătorul mă trezise brusc din somnul meu fără vise – iar din acel moment, nu mă mai gândisem la altceva decât la serată.

Vine domnul George să te ia, mă smulse Madame Rossini din gânduri.

Îmi dădu o gentuță, o tașcă, iar eu am stat pe gânduri dacă nu cumva ar fi fost bine să-mi strecor în ea, în ultimul moment, cuțitul pentru legume. Contrar sfatului lui Leslie, am refuzat să-mi prind cuțitul de pulpă cu bandă adezivă. Cu norocul meu, m-aș fi rănit singură, ca să nu mai spunem că nu-mi dădeam seama cum l-aș fi scos de-acolo dacă aș fi avut nevoie. Când domnul George intră în cameră, Madame Rossini îmi puse pe după umeri un șal amplu, elaborat brodat, apoi mă sărută pe amândoi obraji.

— Mult noroc, gâtișorul meu de lebădă, spuse ea. Aveți grijă s-o aduceți teafără înapoi, Monsieur George.

Domnul George râse un picuț cam forțat. Nu-mi mai părea la fel de rotunjour și de relaxat ca de obicei.

— Din păcate, nu depinde de mine, Madame. Vino, fetișo, sunt niște oameni care-ar dori să te cunoască!

Era deja după-amiază când ajunserăm la etaj, în Sala Dragonului. Îmbrăcatul și coafatul duraseră mai bine de două ore. Domnul George era neobișnuit de tăcut, iar eu mă concentram să nu calc pe tivul rochiei pe scări. Mi-a venit în minte ultima noastră vizită în secolul al XVIII-lea și cât de greu mi-ar fi fost să fug de niște oameni înarmați cu spade îmbrăcată cu rochia aceea voluminoasă.

— Domnule George, ați putea, vă rog, să-mi explicați și mie ce-i cu Alianța Florentină? Am întrebat eu dintr-un impuls subit.

Domnul George se opri.

— Alianța Florentină? Cine ți-a povestit despre asta?

— În principiu, nimeni, am spus eu oftând. Dar mai aflu și eu câte ceva din când în când. Întreb doar pentru că... mi-e teamă. Tipii din alianță au fost cei care ne-au atacat în Hyde Park, nu-i așa?

Domnul George mă privi cu seriozitate.

— Poate. E chiar probabil. Dar nu trebuie să-ți fie teamă. Nu cred că trebuie să vă temeți de un eventual atac astăzi. Împreună cu contele și cu Rakoczy, am luat toate măsurile de siguranță posibile. Am deschis gura ca să spun ceva, dar domnul George mă întrerupse: Bine, pentru că altfel n-ai liniște, uite: a trebuit, într-adevăr, să luăm în calcul faptul că, în 1782, pare să fi existat un trădător în rândurile Gardienilor, poate aceeași persoană care, în anii precedenți, a divulgat informații care au dus la atentatele asupra contelui de Saint-Germain de la Paris, Dover, Amsterdam și din Germania. Își frecă chelia. În Anale nu se menționează numele acestui bărbat. Deși contele a reușit să distrugă Alianța Florentină, trădătorul din rândurile Gardienilor nu a fost niciodată demascat. O vizită în anul 1782 ar trebui să schimbe lucrurile.

— Gideon este de părere că Lucy și Paul ar avea legătură cu toate astea.

— Există, într-adevăr, unele indicii care conduc la această bănuială. Domnul George îmi indică ușa Sălii Dragonului. Acum însă n-avem timp să intrăm în detalii. Orice s-ar întâmpla, nu te despărți de Gideon. Dacă veți fi cumva separați, ascunde-te undeva unde poți aștepta în siguranță saltul înapoi.

Am dat aprobator din cap. Din nu știu ce motiv, gura mi se uscă de tot.

Domnul George deschise ușa și mă lăsă să trec. Cu fusta mea amplă, abia am putut să mă strecor pe lângă el. Încăperea era plină de bărbați care mă fixau cu privirea, iar eu m-am înroșit, brusc rușinată. În afară de doctorul White, Falk de Villiers, domnul Whitman, domnul Marley, Gideon și inefabilul Giordano, sub dragonul uriaș mai erau alți cinci bărbați, îmbrăcați în costume negre și afișând o mină serioasă. Mi-am dorit ca Xemerius să fi fost acolo, ca să-mi poată spune care dintre ei era ministrul de interne și care deținătorul Premiului Nobel, dar Xemerius primise altă misiune. (Nu de la mine – de la Leslie. Dar despre asta mai târziu.)

— Domnilor? Îmi permiteți să v-o prezint pe Gwendolyn Shepherd?

Asta era mai degrabă o întrebare retorică, rostită de Falk de Villiers pe un ton solemn.

— Ea este Rubinul nostru. Ultimul călător în timp din Cercul Celor Doisprezece. Astă-seară o va întruchipa pe Penelope Gray, pupila celui de-al patrulea viconte de Batten, completă domnul George, iar Giordano murmură:

— Care-o să intre, probabil, în istorie ca dama fără evantai.

I-am aruncat o privire rapidă lui Gideon, a cărui redingotă bordo brodată se potrivea, într-adevăr, de minune cu rochia mea. Spre marea mea ușurare, nu purta perucă; la cât eram de încordată, probabil că aș fi izbucnit într-un râs isteric. Dar nu era nimic de râs în felul cum arăta, adică absolut perfect. Părul castaniu era legat la spate într-o cosiță, un zuluful îi cădea, ca din întâmplare, pe frunte, mascând ingenios rana. Așa cum mi se întâmpla adesea, nici de data aceasta nu am reușit să identific vreo expresie pe chipul lui.

A trebuit să strâng, una după alta, mâinile domnilor necunoscuți, fiecare rostindu-și numele (mi-a intrat pe-o ureche și mi-a ieșit pe cealaltă; Charlotte avusese dreptate cu privire la intelectul meu), iar eu am murmurat

de fiecare dată câte ceva de genul „Mă bucur mult” sau „Bună seara, sir”. Una peste alta, erau cu toții niște contemporani foarte austeri. Doar unul singur zâmbea, însă ceilalți priveau ca și cum urma să le fie amputat câte un picior. Cel care zâmbea trebuie să fi fost ministrul de interne. Politicienii erau, pur și simplu, mai generoși cu zâmbetele; făcea oarecum parte din meseria lor.

Giordano mă studia din cap până-n picioare, iar eu așteptam să comenteze. În schimb, el oftă exagerat de tare. Nici Falk de Villiers nu zâmbea, dar măcar spuse:

— Rochia îți vine cu-adevărat absolut extraordinar, Gwendolyn. Adevărata Penelope Gray ar fi, cu siguranță, fericită dacă ar arăta așa bine. Madame Rossini a făcut o treabă grozavă.

— Este adevărat! Am văzut un portret al adevăratei Penelope Gray. Nu-i de mirare că și-a petrecut toată viața nemăritată, în cel mai ascuns colț din Derbyshire, strigă domnul Marley, după care se făcu roșu ca racul și privi jenat în podea.

Domnul Whitman îl cită pe Shakespeare – cel puțin, eram foarte convinsă că era Shakespeare, căci domnul Whitman era de-a dreptul obsedat de acesta.

— Ei bine, dară de ce ar trebui să prețuim farmecele, ce raiul în iad ni-l preschimbă?” – Oh, asta nu este un motiv să roșești, Gwendolyn.

L-am privit enervată. Veverițoi tâmpit! Ei bine, eram roșie dinainte, și sigur nu din cauza lui. Și, în afară de asta, nici nu înțelesesem citatul – ar fi putut fi la fel de bine și un compliment, și o insultă. În mod neașteptat, Gideon mă susținu.

— Vanitosul se supraapreciază raportându-se la propria-i lume”, i se adresă el prietenos domnului Whitman. Aristotel.

Buzele domnului Whitman se subțiară într-un zâmbet ca o linie.

— Domnul Whitman a vrut numai să exprime cât de grozav arăți, îmi spuse Gideon, iar mie sângele îmi inundă din nou, brusc, obraji.

Gideon se comportă de parcă n-ar fi remarcat asta. Însă, câteva secunde mai târziu, când m-am uitat la el, zâmbea mulțumit. În schimb, domnul Whitman părea a se abține cu greu să nu rostească încă un citat din Shakespeare.

Doctorul White, după picioarele căruia se ascunsese Robert, care mă privea cu ochi mari, se uită la ceas.

— Ar trebui, încet-încet, să pornim. Pastorul are un botez la ora șaisprezece.

Pastorul?

— Astăzi nu veți fi trimiși în viitor din pivniță, ci dintr-o biserică din North Audley Street, mă lămuri domnul George. Ca să nu vă ia prea mult timp s-ajungeți acasă la lordul Brompton.

— În felul acesta, reducem și riscul unui atac pe drumul de dus sau de întors, spuse unul dintre străini, lucru pentru care primi o privire contrariată de la Falk de Villiers.

— Cronograful este deja pregătit, spuse el, indicând un cufăr cu mânere de argint care se afla pe masă. Afară așteaptă două limuzine. Domnilor...

— Mult succes, spuse cel pe care eu îl credeam ministru de interne. Giordano oftă încă o dată adânc.

Doctorul White, cu o trusă medicală (pentru ce?) în mână, ținu ușa deschisă. Domnul Marley și domnul Whitman apucară fiecare de câte un mâner al cufărului, pe care îl cărară afară atât de solemn, de parcă ar fi fost Chivotul Legământului.

Din câțiva pași, Gideon ajunse lângă mine și-mi oferî brațul.

— Ei, micuță Penelope, să te prezentăm nobilei societăți londoneze, spuse el. Ești gata?

Nu, nu eram deloc gata. Iar Penelope era un nume oribil. Dar nu-mi rămânea de ales. L-am privit pe Gideon cât am putut de calmă.

— Gata oricând ești și tu.

Jur onestitate și curtenie, bună-cuviință și compasiune, dârzenie în fața nedreptății, sprijin pentru cei slabi, credință față de lege, păstrarea tainelor, respectarea Regulilor de Aur, din această clipă și până la moarte. (extras din Jurământul adepților)

Cronicile Gardienilor, volumul I, „Păstrătorii secretelor”

Zece.

Cel mai mult mă temeam de o nouă întrevedere cu contele de Saint-Germain. La ultima noastră întâlnire, îi auzisem vocea în mintea mea, iar mâna lui îmi cuprinsese și îmi strânsese beregata, deși el rămăsese la mai bine de patru metri distanță de mine. „Nu știu exact ce rol joci tu, fetiço, sau dacă ești în vreun fel importantă. Dar nu permit să-mi fie încălcate regulile.”

Trebuia să se țină cont de faptul că, între timp, încălcasem anumite reguli – desigur, și de faptul că nu prea le cunoșteam. Asta mă umplu de o anumită ciudă: pentru că nimeni nu se sinchisise să-mi explice și mie niște reguli – sau măcar să mi le spună; nici nu era de mirare că nu le respectam.

Dar mi-era teamă și de toate celelalte – în secret, eram convinsă că Giordano și Charlotte avuseseră dreptate: aveam să mă fac de răs lamentabil în rolul lui Penelope Gray, așa că lumea avea să observe că era ceva în neregulă cu mine. Pentru o clipă, nu-mi mai aduceam aminte nici măcar localitatea din Derbyshire de unde mă trăgeam. Ceva cu B. Sau cu P. Ori cu D. Sau...

— Ai învățat pe de rost lista invitațiilor?

Aflat lângă mine, domnul Whitman nu mă ajuta nici el prea mult să-mi domolesc emoțiile. De ce naiba ar fi trebuit să învăț lista invitațiilor pe de rost? La clătinarea mea din cap, domnul Whitman reacționă cu un oftat stins.

— Nici eu nu o știu pe de rost, recunosc Gideon. Stătea în limuzină pe bancheta din fața mea. Se duce toată frumusețea dacă știi dinainte pe cine ai să-ntâlnești.

Tare aș fi vrut să pot afla dacă era și el la fel de agitat ca mine. Dacă-i transpirau palmele sau dacă inima-i bătea la fel de iute ca a mea. Sau fusese atât de des în secolul al XVIII-lea, că nu mai prezenta nici un interes pentru el?

— Dacă-ți mai muști mult buzele, o să sângereze, spuse el.

— Sunt puțin... emoționată.

— Se vede. Te-ar ajuta dacă te-aș ține de mână?

Am clătinat energic din cap.

„Nu, asta doar ar înrăutăți situația, idiotule! În plus, în ceea ce privește atitudinea ta față de mine, oricum nu mai pricep nimic! Ca să nu mai vorbim despre relația noastră în general! Și-apoi, domnul Whitman se și uită deja ca un veverițoi care le pricepe pe toate!”

Aproape că icnisem. Oare m-aș fi simțit mai bine dacă i-aș fi aruncat în față, cu voce tare, câteva dintre gândurile mele? Am ezitat o clipă, după care am renunțat la idee.

În sfârșit, am ajuns. În fața bisericii, când Gideon mă ajuta să ies din mașină (într-o rochie ca aceea era categoric necesară o mână de ajutor la o astfel de manevră, dacă nu chiar două), mi-am dat seama că, de data asta, nu purta spadă. Ce naivitate!

Trecătorii ne priveau curioși, iar domnul Whitman ne deschise portalul bisericii.

— Puțin mai repede, vă rog! Spuse el. Doar nu vrem să facem senzație.

Neee, cum așa? Oricum nu era nimic senzațional în faptul că, în plină zi, pe North Audley Street, parcaseră două limuzine, că niște bărbați în costume negre scosese ră dintr-un portbagaj Chivotul Legământului, cu care defilaseră apoi pe trotuar, înainte să-l ducă în biserică. Deși, de la distanță, cufărul putea fi luat și drept un mic sicriu... Mi se făcu pielea de găină.

— Sper că măcar te-ai gândit să-ți iei un pistol, i-am șoptit eu lui Gideon.

— Ai o impresie foarte ciudată despre această serată, îmi răspuse el cu voce tare și-mi puse șalul pe umeri. Ție ți-a controlat cineva poșeta? Nu de alta, dar să nu cumva să-ți sune mobilul în mijlocul vreunei discuții.

Imaginându-mi cum ar fi fost să se întâmple acest lucru, nu am putut să nu zâmbesc scurt, căci soneria mobilului meu era, în acel moment, o broscuță ce orăcăia de mama focului.

— În afară de tine, nu ar fi nimeni de față care să mă poată suna, am spus eu.

— Iar eu nici măcar nu am numărul tău de telefon. Pot totuși să arunc o privire în poșeta ta?

— Se numește tașcă, am spus eu și i-am întins săculețul cu o ridicare din umeri.

— Săruri, batistă, parfum, pudră... Exemplar, comentă Gideon. Ca la carte. Vino!

Îmi înapoie poșeta, mă luă de mână și mă trecu prin portalul bisericii, pe care domnul Whitman îl ferecă imediat în urma noastră. Ajunși înăuntru, Gideon uită să-mi mai dea drumul mâinii, și era bine așa, căci altfel m-aș fi panicat în ultimul moment și aș fi luat-o la fugă.

În spațiul liber din fața altarului, Falk de Villiers și domnul Marley, sub privirile sceptice ale pastorului (înveșmântat complet ca pentru liturghie),

tocmai se pregăteau să scoată cronograful din chivo... ăăă... din cufăr. Doctorul White măsură încăperea cu pași mari și spuse:

— De la a patra coloană, unsprezece pași la stânga; în felul ăsta, mergeți la sigur.

— Nu știu dacă vă pot garanta că la ora 18.30 nu va fi absolut nimeni în biserică, spuse pastorul. Organistul rămâne, de obicei, până mai târziu, și mai sunt și niște membri ai comunității care se mai opresc cu mine la ușă pentru a discuta, și pe aceștia cu greu...

— Nu vă faceți nici o grijă, replică Falk de Villiers.

Cronograful se afla acum direct în fața altarului. Lumina soarelui de după-amiază pătrundea prin vitraliile bisericii, făcând pietrele prețioase să strălucească spectaculos.

— Vom fi aici ca să vă ajutăm, după slujbă, să scăpați de oițele dumneavoastră. Se uită către noi. Sunteți gata?

Gideon îmi dădu, în sfârșit, drumul mâinii.

— Am să plec eu primul, spuse el.

Pastorul rămase cu gura căscată când Gideon dispăru, pur și simplu, într-un vârtej de lumină orbitoare.

— Gwendolyn.

Falk îmi luă mâna și-mi strecură unul dintre degete în cronograf, zâmbindu-mi încurajator.

— Ne revedem în exact patru ore.

— Sper, am murmurat eu, apoi acul îmi înțepă degetul, camera se umplu de o lumină roșie, iar eu am închis ochii.

Când i-am deschis iar, m-am clătinat ușor și cineva mă prinse strâns de umeri.

— E-n regulă, îmi șopti Gideon la ureche.

Nu se vedea mare lucru. Doar o singură lumânare în întunericul fantomatic.

— Bienvenue, spuse o voce aspră din întuneric, și, deși mă așteptasem la asta, am tresărit.

O siluetă de bărbat se desprinse din umbra unei coloane, iar la lumina lumânării am recunoscut chipul livid al lui Rakoczy, prietenul contelui. La fel ca și la prima noastră întâlnire, mă trimitea și de data asta cu gândul la un vampir, în lumina aceea sărăcăcioasă, ochii lui negri, complet lipsiți de sclipire, semănând mai mult ca oricând cu două bizare găuri negre.

— Monsieur Rakoczy, spuse Gideon în franceză și se înclină politicos. Mă bucur să vă văd. Pe însoțitoarea mea o cunoașteți deja...

— Desigur. Mademoiselle Gray, pentru seara aceasta. Mă bucur.

Rakoczy făcu o reverență.

— Ăăă, tres..., am murmurat eu. Bucuria este de partea mea, am dat-o eu pe engleză.

N-aveai niciodată de unde ști ce puteai spune într-o limbă străină fără să-ți dai seama, mai ales dacă nu erai chiar în cele mai bune relații de prietenie cu ea.

— Eu și oamenii mei vă vom conduce la casa lordului Brompton, spuse Rakoczy.

Era înspăimântător, căci nu-i puteam vedea pe acei oameni, dar îi auzeam respirând și mișcându-se când am pornit prin nava bisericii în urma lui Rakoczy, înspre ușă. Nici afară, pe stradă, n-am putut descoperi pe nimeni, deși m-am uitat împrejur de mai multe ori. Era răcoare, cădea o burniță ușoară și, dacă felinarele stradale se inventaseră deja, cele de pe strada aceea erau, cu siguranță, defecte toate. Era așa întuneric, încât nici măcar fața lui Gideon, care era lângă mine, n-o puteam distinge. Oriunde mă uitam, umbrele păreau că prind viață, că respiră și că fac zgomote discrete. L-am strâns de mână pe Gideon. Atâta-i trebuia să-mi dea drumul!

— Sunt toți oamenii mei, murmură Rakoczy. Luptători încercați din rândurile curuților. O să vă aducem în siguranță înapoi.

Ce reconfortant!

Casa lordului Brompton nu era departe și, cu cât ne apropiam mai mult, cu atât atmosfera devenea mai puțin sumbră, până când, în cele din urmă, conacul apăru puternic luminat, arătând chiar agreabil. Oamenii lui Rakoczy rămaseră în umbră, iar el veni singur cu noi până în casă, unde am fost întâmpinați de lordul Brompton personal în holul spațios de la intrare, din care o scară pompoasă cu balustradă curbată ducea spre primul nivel. Era la fel de gras precum mi-l aminteam, iar fața-i strălucea în lumina nenumăratelor lumânări.

În afară de lord și de patru lachei, nu mai era nimeni în încăpere. Servitorii așteptau aliniați lângă o ușă să primească ordine. Restul invitaților nu erau nicăieri, dar îmi ajungeau la urechi zgomote de voci și tactul unei melodii zăngănitore.

În vreme ce Rakoczy se retrase cu o reverență, îmi fu foarte clar de ce lordul Brompton ne întâmpinase personal acolo, înainte să fi apucat cineva să ne vadă. Ne asigură de încântarea lui nemărginită de a ne revedea și de cât de mult se bucurase de prima noastră întâlnire, dar că – „hmm, hmm” – ar fi fost mai inteligent să n-o înștiințăm pe soția lui de acea întâlnire.

— Ca să evităm orice neînțelegeri, spuse el.

Făcu tot timpul cu ochiul, ca și când i-ar fi intrat ceva în el, și-mi sărută de cel puțin trei ori mâna.

— Conte m-a asigurat că proveniți dintr-una dintre cele mai bune familii din Anglia; sper să-mi iertați nerușinarea din timpul amuzantei noastre discuții despre secolul XXI și ideea mea absurdă că ați fi putut fi actriță.

Îmi făcu iar cu ochiul, gest devenit deja deplasat.

— Cu siguranță că vina este și de partea noastră, spuse Gideon molcom. Conte a încercat totul pentru a vă induce în eroare. Acum, că suntem doar între noi, este un bătrânel ciudat, nu-i așa? Eu și sora mea adoptivă ne-am obișnuit deja cu glumele lui, dar, pentru cine nu-l cunoaște așa bine, poate părea destul de bizar, îmi luă șalul și i-l dădu unuia dintre lachei.

— Acum, să lăsăm asta. Am auzit că salonul Domniei Voastre ar avea un pianoforte și o acustică minunată. În orice caz, ne-am bucurat foarte mult de invitația lui lady Brompton.

Lordul Brompton rămase pentru câteva secunde cu privirea pierdută în decolteul meu, apoi spuse:

— Iar ea va fi, la rândul ei, încântată să vă cunoască. Veniți, ceilalți oaspeți au sosit deja. Îmi oferi brațul. Miss Gray?

— Mylord.

I-am aruncat o privire lui Gideon, iar el îmi zâmbi încurajator, urmându-ne în salonul în care am pătruns direct din holul de la intrare, printr-o ușă dublă arcuită.

Eu îmi închipuisem salonul ca fiind un fel de cameră de zi, însă încăperea în care intraserăm noi aproape că se putea lua la între cere cu sala noastră de bal. Într-un șemineu mare de pe una dintre lungimile încăperii ardea în vâlvătăi focul, iar în fața ferestrelor cu draperiile lor grele se afla o spinetă1. Privirea mi se plimbă peste măsuțe cu picioare proeminente, sofale cu imprimeuri colorate și scaune cu brațe aurite. Totul era luminat de sute de lumânări, așezate peste tot și care învăluiau încăperea într-o atât de minunată strălucire magică, încât, pentru un moment, am rămas mută de uimire. Din păcate, lumina scotea la iveală și mulți oameni străini, iar uimirea mea (cu avertizările lui Giordano în minte, aproape că am strâns din buze când am închis gura, ca nu cumva, din neglijență, să rămân cu gura căscată) se amestecă din nou cu teama. Asta se voia o mică și intimă adunare la o serată? Atunci, la bal cum avea să fie?

Nu am reușit să-mi fac o idee mai exactă, căci Gideon mă și trase implacabil în mulțime. Multe perechi de ochi ne studiau curioase și, o clipă mai apoi, o doamnă mică și rotunjoară veni în grabă către noi, dovedindu-se a fi chiar lady Brompton.

Purta o rochie bleu cu accesorii de mătase, iar părul îi era prins sub o perucă voluminoasă, care, dacă te gândea la nenumăratele lumânări din încăperea, arăta nemaipomenit de periculos, putând oricând să declanșeze un incendiu. Amfitrioana noastră avea un zâmbet amabil și ne salută cordial. Am făcut automat o reverență, în timp ce Gideon se folosi de ocazie pentru a mă lăsa singură, respectiv pentru a pleca prin mulțime cu lordul Brompton. Până să mă pot decide dacă ar trebui să fiu supărată din această cauză, lady Brompton mă și implicase într-o discuție. Din fericire, mi-am amintit exact la momentul oportun numele locului de unde veneam - respectiv, unde locuia Penelope Gray. Încurajată de mișcarea aprobatoare a capului ei, am asigurat-o pe lady Brompton că era un loc pașnic și liniștit, dar că ducea lipsa amuzamentului evenimentelor mondene, care, aici la Londra, aveau, pur și simplu, să mă copleșească.

— Sunt sigură că n-o să mai gândiți astfel după ce Genoveva Fairfax va binevoi să ne prezinte și astăzi întregul ei repertoriu la pianoforte.

O doamnă într-o rochie de culoarea primulelor ni se alătură.

— Dimpotrivă, sunt absolut convinsă că, după acest amuzament, veți dori să vă întoarceți la viața de la țară.

— Pssst, făcu lady Brompton chicotind. Nu e politicos, Georgiana!
Când mă privi așa conspirativ, mi se păru deodată destul de tânără.
Cum de reușise să adune toți colăceii ăia de grăsime?

— Poate că nu e politicos, dar e adevărat!

Doamna în galben (o culoare atât de dezavantajoasă, chiar și în lumina lumânărilor!) îmi împărtăși, cu glas scăzut, că soțul ei ar fi adormit la ultima serată și ar fi început să sforăie zgomotos.

— Asta n-are cum să se întâmple și azi, ne asigură lady Brompton. Îl avem ca oaspete și pe minunatul și misteriosul conte de Saint-Germain, care ne va încânta, la un moment dat, cu o interpretare la vioară. Iar Lavinia abia așteaptă să cânte în duet cu al nostru domn Merchant.

— Pentru asta însă va trebui să-l îmbibi bine cu vin, spuse doamna în galben și îmi adresă un zâmbet larg, expunându-și cât se putea de la vedere dinții.

I-am răspuns cu un zâmbet la fel de larg. Ha! Am știut eu. Giordano nu era altceva decât un lăudăros de doi bani!

Oricum, erau cumva mult mai relaxate decât îmi imaginasem eu.

— Țsta este un adevărat număr de echilibristică, suspină lady Brompton. Dă-i prea puțin vin, și n-o să cânte, dă-i prea mult, și-o să cânte cântece marinărești indecente. Îl cunoașteți pe contele de Saint-Germain, draga mea?

Am redevenit imediat serioasă și-am privit involuntar împrejur.

— I-am fost deja prezentată acum câteva zile, am spus eu, străduindu-mă să-mi împiedic dinții să-mi clănțane. Fratele meu adoptiv... Îl cunoaște.

Privirea-mi căzu asupra lui Gideon, care se afla în apropierea șemineului și se întreținea cu o tânără firavă, îmbrăcată într-o amețitor de frumoasă rochie verde. Arătau de parcă s-ar fi știut de mult. Și ea râdea, lăsând să i se vadă dinții. Avea dinți frumoși, nu niște cioturi cariate și pline de găuri, așa cum încercase Giordano să mă facă să cred.

— Contele acesta nu-i așa că e, pur și simplu, incredibil? Aș putea să-l ascult ore în șir povestind, spuse doamna în galben, după ce mă lămurise că era verișoara lui lady Brompton. Eu ador îndeosebi poveștile din Franța!

— Da, poveștile picante, replică lady Brompton. Care nu sunt nicidecum pentru urechile inocente ale unei debutante.

L-am căutat cu privirea pe conte prin încăpere și l-am descoperit șezând într-un colț, prins într-o discuție cu alți doi bărbați. De departe, îmi părea elegant și fără vârstă. Ca și cum ar fi simțit că-l priveam, își ridică ochii negri înspre mine.

Contele era îmbrăcat asemenea tuturor celorlalți bărbați prezenți – purta perucă și redingotă, la care asortase niște bermude cam ridicole și niște pantofi bizari cu cataramă. Însă, spre deosebire de ceilalți, nu arăta ca și cum tocmai ar fi venit de la filmările pentru un film de epocă, și-atunci am devenit pentru prima oară conștientă de locul unde mă aflam.

Buzele i se schimonosiră într-un zâmbet, iar eu mi-am plecat politicoasă capul, în timp ce pielea mi se făcuse de găină pe tot corpul. Cu greu m-am

oprit să nu mă apuc din reflex cu mâna de beregată. Nu aveam, sub nici o formă, de gând să-l fac să gândească cine știe ce prostii.

— Apropo, fratele dumitale adoptiv este un bărbat de-a dreptul chipeș, draga mea, spuse lady Brompton. Contrar zvonurilor care ne-au ajuns pe la urechi.

Mi-am luat privirea de la contele de Saint-Germain și m-am uitat din nou înspre Gideon.

— Aveți dreptate. Este, într-adevăr, foarte... chipeș.

Asta părea să fie și părerea doamnei în verde. Tocmai își aranja eșarfa de la gât, cu un zâmbet cochet. Giordano probabil că m-ar fi omorât pentru un astfel de comportament.

— Cine este doamna cu care flir... ăăă... vorbește?

— Lavinia Rutland. Cea mai frumoasă văduvă a Londrei.

— Dar, vă rog, fără compasiune, aruncă primula. Este de multă vreme consolată de ducele de Lancashire, spre marea nemulțumire a ducesei, și-n paralel a dezvoltat o pasiune și pentru politicieni aspiranți. Fratele dumitale este interesat de politică?

— Cred că asta nu are nici o relevanță în acest moment, interveni lady Brompton. Lavinia arată de parcă tocmai a primit un cadou pe care arde de nerăbdare să-l deschidă. Îl studie pe Gideon din cap până-n picioare. Dacă e să ne luăm după zvonuri, ne-am fi așteptat la o constituție slabă și la o statură lipsită de vigoare. Cât de mult ne bucurăm că nu e cazul! Brusc, pe față-i apăru o expresie de groază. Oh, n-ați primit încă nimic de băut!

Verișoara lui lady Brompton se uită în jur și-i dădu un ghiont unui bărbat din apropierea ei.

— Domnule Merchant? Faceți-vă puțin folositor și aduceți-ne câte un pahar cu punciu special al lui lady Brompton. Și luați-vă și dumneavoastră unul. Am dori să vă auzim cântând astă-seară, nu-i așa?

— Apropo, aceasta este fermecătoarea Miss Penelope Gray, pupila vicontelui de Batten, spuse lady Brompton. Mi-aș dori să vă fac cunoștință mai pe-ndelete, dar nu are avere, iar dumneata ești un vânător de zestre - așadar, nu merită să dau frâu aici pasiunii mele pentru peșit.

Domnul Merchant, care era cu un cap mai mic decât mine, ca, de fapt, mulți dintre cei din salon, nu păru deosebit de ofensat. Făcu galant o plecăciune și spuse, privind intens în decolteul meu:

— Dar asta nu înseamnă că aș fi orb în fața farmecelor acestei încântătoare tinere doamne.

— Mă bucur pentru dumneavoastră, am spus eu nesigură, la care lady Brompton și verișoara ei izbucniră într-un râs zgomotos.

— Oh, nu, lordul Brompton și Miss Fairfax se duc la pianoforte! Spuse domnul Merchant și-și dădu ochii peste cap. Mă aștept la ce-i mai rău.

— Repede! Băuturile noastre! Ordonă lady Brompton. Nimeni nu poate îndura așa ceva treaz.

Punciu, din care, la început, am gustat doar, reticentă, avea un gust minunat. Foarte fructat, cu o tentă de scorțișoară și de încă ceva. Stomacul mi se încălzi plăcut. Pentru o clipă, m-am relaxat complet și începu să-mi

placă încăperea aceea exuberant luminată și toți oamenii aceia atât de bine îmbrăcați, după care domnul Merchant întinse o mână prin spatele meu și mi-o strecură fix în decolteu, astfel că am fost cât pe ce să-mi vărs punciul.

— Căzuse unul dintre acești încântători trandafirași, pretinse el, rânjind cu subînțeleles.

M-am holbat la el derutată. Giordano nu mă pregătise pentru o astfel de situație, așa că nu știam ce prevedea eticheta în cazul unui pipăitor din această epocă. M-am uitat după Gideon, cerând ajutor din priviri, dar el era atât de cufundat în discuția cu tânăra văduvă, încât nu observă nimic. Dacă am fi fost în secolul meu, i-aș fi spus domnului Merchant să-și țină etichetele alea jingoase acasă, altfel i-ar fi căzut și lui ceva, și nu un trandafir. Dar, în situația dată, o astfel de reacție mi se păru un pic cam... nepoliticoasă. Așa că i-am zâmbit și am spus:

— Oh, mulțumesc frumos, foarte amabil. Nici nu observasem.

Domnul Merchant făcu o plecăciune.

— Mereu la dispoziția dumneavoastră.

Incredibil, câtă neobrăzare! Însă, într-o epocă în care femeile nu aveau drept de vot, nici nu trebuia să te mire că nu erau respectate.

Discuțiile și râsetele încetară treptat când Miss Fairfax, o persoană cu nas subțire, într-o rochie de un verde pipirig, se apropie de pianoforte, se așeză, își aranja poalele rochiei și atinse clapele. Și nici nu cânta rău. Singurul lucru care cam deranja era interpretarea vocală. Era incredibil de... sus. Un pic mai sus dacă-ar fi fost, ar fi putut fi luată drept fluier pentru câini.

— Reconfortant, nu-i așa?

Domnul Merchant se îngrijă să mi se umple din nou paharul. Spre stupoarea mea (și oarecum și spre ușurarea mea), acesta pipăi absolut grosolan și sâniul lui lady Brompton, sub pretextul că ar fi văzut acolo un fir de păr. Lady Brompton nu păru deranjată, ci doar îl făcu dezământat și-l lovi cu evantaiul peste degete. (Aha! Așadar, la asta foloseau, de fapt, evantaiele!), după care ea și verișoara ei mă luară cu ele pe o sofa bleu cu floricele, aflată în apropierea ferestrei. Mă plasară în mijlocul lor.

— Aici sunteți la adăpost de degete neastâmpărate și obraznice, spuse lady Brompton și mă bătu maternal pe genunchi. Doar urechile vă mai sunt în pericol.

— Beți! Mă îndemnă verișoara în șoaptă. Veți avea nevoie! Miss Fairfax abia a început.

Sofaua era neobișnuit de tare, iar spătarul era așa de bombat, că îmi era cu neputință să mă sprijin de el, asta dacă nu cumva aș fi vrut ca poalele bogate ale rochiei mele să se prăvălească odată cu mine. În mod evident, sofalele din secolul al XVIII-lea nu erau făcute pentru trândăvit.

— Nu știu, nu sunt obișnuită să beau alcool, am spus eu ezitant.

Singura mea experiență cu alcoolul avusese loc cu exact doi ani în urmă. Eram la o petrecere în pijamale la Cynthia. O petrecere absolut cuminte. Fără băieți, doar cu multe DVD-uri cu filme. Și un castron de salată plin cu înghețată de vanilie cu suc de portocale și cu vodcă, pe care nici n-o simțeam de-atâta înghețată și care avusese asupra fiecăruia alt efect. În timp

ce Cynthia, după trei pahare, deschisese geamul și uriașe cu toată puterea: „Zac Efron, te iubesc!” de se-auzise peste tot în Chelsea, Leslie se dusese țintă spre vasul closetului și vomitase, Peggy îi făcuse lui Sarah o declarație de dragoste („Ești așșșa de frrrumoasă, mărrrită-te cu mmine”), iar Sarah făcuse o criză de plâns, fără să știe de ce. La mine fusese cel mai rău. Sărisem în patul Cynthiai și urlasem la nesfârșit piesa Breaking Free. Când tatăl Cynthiai intrase în cameră, îi întinsesem peria de păr a Cynthiai, care ținea loc de microfon, și strigasem la el: „Cântă și tu, cheliosule! Mișcă-ți șoldurile”. A doua zi, nu îmi putusem explica de ce făcusem asta.

După această poveste, oarecum penibilă, eu și Leslie luaserăm hotărârea ca, pe viitor, să nu ne mai apropiem de alcool (și, pentru câteva luni, nici de tatăl Cynthiai), și de-atunci fuseserăm foarte consecvente în decizia noastră. Chiar dacă uneori era ciudat să fim singurele treze într-o mulțime de abțiguiți. La fel și acum, de pildă.

Simțeam din nou privirea contelui de Saint-Germain ațintită asupra mea de la celălalt capăt al salonului, și un fior îmi coborî neplăcut pe ceafă.

— Se spune că ar stăpâni arta citirii gândurilor, șopti lady Brompton lângă mine, iar eu am decis să renunț provizoriu la interdicția consumului de alcool.

Doar pentru o seară. Și doar pentru câteva înghițituri. Ca să uit de teama provocată de contele de Saint-Germain. Și de toate celelalte.

Punciul special al lui lady Brompton își făcea uluitor de rapid efectul, și nu numai asupra mea. După al doilea pahar, toți găsiră interpretarea mult mai puțin înspăimântătoare; după al treilea, am început să batem tactul cu picioarele, iar eu eram de părere că nu mai fusesem niciodată la o petrecere așa drăguță. Sincer, oamenii de aici erau mult mai relaxați decât îmi imaginasem. Mai relaxați decât cei din secolul XXI, ca să fim mai exacti. Iar iluminatul era de-a dreptul grandios. De ce nu-mi dădusem eu seama până atunci că sutele de lumânări făceau ca fiecare persoană din acea încăpere să aibă tenul de parcă ar fi fost poleit cu aur? Chiar și contele, care-mi zâmbea, din când în când, de la celălalt capăt al salonului.

Al patrulea pahar îmi amuți definitiv vocea interioară care mă ținea în gardă („Fii atentă! Nu te încrede în nimeni!”). Numai faptul că Gideon părea a nu avea ochi decât pentru doamna în rochie verde îmi mai tulbura starea plăcută în care mă aflam.

— Urechile noastre sunt acum îndeajuns de antrenate, constată lady Brompton în cele din urmă, apoi se ridică aplaudând și se îndreptă spre spinetă.

— Draga mea dragă Miss Fairfax. Ați fost încă o dată splendidă, spuse ea, sărutând-o pe Miss Fairfax pe ambii obraji și indicând apoi spre cel mai apropiat scaun. Acum însă, vă rog pe toți să-i aplaudăm din suflet pe domnul Merchant și pe lady Lavinia, nu, nu, nu accept să mă contraziceți când spun că ați exersat în secret împreună.

Verișoara lui lady Brompton, care ședea lângă mine, urlă ca o adolescentă nebună, fană a unei trupe de băieți, când domnul Merchant, pipăitorul de sâni, se așeză la spinetă și ne oferă un arpegiu tumultuos.

Frumoasa lady Lavinia îi adresă lui Gideon un zâmbet radios și înaintă foșnind din rochia ei verde. Am putut vedea că nu mai era chiar așa tânără cum crezusem. Dar cânta grozav! Ca Anna Netrebko, pe care o ascultasem în urmă cu doi ani la Royal Opera House din Covent Garden. Mda, poate nu chiar atât de grozav precum Netrebko, dar, în orice caz, era o adevărată bucurie s-o asculți. Dacă-ți plăceau ariile bombastice din operele italiene. Ceea ce nu era cazul meu, ca să fiu sinceră, dar, mulțumită puncii, situația se prezenta acum cu totul altfel. Și, din câte se vedea, ariile din operele italiene păreau să încingă atmosfera în secolul al XVIII-lea. Oamenii din salon deveniseră foarte relaxați. Numai sârmana Miss Fairfax, cea cu vocea precum fluierul pentru câini, făcu o față acră.

— Îmi permiți să te răpesc pentru o clipă?

Gideon veni în spatele sofalei și-mi zâmbi. Era clar. Acum, că doamna în verde era ocupată cu altele, își amintise și de mine.

— Contelui i-ar face plăcere dacă i-ai oferi compania ta.

Oh. Corect, mai era ceva. Am inspirat adânc, mi-am luat paharul și-am dat curajoasă pe gât conținutul. Când m-am ridicat, am simțit o amețeală plăcută. Gideon îmi luă paharul gol din mână și-l puse pe una dintre măsuțele cu piciorușe drăgălașe.

— Ai băut cumva alcool? Șopti el.

— Nu, doar niște puncii, i-am răspuns eu tot în șoaptă.

Ups, podeaua aia era cam denivelată.

— Practic, eu nu consum alcool deloc, știi? Unul dintre cele mai solide principii ale mele. Poți să te distrezi și fără alcool.

Gideon ridică o sprânceană și-mi oferi brațul.

— Mă bucur că te distrezi.

— Da, și reciproca e valabilă, l-am asigurat eu.

Puh, podelele astea din secolul al XVIII-lea erau cam instabile. Nu-mi dădusem seama până atunci.

— Adică, poate că este cam bătrână pentru tine, dar asta n-ar trebui să te deranjeze. Și nici faptul că are o aventură cu viconte de nu-știu-cum. Nu, zău, grozavă petrecere! Oamenii de aici sunt mult mai drăguți decât am crezut. „Așa de bucuroși să te pipăie și să se lipească de tine.” M-am uitat la pipăitorul de la pian și la dublura lui Netrebko. Și... se pare că le face mare plăcere să cânte. Foarte simpatici. Îți vine să li te alături pe dată.

— Revino-ți, șopti Gideon, în timp ce mă conducea înspre sofa pe care ședea contele.

Văzându-ne că ne apropiem, se ridică cu sprinteneala unui bărbat mult mai tânăr și își curbă buzele într-un zâmbet nerăbdător.

„Așadar”, m-am gândit eu și-am ridicat bărbia. „Să ne comportăm ca și când nu aș ști că, așa cum spune Google, nu ești deloc un conte adevărat. Să ne prefacem că ai avea un comitat și că nu ai fi un impostor de proveniență incertă. Să ne prefacem că nu m-ai fi sugrumat data trecută. Și să ne prefacem că aș fi perfect trează.”

I-am dat drumul lui Gideon, am apucat mătasea grea a rochiei mele roșii, mi-am evazat poalele și am făcut o reverență adâncă, din care m-am ridicat abia când contele mi-a întins mâna-i împodobită cu inele.

— Draga mea copilă, spuse el, iar ochii ciocolatii îi sclipiră amuzați, în timp ce-mi bătu ușor mâna. Ți admir eleganța. După patru pahare din punciul special al lui lady Brompton, altele nici numele nu și-l mai pot bâigui.

Oh, îmi număruse paharele. Mi-am plecat privirea vinovată. De fapt, fuseseră cinci. Dar chiar meritase! Eu, una, în orice caz, nu duceam deloc dorul senzației apăsătoare de frică difuză. Și nici complexelor mele de inferioritate. Nu. Îmi plăcea Gwendolyn cea beată. Chiar dacă se clătina un pic pe picioare.

— Merci pour le compliment, am murmurat eu.

— Fermecătoare! Exclamă contele.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să fiu mai atent, spuse Gideon.

Contele râse încet.

— Dragă tinere, erai prins cu altele. Și-apoi, cel mai important pentru toți astă-seară este să ne amuzăm, nu-i așa? Mai ales că lordul Alastair, căruia intenționez să-i prezint această adorabilă tânără doamnă, nu a apărut încă. Am fost însă informat că s-ar îndrepta încoace.

— Singur? Întrebă Gideon.

Contele zâmbi.

— Nu are nici o importanță.

Anna Netrebko pentru sărmani și cu pipăitorul de sâni își încheiară aria cu un ultim acord furios, iar contele îmi dădu drumul mâinii și începu să aplaude.

— Nu-i așa că este minunată? Un mare talent! Și mai e și frumoasă.

— Da, am spus eu încet și am aplaudat la rândul meu, străduindu-mă să nu dau impresia că joc an-tan-te. E ceva să poți face candelabrele să vibreze.

Aplaudatul îmi afectă echilibrul fragil, așa că m-am clătinat ușor. Gideon mă prinse.

— Nu pot să pricep, spuse el supărat, cu buzele foarte apropiate de urechea mea. Abia dacă suntem aici de două ore și ești beată criță! Ce, Dumnezeu, a fost în mintea ta?

— Ai spus „criță”, am să te părăsc lui Giordano, am chicotit eu.

În tumultul general, nu ne putea auzi nimeni.

— În plus, e deja tardiv să mai comentezi. Am căzut deja în vasul cu punci special, așa spune eu.

Un sughit îmi întrerupse discursul.

— Hopa! Scuze.

M-am uitat în jur.

— Ceilalți sunt însă și mai beți decât mine, așa că, fără indignări morale deplasate, te rog. Am totul sub control. Poți, de asemenea, să-mi dai drumul fără grijă, sunt stabilă ca o stâncă.

— Te avertizez, șopti Gideon, apoi însă îmi dădu într-adevăr drumul.

Ca să fiu sigură, mi-am depărtat puțin picioarele. Sub rochia aia amplă nu putea vedea nimeni.

Contele ne privise amuzat, expresia lui fiind cea a unui bunic mândru. I-am aruncat o privire pe furiș, primind în schimb un zâmbet care-mi încălzi inima. De ce-mi fusese mie așa de frică de el? Cu greu am putut să-mi mai amintesc ce-mi spusese Lucas: că acest bărbat le tăiase beregatele propriilor strămoși...

Lady Brompton se repezi iar în față, să le mulțumească domnului Merchant și lui lady Lavinia pentru reprezentația lor. Apoi – înainte ca Miss Fairfax să se poată ridica din nou – ceru să fie aplaudat cu putere oaspetele de onoare al serii, preambulatul, misteriosul, faimosul conte de Saint-Germain.

— Mi-a promis că astă-seară ne va interpreta ceva la vioară, spuse ea, iar lordul Brompton veni în grabă cu o cutie de vioară, atât de în grabă pe cât îi permitea burta sa cea voluminoasă.

Publicul încălzit de puncti nu mai putea de încântare. Asta chiar era o petrecere megacool. Contele zâmbi, în timp ce scoase vioara din cutia ei și începu să o acordeze.

— Nu mi-ar trece niciodată prin minte să vă dezamăgesc, lady Brompton, spuse el cu o voce calmă. Dar bătrânele mele degete nu mai sunt la fel de agile ca odinioară, când cântam în duet cu infamul Giacomo Casanova la curtea franceză... Iar guta îmi cam dă de furcă zilele astea.

Un cor de murmure și de suspine străbătu încăperea.

— De aceea, aș dori ca astă-seară să predau vioara tânărului meu prieten, continuă contele.

Gideon păru un pic șocat și clătină din cap. Dar, când contele ridică din sprâncene și spuse „Te rog!”, luă instrumentul și arcușul cu o plecăciune ușoară și se îndreptă spre spinetă.

Contele mă prinse de mână.

— Iar noi doi ne vom așeza pe sofa și ne vom bucura de concert, da? Oh, n-ai de ce să tremuri. Ia loc, copila mea. Tu nu știi, dar, începând de ieri după-amiază, noi doi suntem cei mai buni prieteni. Căci am avut o discuție de-a dreptul intimă și-am putut pune capăt tuturor diferendelor.

Hă?

— Ieri după-amiază? Am repetat eu.

— Din perspectiva mea, spuse contele. Pentru tine, această întâlnire urmează să aibă loc. Râse. Îmi plac lucrurile complicate, ai observat?

M-am holbat la el perplexă. În acea clipă, Gideon a început să cânte, iar eu am uitat complet ce voiam să întreb. Dumnezeule! Se prea poate să fi fost din vina punctului, dar, uau! O vioară era chiar sexy. Felul în care Gideon o luă în mână și-o așeză sub bărbie... Mai mult nici n-ar fi trebuit să facă – eu eram deja pierdută. Genele lui lungi aruncau umbre pe obraji, iar părul îi căzu pe față când puse arcușul pe vioară și începu să-l plimbe pe coarde. Când primele acorduri umplură încăperea, aproape că mi se tăie răsuflarea; erau atât de delicate și de armonioase, că-mi veni brusc să plâng. Până în acel moment, vioara fusese jos de tot pe lista mea de instrumente preferate – de

fapt, îmi plăcea doar în filme, când amplifică anumite momente. Dar ce auzeam în aceste clipe era absolut incredibil de frumos, din toate punctele de vedere: melodia dulce-amăruie și băiatul care făcea coardele s-o redea. Toți cei prezenți ascultau fără să respire, iar Gideon părea pătruns de ceea ce făcea, ignorându-i parcă pe toți cei prezenți.

Mi-am dat seama că plângeam abia când contele îmi atinse obrazul pentru a-mi prinde delicat, cu un deget, o lacrimă. Am tresărit speriată. Îmi zâmbi, iar în ochii lui căprui-închis am observat o strălucire caldă.

— Dacă-ar fi fost altfel, aș fi fost foarte dezamăgit.

Eu însămi eram foarte tulburată, așa că i-am zâmbit la rândul meu. (Pe bune! Cum de puteam! Acela era bărbatul care mă strangulase!)

— Ce piesă este aceasta? Am întrebat eu.

Contele ridică din umeri.

— Nu știu. Probabil una care urmează să fie compusă.

În sală izbucniră ropote de aplauze când Gideon încheie. Făcu o plecăciune zâmbind și refuză, cu succes, un bis, dar nu reuși la fel de bine să scape și de o îmbrățișare din partea lui lady Lavinia. Se agăță de brațul lui, așa că nu-i mai rămase altceva de făcut decât să vină cu ea la sofa unde ne aflam eu și contele.

— Nu-i așa că a fost grozav? Strigă lady Lavinia. Am știut de cum am văzut aceste mâini că sunt capabile de lucruri extraordinare.

— Pe pariu, am murmurat eu.

Mi-ar fi plăcut să mă ridic de pe sofa, astfel ca lady Lavinia să nu mă poată privi așa, de sus, dar nu am reușit. Alcoolul îmi paralizase musculatura abdominală.

— Un instrument minunat, marchize, îi spuse Gideon contelui și-i înapoie vioara.

— Un Stradivarius. Creat de maestru însuși special pentru mine, răspunse contele visător. Mi-ar face plăcere să devină al tău, băiatul meu. Seara aceasta este momentul perfect pentru acest gest solemn.

Gideon roși ușor. De bucurie, am bănuț eu.

— Nu... pot...

Îl privi pe conte în ochii lui negri, apoi plecă privirea și reveni asupra spuselor!

— Este o mare onoare pentru mine, marchize.

— Onoarea este de partea mea, răspunse contele sobru.

— Dumnezeuule! Am murmurat eu.

Se părea că cei doi se iubeau tare mult.

— Sunteți la fel de muzicală precum fratele dumneavoastră adoptiv, Miss Gray? Întrebă lady Lavinia.

„Nu, probabil că nu. Dar, în orice caz, mai muzicală decât ești tu”, mi-am spus în sinea mea.

— Mie îmi face plăcere să interpretez vocal, am spus eu.

Gideon îmi aruncă o privire de avertizare.

— Vocal! Strigă lady Lavinia. La fel ca mine și ca draga noastră Miss Fairfax.

— Nu, am spus eu categoric. Eu nu pot nici să ating tonuri atât de înalte precum Miss Fairfax – doar nu eram vreun liliac – și nici nu am un volum pulmonar ca al dumneavoastră. Dar cânt cu plăcere.

— Cred că am avut parte de destulă muzică pentru seara aceasta, spuse Gideon.

Lady Lavinia se arătă ofensată.

— Dar am fi încântați dacă ne-ați onora dumneavoastră încă o dată, adăugă Gideon repede și-mi aruncă o privire amenințătoare.

Cum eram atât de băută, nici nu mi-a păsat.

— Ați... interpretat minunat, am spus eu. Mi-a venit să plâng! Sincer. Rânji de parcă făcusem o glumă și depuse Stradivariusul în cutie.

Lordul Brompton se apropie de noi gâfâind, cu două pahare de puncti în mână, și îl asigură pe Gideon că era absolut încântat de virtuozitatea lui și că bietul Alastair avea să regrete nespun că ratase momentul.

— Credeți că Alastair va reuși, până la urmă, să nimerească drumul în seara aceasta? Întrebă contele un pic indignat.

— Sunt convins de asta, răspunse lordul Brompton și-mi întinse unul dintre pahare.

Am sorbit cu nesaț din el. Mamă, ce bună mai era chestia aia! Era de ajuns s-o miroși, că deja pluteai. Gata să înșfaci o perie de păr, să sari în pat și să cânti Breaking Free – cu sau fără Zac Efron!

— Mylord, trebuie neapărat s-o convingeți pe Miss Gray să ne interpreteze ceva, spuse lady Lavinia. Îi face mare plăcere să cânte.

Își coborâse tonul într-un mod straniu, cumva autoritar. Îmi amintea cumva de Charlotte. E drept că arăta diferit, însă, undeva sub acea rochie verde, se ascundea o Charlotte, eram convinsă de asta. Genul de femeie care miza totdeauna pe faptul că ceilalți, bazându-se pe propria lor mediocritate, remarcau cât de absolut de superbă și de unică era ea. Pah!

— Bine, am spus eu, încercând încă o dată să mă ridic de sofa.

De data asta cu succes. Am reușit chiar să și rămân pe picioare.

— Atunci, voi cânta.

— Poftim? Sări Gideon clătinând din cap. Sub nici o formă n-o să cânte... Mă tem că punctiul...

— Miss Gray, ne-ați face tuturor o mare bucurie dacă ați cânta pentru noi, spuse lordul Brompton și-mi făcu cu ochiul cu o asemenea determinare, încât cele cincisprezece bărbii duble ale sale începură să se zgâlțâie serios. Și, dacă punctiul este de vină, atunci, cu-atât mai bine! Veniți cu mine în față. Vă voi anunța.

Gideon mă prinse strâns de braț.

— Asta nu-i o idee prea bună, spuse el. Lord Brompton, vă implor, în fața publicului, sora mea adoptivă...

— Există pentru toate un început, replică bărbatul și mă trase mai departe după el. Doar suntem între noi. Nu ne stricați distracția!

— Exact. Nu ne strica distracția, am spus și eu și i-am îndepărtat mâna. Se-ntâmplă să ai la tine o perie de păr? Cânt mai bine dacă ții în una în mână.

Gideon arăta ușor disperat.

— Sub nici o formă, spuse el și se luă după mine și lordul Brompton, apropiindu-ne cu toții de spinetă.

L-am auzit pe conte râzând discret în urma noastră.

— Gwen..., șopti Gideon printre dinți. Încetează cu prostiile!

— Penelope, l-am corectat eu, am golit paharul de puncti dintr-o înghițitură și i l-am dat. Ce părere ai? Crezi că le-ar plăcea Over the Rainbow? Sau - și-aici am râs - Hallelujah?

Gideon icni.

— Nu poți să faci asta. Vino înapoi!

— Nu, e prea modern, nu? Să vedem...

Am trecut în revistă toată lista de piese, în timp ce lordul Brompton mă prezentă, accentuând pompos fiecare cuvânt. Domnul Merchant, pipăitorul, ni se alătură.

— Doamna are nevoie de acompaniament profesional la spinetă?

Întrebă el.

— Nu, doamna are nevoie... de cu totul altceva, spuse Gideon și se așeză pe taburetul de la pian. Te rog, Gwen...

— Pen, dacă tot vrei, am spus eu. Știu ce-am să cânt. Don't Cry for Me Argentina. Știu tot textul, iar melodia n-are vârstă, nu crezi? Dar poate că argentinienii nu știu...

— Doar nu vrei să te faci de râs în fața atâtor oameni, nu?

Era o dulce încercare de a mă speria, însă, în condițiile date, n-avea nici o șansă.

— Ascultă, i-am șoptit eu confidențial. Nu-mi pasă de oameni, în primul rând, sunt cu toții morți de vreo două sute de ani. În al doilea rând, toți sunt binedispuși și beți - cu excepția ta, desigur.

Gideon își sprijini fruntea în palmă gemând, lovind cu cotul câteva clape ale spinetei.

— Știți... ăăă, se întâmplă să cunoașteți bucata Memory? Din Cats? L-am întrebat eu pe domnul Merchant.

— Oh, nu, regret, răspunse acesta.

— Nu face nimic; am să cânt a capella, am spus eu încrezătoare și m-am întors către public. Melodia se numește Memory, și-n ea este vorba despre... o pisică ce suferă din dragoste. Dar, de fapt, sunt lucruri care ni se întâmplă și nouă, oamenilor. În sensul cel mai larg.

Gideon își ridicase din nou capul și mă privea, nevenindu-i să creadă.

— Te rog, mai încercă el o dată.

— N-o să povestim nimănui, am spus eu. OK? Rămâne secretul nostru.

— Să începem, așadar. Extraordinara, unica și minunata Miss Gray va cânta acum pentru noi! Strigă lordul Brompton. Pentru prima oară în public!

Ar fi trebuit să fiu emoționată, pentru că toți se opriră din vorbit și toate privirile se îndreptară către mine, dar nu eram. Ha, ce paradisiac era punctul acela! Trebuia neapărat să fac rost de rețetă.

Ce voiam să cânt?

Gideon tastă câteva acorduri la spinetă, iar eu am recunoscut imediat primele măsuri. Memory. Ah, da, exact. L-am mulțumit lui Gideon zâmbind. Ce

drăguț din partea lui că mă sprijinea! Am inspirat adânc. Prima notă din această melodie era deosebit de importantă. Dacă-o ratai, nu mai avea nici un rost să continui. Trebuia să scoți un „Midnight” clar precum cristalul, și totuși discret.

M-am bucurat că-mi ieșise ca al Barbrei Streisand: Not a sound from the pavement, has the moon lost her memory? She is smiling alone.

Ca să vezi! După câte se părea, Gideon știa să cânte și la pian. Și nu rău. Of, Doamne, dacă nu aș fi fost deja atât de îngrozitor de îndrăgostită de el, m-aș fi îndrăgostit cel târziu în acel moment. Nici nu trebuia să se uite la clape, ci pur și simplu mă fixa pe mine cu privirea. Și părea un pic mirat, de parcă tocmai făcuse o descoperire uluitoare. Poate pentru că luna era o ea?

— All alone în the moonlight I can dream at the old days, cântam eu numai pentru el.

Încăperea avea o acustică nemaipomenită, de parcă aș fi cântat la microfon. Sau poate că efectul se datora faptului că tăceau cu toții chitic.

— Let the memory live again.

Era mult mai distractiv decât jocul de karaoke. Era absolut nemaipomenit. Și, chiar dacă nu era decât un vis frumos și urma ca, în orice clipă, să intre în cameră tatăl Cynthiei și să se năpustească precum o furtună asupra noastră, acel moment merita totul.

Nimeni n-avea să mă creadă.

Time ain't nothin' but time. It's a verse with no rhyme, and it all comes down to you.

Bon Jovi.

Unsprezece.

Singurul lucru prost a fost scurtimea cântecului. Am fost tentată să mai adaug o strofă, dar asta n-ar fi făcut decât să strice întreaga impresie, așa că am renunțat. Prin urmare, încercată de un mic regret, am interpretat versurile preferate: If you touch me, you'll understand what happiness is. Look, a new day has begun – și-am ajuns încă o dată la concluzia că era foarte posibil ca versurile să nu fi fost scrise special pentru pisici. Poate că de vină era punciul – da, cu siguranță că așa era – dar se părea că oaspeților de la serată le plăcuse reprezentarea noastră la fel de mult ca ariile din operele italiene de mai devreme. În orice caz, aplaudară încântați, și, în timp ce lady Brompton se grăbea să vină în față, eu am făcut o plecăciune către Gideon și i-am spus confidențial:

— Mulțumesc! A fost deosebit de amabil din partea ta! Cânti atât de grozav!

Își spijini din nou capul în palmă, ca și când nu-i venea să creadă ceea ce tocmai făcuse.

Lady Brompton mă îmbrățișă, iar domnul Merchant mă sărută exuberant pe ambii obraji, mă numi „vocea îngerilor” și ceru un bis.

Mă simțeam atât de bine, încât aș fi continuat fără probleme, dar Gideon își reveni din șoc, se ridică și mă apucă de încheietura mâinii.

— Sunt sigur că Andrew Lloyd Webber ar fi încântat să știe că aici îi este deja apreciată muzica, dar sora mea trebuie să se odihnească acum.

Până săptămâna trecută a avut o cumplită inflamație în gât, iar medicul i-a recomandat să-și menajeze vocea – altfel, ar putea-o pierde pentru totdeauna.

— Doamne, Dumnezeule! Strigă lady Brompton. De ce nu ați spus asta de la început? Sărmana fată!

Eu fredonam încetisor încântată – I feel pretty din West Side Story.

— Eu... Punciul dumneavoastră are, într-adevăr, ceva, spuse Gideon. Cred că-i face pe toți să uite de ei.

— Oh, da, așa e, admise lady Brompton radiind de bucurie. Apoi continuă cu voce scăzută: Tocmai ați dezvăluit secretul calităților mele de gazdă. Toată Londra ne invidiază pentru petrecerile noastre pline de voie bună; lumea se bate pe invitații. Dar mi-au trebuit ani de zile pentru a perfecționa rețeta și cred că n-o voi transmite mai departe decât pe patul de moarte.

— Ce păcat, am spus eu. Este însă adevărat: serata dumneavoastră este mult mai frumoasă decât îmi puteam închipui! Mi se spusese că trebuie să mă aștept la ceva plictisitor, scortșos...

— Guvernanta ei este puțin cam conservatoare, mă întrerupse Gideon. Și se poate spune că viața mondenă din Derbyshire este ușor demodată.

Lady Brompton chicoti.

— Oh, da, sunt convinsă. Ah, iată-l, în sfârșit, pe Alastair!

Se uită înspre ușă, unde lordul Brompton întâmpina un nou-sosit. Era un bărbat de vârstă mijlocie (greu de precizat din cauza perucii albe ca zăpada pe care o purta), îmbrăcat într-o redingotă sclipicioasă extravagantă, bătută cu pietre strălucitoare. Efectul era sporit de vestimentația complet neagră a însoțitorului său, care era învăluit într-o pelerină neagră, avea un păr negru ca tăciunele și un ten măsliniu, și chiar și de la distanță am putut vedea că ochii-i semănau cu două găuri negre, ca ai lui Rakoczy. Părea nelalocul lui în mijlocul acelei adunări colorate și împodobite cu bijuterii prețioase.

— Am crezut că Alastair nu ne va mai onora cu prezența astă-seară. Ceea ce n-ar fi fost chiar așa o tragedie, dacă mă-ntrebați pe mine. Prezența lui nu îndeamnă neapărat la relaxare și la veselie. Voi încerca să-l păcălesc cu un pahar de punci și-apoi să-l trimit alături să joace cărți...

— Iar noi vom încerca să-l binedispunem cu un pic de muzică, spuse domnul Merchant și se așeză la spinetă. Îmi faceți onoarea, lady Lavinia? Così fan tutte?

Gideon îmi puse mâna pe brațul său și mă conduse câțiva pași mai încolo.

— Pentru numele lui Dumnezeu, câte ai băut?

— Câteva pahare, am recunoscut eu. Sigur ingredientul secret este altul decât alcoolul. Poate absint? Ca în filmul acela trist cu Nicole Kidman, Moulin Rouge. Am suspinat. The greatest thing, you'll ever learn is just to love and be loved în return. Pariez că și asta știi să interpretezi.

— Ca să clarificăm lucrurile: urăsc musicalurile, spuse Gideon. Crezi că mai poți rezista câteva minute? Lordul Alastair a apărut, în sfârșit, și, după ce-l vom saluta, vom putea pleca.

— Deja? Ce păcat, am spus eu.

Gideon mă privi clătinând din cap.

— Se pare că ai pierdut noțiunea timpului. Dacă aș putea, ți-aș băga capul sub apă rece.

Contele de Saint-Germain ni se alătură.

— A fost o reprezentație. Absolut deosebită, spuse el și-l privi pe Gideon cu sprâncenele ridicate.

— Îmi pare rău, spuse Gideon cu un suspin și se uită înspre cei doi nou-veniți. Lordul Alastair pare să mai fi luat în greutate.

Contele râse.

— Nu-ți face speranțe. Adversarul meu este încă în cea mai bună formă. Rakoczy l-a văzut duelându-se azi la Galliano – niciunul dintre filfizonii ăia tineri n-a avut vreo șansă în fața lui. Urmași-mă, abia aștept să-i văd mutra.

— Astăzi este așa drăguț, i-am șoptit eu lui Gideon, în timp ce îl urmam pe conte. Știi, data trecută a băgat frica în mine, dar astăzi mă simt de parcă ar fi bunicul meu. Îl plac, într-un fel. A fost frumos din partea lui să-ți dăruiască Stradivariusul. Sigur valorează o avere dacă îl licitezi pe eBay. Ups, se cam clatină totul pe-aici.

Gideon își puse mâna în jurul taliei mele.

— Îți jur că te omor după ce scăpăm de aici, murmură el.

— Am început deja să vorbesc nedeslușit?

— Încă nu, spuse el. Dar sunt sigur c-o vei face.

— Nu v-am spus eu că poate să pice în orice clipă?

Lordul Brompton puse o mână pe umărul bărbatului în auriu și pe cealaltă pe umărul contelui.

— Mi s-a spus că v-ați cunoaște deja. Stimate lord Alastair, n-ați vorbit niciodată despre faptul că-l cunoașteți personal pe faimosul conte de Saint-Germain.

— Nu este un lucru cu care să mă laud, replică lordul Alastair arogant, iar bărbatul în negru cu fața măslinie, care stătea la un pas în urma lui, completă cu un glas răgușit:

— Într-adevăr.

Ochii lui negri păreau literalmente să-l sfredelească pe conte, așa că nu încăpea nici o îndoială că-l ura din adâncul sufletului. M-am gândit pentru o clipă că avea ascunsă sub pelerină o spadă, pe care intenționa s-o folosească în orice clipă. În orice caz, nu-mi era clar de ce purta o astfel de pelerină. În primul rând, că era destul de cald, și-n al doilea rând, în această atmosferă sărbătorească părea nepoliticos și bizar.

Lordul Brompton radia de bucurie, de parcă nici n-ar fi sesizat încordarea care plutea în aer.

Contele făcu un pas în față.

— Stimate lord Alastair, ce plăcere! Chiar dacă ne-am cunoscut acum ceva ani, nu v-am uitat niciodată, spuse el.

Cum eu stăteam în spatele lui Saint-Germain, nu i-am putut vedea fața, dar, din voce s-ar fi zis că zâmbea. Glasul îi suna vesel și senin.

— Îmi amintesc încă de discuția noastră despre sclavie și morală și despre cât de uluitor consideram eu faptul că erați în stare să le separați atât de perfect – întocmai precum tatăl dumneavoastră.

— Conte nu uită niciodată nimic, spuse lordul Brompton entuziast. Este fenomenal! În ultimele zile petrecute în compania sa am învățat mai multe decât în toată viața mea. Știați, de exemplu, că este capabil să producă pietre prețioase artizanale?

— Da, știu.

Privirea lordului Alastair deveni, dacă așa ceva era posibil, și mai rece, iar companionul său respira greu, de parcă era gata să-și dea duhul. Îi priveam hipnotizată pelerina.

— Știința nu este neapărat punctul forte al lordului Alastair, din câte-mi amintesc, spuse contele. Oh, ce nepoliticos din partea mea! Se dădu un pas într-o parte, dezvăluindu-ne privirilor pe mine și pe Gideon. Aș fi vrut să vi-i prezint pe acești doi fermecători tineri. Ca să fiu sincer, acesta este singurul motiv pentru care mă aflu azi aici. La vârsta mea, prefer să evit petrecerile și să merg devreme la culcare.

La vederea lui Gideon, lordul făcu ochii incredibil de mari.

Lordul Brompton își postă corpul voluminos între mine și Gideon.

— Stimate lord Alastair, permiteți-mi să vi-l prezint pe fiul vicontelui de Batten. Și pe pupila vicontelui, încântătoarea Miss Gray.

Reverența mea fu mai puțin condescendentă decât o cerea eticheta, din două motive: pe de o parte, mi-era teamă să nu mă dezechilibrez; pe de altă parte, lordul era atât de arogant, încât am uitat cu totul că întruchipam o biată pupilă a vicontelui de Batten. Hei, și eu eram nepoata unui lord cu un lung și glorios șir de strămoși. Și, în afară de asta, în vremurile noastre originile nu mai au nici o importanță. Toți oamenii sunt egali, nu-i așa?

În orice alt moment, privirea lordului Alastair mi-ar fi făcut sângele să-mi înghețe în vene, dar punciul era un antigel de nădejde, așa că am rezistat privirii lui cât am putut eu de demn. Oricum nu mi-a acordat prea multă atenție, căci Gideon era cel pe care nu-l scăpa din ochi, în vreme ce lordul Brompton continua să trăncănească voios.

Nimeni nu se sinchisi să-l prezinte pe companionul în negru al lordului Alastair și nimeni nu păru să observe cum mă țintuia cu privirea de după umărul lordului și cum mormăia:

— Tu! Demon cu ochi de safir! Ai s-ajungi în iad cât de curând.

Poftim? Acum chiar că se mergea prea departe. I-am cerut ajutor din priviri lui Gideon, care afișase un zâmbet cam crispat. Dar vorbi abia când lordul Brompton voi să plece pentru a-și aduce soția – și câteva pahare de punci.

— Nu vă obosiți, vă rog, lord Brompton, spuse el. Noi oricum trebuie să plecăm curând. Sora mea este încă slăbită după boala îndelungată și nu este

obișnuită să stea trează așa târziu. Își puse din nou un braț în jurul taliei mele, iar cu celălalt mă apucă de antebraț. După cum vedeți, nu se prea ține bine pe picioare.

Câtă dreptate avea! Podeaua chiar se legăna neplăcut sub picioarele mele. M-am sprijinit recunoscătoare de Gideon.

— Oh, revin imediat! Strigă lordul Brompton. Sigur soția mea va ști cum să vă convingă să mai rămâneți.

Contele de Saint-Germain se uită după el zâmbind.

— Este numai suflet omul ăsta – la cât de mult îi place armonia, nu ar putea suporta să ne vadă certându-ne.

Lordul Alastair îl studie pe Gideon cu o ostilitate nedisimulată.

— Atunci întruchipa un anume marchiz Welldone, dacă-mi amintesc bine. Iar astăzi este fiul unui viconte. Asemenea Domniei Voastre, și protejatul aspiră tot spre înalta societate. Regretabil.

— Asta se cheamă pseudonim diplomatic, spuse contele continuând să zâmbească. Dar n-aveți cum să-nțelegem. În orice caz, am auzit că v-a făcut plăcere scurta confruntare din timpul întâlnirii de acum unsprezece ani.

— Mie-mi face plăcere orice confruntare, spuse lordul Alastair.

Se comporta de parcă nu l-ar fi auzit pe companionul lui șoptind: „Distrugeți dușmanii Domnului cu săbiile îngerilor și ale arhanghelilor”, și continuă:

— De-atunci am mai învățat câteva trucuri. Spre deosebire de protejatul dumneavoastră, care, în acești unsprezece ani, nu pare să fi îmbătrânit decât cu câteva zile – și, după cum m-am putut convinge singur, nu a avut timp să-și îmbunătățească tehnica.

— Să vă convingeți singur? Repetă Gideon și râse disprețuitor. Pentru asta ar fi trebuit să fiți de față, în persoană. Dar n-ați făcut decât să vă trimitați oamenii, iar pentru ei tehnica mea a fost absolut suficientă. Ceea ce demonstrează încă o dată că este mai bine să te ocupi personal de astfel de lucruri.

— Dumneavoastră...?

Lordul Alastair miji ochii.

— Ah, vorbiți despre incidentul din Hyde Park de luna trecută. Corect, ar fi trebuit să mă ocup personal de el. E drept că a fost o idee spontană. Însă, fără ajutorul magiei negre și al unei... /ete, nu ați fi supraviețuit.

— Mă bucur că vă exprimați așa deschis, spuse contele. Căci, de când oamenii dumneavoastră au atentat la viața prietenilor mei aici de față, am devenit cam indignat... Am crezut că eu sunt cel împotriva căruia vă sunt direcționate agresiunile. Se înțelege de la sine că nu voi mai permite repetarea unui astfel de eveniment.

— Dumneavoastră faceți ce considerați de cuviință, iar eu fac întocmai ce trebuie să fac, replică lordul Alastair, iar companionul lui horcăi „Moarte! Moarte demonilor!” atât de ciudat, încât eram sigură că ținea ascunsă o spadă sub pelerină. Era clar că era dus cu pluta. Mi-am dat seama că nu ne mai permiteam să-i mai ignorăm comportamentul bizar.

— Nu am fost prezentați și trebuie să recunosc că am și eu problemele mele cu manierele din ziua de azi, am spus și l-am privit fix în ochi. Dar vorbăria asta despre moarte și despre demoni o găsesc absolut nepotrivită.

— Nu vorbi cu mine, demone! Izbucni Darth Vader țâfnos. Sunt invizibil ochilor tăi de safir! Iar urechile tale nu mă pot auzi.

— Da, ce bine-ar fi, am spus eu, dorindu-mi brusc să plec acasă.

Sau măcar să mă așez din nou pe sofa. Întreaga încăpere se clătina în jurul meu precum un vapor pe o mare agitată de furtună. Gideon, contele și lordul Alastair părură derutați pentru o clipă. Uitară complet să-și arunce unul altuia replici criptate și se holbară la mine nedumeriți.

— Săbiile urmașilor mei vă vor străpunge trupurile, Alianța Florentină va răzbuna răul făcut seminției mele și vor pieri de pe fața acestui pământ cei pe care Domnul nu-i îndură, continuă Darth Vader fără să se adreseze cuiva anume.

— Cu cine vorbești? Mă întrebă Gideon în șoaptă.

— Cu cel de colo, am spus eu, m-am agățat ceva mai bine de brațul lui și i l-am arătat pe Darth Vader. Cineva ar trebui să-i spună că o pelerină nu e chiar ultimul răcnet... nu e chiar conformă cu ultimele tendințe în modă. Și că - dacă nu-i e cu supărare - eu nu sunt un demon și nu vreau nici să fiu străpunsă de săbiile urmașilor lui, nici să pier de pe fața pământului. Au!

Mâna lui Gideon îmi strângea cu putere antebrațul.

— Ce-i cu ciroul ăsta, conte? Întrebă lordul Alastair, aranjându-și o broșă ostentativă, care-i prindea eșarfa de la gât.

Contele nu-i dădu atenție. Îmi aruncă mie o privire pe sub pleoapele-i grele.

— Interesant, spuse el cu voce înceată. Se pare că fata poate privi în adâncul sufletului negru și rătăcit al Domniei Voastre, stimabile Alastair.

— A băut atâta vin, încât mă tem că fantazează, spuse Gideon și-mi șuieră în ureche: Ține-ți pliscul!

De spaimă, mi se strânse stomacul, căci îmi fu deodată clar că ceilalți nu-l puteau vedea sau auzi pe Darth Vader, și-anume deoarece nu era decât o nenorocită de fantomă! Dacă n-aș fi fost așa beată, m-aș fi gândit mai din timp la asta. Cât de proastă puteam, de fapt, să fiu? Nici hainele și nici pieptănătura nu se potriveau cu secolul în care ne aflam. Măcar când începuse să horcăie ca un muribund ar fi trebuit să-mi dau seama cine, respectiv ce, se afla în fața mea.

Lordul Alastair își lăsă capul pe spate și spuse:

— Știm amândoi al cui suflet de aici aparține diavolului, conte. Cu ajutorul lui Dumnezeu voi împiedica această... creatură să vină pe lume!

— Străpuns de săbiile sfintei Alianțe Florentine, completă Darth Vader sentențios.

Contele râse.

— Dumneavoastră încă nu ați înțeles legile timpului, stimabile Alastair. Simplul fapt că acești doi tineri se află aici de față dovedește că strămoșii Domniei Voastre nu vor avea sorți de izbândă. Așa că poate nu ar trebui să vă

bazați prea mult pe voința Domnului în această situație. Și nici pe răbdarea mea de acum înainte.

Deodată, privirea și glasul îi deveniră de gheață, iar eu am observat cum lordul bătu în retragere. Pentru o clipă, orice urmă de aroganță îi dispăru de pe chip, înlocuită de frică pură.

— Schimbând regulile jocului, v-ați afectat propria viață, spuse contele cu exact aceeași voce cu care, la ultima noastră întâlnire, mă speriasse de moarte, și am fost dintr-odată din nou convinsă că era în stare să rupă gâtul cuiva cu propriile-i mâini.

— Amenințarea dumneavoastră nu mă impresionează, șopti lordul Alastair, dar expresia lui îi trăda minciuna.

Alb ca un cadavru, duse mâna la mărușul lui Adam.

— Doar nu vreți să plecați deja, dragii mei?

Lady Brompton se apropie degrabă în foșnetul rochiei și ne privi veselă pe toți. Chipul contelui de Saint-Germain se relaxă din nou, exprimând acum numai bunătațe.

— Ah, iat-o și pe încântătoarea noastră gazdă. Trebuie să spun că vă ridicăți întotdeauna la înălțimea renumelui dumneavoastră, Mylady. De mult nu m-am mai distrat așa.

Lordul Alastair își frecă beregata. Culoarea-i revenea treptat în obraji.

— Satane! Satane! Striga Darth Vader furios. O să te distrug, și limba cea mincinoasă o să ți-o smulg cu ale mele mâini...

— Tinerii mei prieteni aici de față regretă la fel de mult ca mine faptul că trebuie să ne retragem, continuă contele cu un zâmbet. Dar îi veți reîntâlni curând la balul dat de lordul și de lady Pimplebottom.

— O astfel de adunare este atât de interesantă cât sunt și cei care iau parte la ea, replică lady Brompton. M-aș bucura, așadar, să vă am din nou oaspete cât de curând. Ca, de altfel, și pe fermecătorii dumneavoastră tineri prieteni. A fost o mare plăcere pentru noi toți.

— Plăcerea este numai de partea noastră, spuse Gideon și-mi dădu drumul cu grijă, parcă nesigur că puteam să mă țin pe picioare fără ajutor.

Deși încăperea încă se clătina precum un vapor, iar mintea mea părea că suferea de un crunt rău de mare (ca să nu ieșim din context), am reușit ca, la despărțire, să mă adun din nou și să le fac cinste profesorilor mei, Giordano și, mai ales, James. Doar pe lordul Alastair și pe fantoma care încă mai arunca amenințări veninoase nu i-am onorat nici măcar cu o privire. Am făcut o plecăciune în fața lordului și a lui lady Brompton, am mulțumit pentru frumoasa seară și nu am clipit des când lordul Brompton a lăsat o urmă de bale pe mâna pe care mi-a sărutat-o.

În fața contelui am făcut o reverență foarte adâncă, dar nu am îndrăznit să-l mai privesc încă o dată în ochi. Când mi-a spus încet: „Atunci, ne vedem ieri după-amiază”, am încuviințat din cap și am așteptat cu privirea plecată până când Gideon mi s-a alăturat iar și m-a luat de braț.

Recunoscătoare, m-am lăsat condusă de el afară din salon.

— La naiba, Gwendolyn! Asta nu e o petrecere dată de prietenele tale de la școală! Cum ai putut?

Gideon îmi așeză cu brutalitate șalul pe umeri. Arăta de parcă ar fi vrut să mă zgâlțâie.

— Îmi pare rău, am spus eu a nu știu câta oară.

— Lordul Alastair este însoțit doar de un paj și de vizitii lui, mormăi Rakoczy, care se iți în spatele lui Gideon precum o jucărie cu arc dintr-o cutie. Drumul și biserica sunt asigurate. Toate căile de acces în biserică sunt păzite.

— Atunci să mergem, spuse Gideon și mă luă de mână.

— Aș putea s-o duc eu pe brațe pe doamna, propuse Rakoczy. Nu pare a se ține prea bine pe picioare.

— O idee tentantă, dar, nu, mulțumesc, răspunse Gideon. Reușește și singură să parcurgă cei câțiva metri, nu-i așa?

Am confirmat din cap.

Ploaia se întetise. După salonul luminos al familiei Brompton, drumul prin întuneric înapoi la biserică era și mai straniu decât la venire. Umbrele păreau să prindă iarăși viață și din nou mi se părea că la orice colț pândește câte o siluetă, gata să se năpustească asupra noastră. Și vor pieri de pe fața acestui pământ cei pe care Domnul nu-i îndură”, parcă murmurau umbrele.

Și lui Gideon părea să-i dea fiori drumul de întoarcere. Mergea așa repede, încât cu greu puteam ține pasul cu el, și nu scotea nici un cuvânt. Din păcate, umezeala nu mă ajuta să am mintea limpede, nici nu făcea caldarâmul să nu se mai clatine. Prin urmare, am fost deosebit de ușurată când am intrat în biserică, iar Gideon m-a depus pe una dintre băncile dinaintea altarului. În timp ce el schimba câteva vorbe cu Rakoczy, eu am închis ochii și mi-am blestemat prostia. În mod cert, acel punct avusese și efectele lui pozitive, însă, una peste alta, ar fi fost mai bine să respect pactul antialcool al meu și al lui Leslie. Privind problema retrospectiv, ar fi fost mult mai înțelept.

La fel ca la sosirea noastră, în biserică ardea o singură lumânare în altar, iar în afara acelei luminițe mici și pâlpâitoare stăpânea un întuneric tenebros. După ce Rakoczy se retrase – „Toate ușile și ferestrele vor fi păzite de oamenii mei până când veți pleca” – mă cuprinsese teama. Am privit în sus către Gideon, care venise lângă banca pe care ședeam.

— Înăuntru este la fel de sinistru ca afară. De ce nu rămâne cu noi?

— Din politețe.

Își încrucișă brațele.

— Nu vrea să audă cum urmează să țip la tine. Dar nu-ți face griji, suntem singuri. Oamenii lui Rakoczy au scotocit prin toate ungherele.

— Cât mai durează până la salt?

— Nu mult. Gwendolyn, cred că ți-e clar că ai făcut exact opusul a ceea ce ar fi trebuit să faci, nu? De fapt, ca de fiecare dată.

— Nu ar fi trebuit să mă lași singură – pun pariu că și asta a fost cam tot opusul a ceea ce trebuia tu să faci!

— Te rog, nu da acum vina pe mine! Mai întâi te îmbeți, după care interpretezi piese de musical, iar la final te comporti ca o nebună tocmai în fața lordului Alastair! Ce naiba a vrut să în semne trăncăneala aia despre săbii și demoni?

— Nu eu am început, ci înfricoșătoarea aia de fan...

Mi-am mușcat buzele. Nu puteam să-i spun asta, căci și-așa mă considera destul de ciudată.

Gideon interpretează total greșit tăcerea mea bruscă.

— Oh, nu! Te rog să nu verși! Sau, dacă nu ai încotro, atunci fă-o cât mai departe de mine. Se uită la mine ușor dezgustat. Cerule, Gwendolyn, înțeleg că poate fi tentant să te ametești un pic la o petrecere, dar nu și la aceasta!

— Nu mi-e rău.

Cel puțin, nu-mi era încă.

— Și nu beau niciodată la petreceri – orice ți-o fi povestit Charlotte.

— Nu mi-a povestit nimic, replică Gideon.

Mă pufni râsul.

— Nuuu, desigur. Și nici nu a afirmat că eu și Leslie am fost cu fiecare băiat din clasa noastră și mai cu toți din clasa de deasupra, nu?

— De ce să fi zis așa ceva?

„Stai să mă gândesc – poate pentru că este o vrăjitoare roșcată meschină?” Am încercat să mă scarpin în cap, dar degetele mele nu au reușit să pătrundă prin turnul de bucle. Așa că am extras una dintre agrafe și am folosit-o în acest scop.

— Îmi pare sincer rău! Despre Charlotte se poate spune orice, dar sunt absolut sigură că n-ar fi pus gura pe acel punct.

— Așa este, admise Gideon și zâmbi brusc. E drept că oamenii ăia n-ar mai fi avut ocazia să asculte Andrew Lloyd Weber cu două sute de ani mai devreme, și-ar fi fost tare păcat.

— Corect... Deși mâine am să-mi doresc să intru în pământ de rușine. Mi-am îngropat fața în palme. De fapt, dacă mă gândesc bine, aș vrea să intru chiar de-acum.

— Asta e bine, spuse Gideon. Înseamnă că dispare efectul alcoolului. Aș mai avea totuși o întrebare: La ce ți-ar fi folosit peria de păr?

— Pe post de microfon, am murmurat eu printre degete. Oh, Doamne! Sunt îngrozitoare.

— Dar ai o voce drăguță, spuse Gideon. Până și mie, dușman declarat al musicalurilor, mi-a plăcut.

— Cum de-ai putut să interpretezi atât de bine la pian dacă urăști musicalurile? Mi-am lăsat mâinile în poală și l-am privit. Ai fost incredibil! Există oare ceva ce nu poți să faci?

Cerule, parcă eram o fană isterică!

— Nu! Poți să mă consideri liniștită un zeu. Rânji. Asta este iar ceva tare dulce la tine. Vino, aproape că a sosit momentul. Trebuie să ne ocupăm pozițiile.

M-am ridicat și am încercat să stau cât de dreaptă puteam.

— Aici, îmi arată Gideon. Vino odată, nu mai fi așa de chinuită de remușcări. În esență, seara a fost un succes. Poate un pic altfel decât a fost gândită, dar totul a mers conform planului. Hei, rămâi pe loc!

Îmi prinse talia cu ambele mâini și mă trase lângă el, până când spatele meu se lipi de pieptul lui.

— Poți să te sprijini fără grijă de mine. Tăcu o clipă. Și-mi pare rău că am fost așa afurisit.

— Am și uitat.

Aici mințeam un pic. Dar era pentru prima oară când Gideon se scuza pentru comportamentul lui. Nu știu dacă trebuia să dau vina pe alcool și pe indiferența dinainte, dar asta chiar mă impresionează foarte tare.

Am stat așa o vreme, fără să spunem nimic, și am privit la flacăra pâlpâitoare a lumânării. Umbrele dintre coloane păreau și ele că se mișcă, formând modele întunecoase pe podea și pe tavan.

— Alastair ăsta... De ce-l urăște așa de mult pe conte? Este ceva personal?

Gideon începu să se joace cu unul dintre zulfii ce-mi cădeau pe umăr.

— Depinde. Ceea ce se cheamă atât de pompos Alianța Florentină este, de fapt, de secole, un fel de întreprindere de familie. În timpul călătoriei sale în secolul al XVI-lea, contele s-a întâlnit accidental cu familia contelui de Madrone la Florența. Sau, ca să fiu mai exact, abilitățile lui au fost înțelese total greșit de aceasta. Călătoriile în timp nu rezonau cu concepțiile religioase ale contelei. În plus, a existat și o neînțelegere legată de fiica lor; în orice caz, el a fost convins că se afla în fața unui demon și a simțit că era alesul Domnului pentru exterminarea procreației iadului.

I-am auzit deodată vocea foarte aproape de ureche, și, înainte să continui, îmi atinse gâtul cu buzele.

— Dar, când contele de Madrone a murit, misiunea a fost preluată de fiul lui, apoi de fiul acestuia, și așa mai departe. Lordul Alastair este ultimul dintr-un șir de fanatici vânători închipuiți de demoni, dacă vrei.

— Înțeleg, am spus eu, ceea ce nu era chiar adevărat.

Dar asta se potrivea cumva cu ceea ce tocmai văzusem și auzisem.

— Spune-mi, în secunda asta mă săruți cumva?

— Nu. Dar nici mult nu mai am, murmură Gideon, cu buzele foarte aproape de pielea mea. Nu vreau, sub nici o formă, să mă folosesc de faptul că ești beată și că mă consideri un zeu. Dar mi-e destul de greu...

Am închis ochii și mi-am lăsat capul pe spate, lipindu-mi-l de umărul lui, iar el mă strânse și mai tare în brațe.

— După cum am spus, nu faci situația tocmai ușoară. Când sunt într-o biserică, singur cu tine, îmi vin mereu idei trăsnete...

— E ceva despre mine ce nu știi, am spus eu cu ochii închiși. Uneori văd... pot... deci... oameni care sunt morți de mult... Uneori pot să-i văd și să aud ce spun. La fel ca mai devreme. Cred că bărbatul pe care l-am văzut lângă lordul Alastair ar fi putut fi acel conte italian.

Gideon tăcu. Probabil că tocmai se gândea ce tactică ar fi trebuit să abordeze ca să-mi recomande cel mai bun psihiatru.

Am oftat. Ar fi trebuit să păstrez secretul pentru mine. Acum, peste toate, mă mai considera și nebună.

— Pornim, Gwendolyn, spuse Gideon, mă îndepărtă puțin de el și mă întoarse astfel încât să-l pot vedea.

Era prea întuneric pentru a-i distinge expresia feței, dar vedeam că nu zâmbea.

— Ar fi frumos dacă, în secundele când sunt plecat, ai putea să nu te miști. Ești gata?

Am clătinat din cap.

— Nu tocmai.

— Acum îți dau drumul, spuse el, și-n aceeași secundă dispăru.

Am rămas singură în biserică, înconjurată de toate umbrele acelea sumbre. Însă, câteva secunde mai târziu, am simțit senzația de amețeală din stomac, iar umbrele începură să se rotească.

— Iat-o, se auzi vocea domnului George.

Am clipit de câteva ori. Biserica părea de-a dreptul strălucitoare, iar lumina spoturilor de halogen, comparativ cu cea aurie dată de lumânările din salonul lui lady Brompton, era chiar foarte deranjantă pentru ochi.

— Totul este în regulă, spuse Gideon, aruncându-mi o privire cercetătoare. Puteți să vă închideți la loc trusa medicală, doctore White.

Doctorul White mormăi ceva ininteligibil. Într-adevăr, pe altar erau înșirate tot felul de instrumente al căror loc era mai degrabă pe una dintre măsuțele acelea mobile din sălile de operații.

— Cerule mare, doctore White, acelea sunt cumva cleme chirurgicale? Gideon râse. Ce bine e să aflu ce părere aveți despre seratele din secolul al XVIII-lea.

— Am vrut să fiu pregătit pentru orice eventualitate, spuse doctorul White, în timp ce-și punea instrumentele la loc în trusă.

— Abia așteptăm să auzim ce-aveți de povestit, spuse Falk de Villiers.

— Mai întâi de toate, abia aștept să scap de hainele astea.

Gideon își deznodă eșarfa de la gât.

— A fost totul... În regulă? Întrebă domnul George, aruncându-mi agitat o privire piezișă.

— Da, răspuse Gideon, zvârlind cât colo eșarfa. Totul a decurs conform planului. Lordul Alastair a venit mai târziu decât era așteptat, dar la timp pentru a ne vedea. Îmi zâmbi. Iar Gwendolyn și-a jucat rolul excepțional. O adevărată pupilă a vicontelui de Batten.

Nu am putut să nu mă înroșesc toată.

— Îmi va face plăcere să-i comunic asta lui Giordano, spuse domnul George cu mândrie în voce și-mi oferi brațul. Nu că aș fi avut vreo îndoială...

— Nu, sigur că nu, am murmurat eu.

Caroline mă trezi șoptind:

— Gwenny, nu mai cânta! Este jenant! Trebuie să mergi la școală!

M-am ridicat cu o mișcare bruscă și m-am holbat la ea.

— Am cântat?

— Ce?

— Mi-ai spus să nu mai cânt.

— Am spus că trebuie să te trezești!

— Deci nu am cântat?

— Ai dormit, spuse Caroline clătinând din cap. Grăbește-te, ești din nou în întârziere. Iar mama m-a rugat să-ți transmit să nu cumva să te mai speli cu gelul ei de duș!

Sub duș, am încercat, pe cât posibil, să nu mă gândesc la evenimente din ziua precedentă. Dar nu mi-a reușit pe deplin, motiv pentru care am irosit câteva minute cu fruntea lipită de ușa cabinei de duș, murmurând: „N-a fost decât un vis”. Durerea de cap pe care-o aveam nu îmbunătățea în nici un fel situația.

Când, în sfârșit, am coborât în sufragerie, ora micului dejun trecuse de mult, din fericire. Xemerius stătea atârnat de candelabru și clădina din cap.

— Ei, ești trează din nou, bețivancă mică?

Lady Arista mă studiează din cap până-n picioare.

— Ți-ai machiat în mod intenționat numai un ochi?

— Aăă, nu.

Am vrut să mă retrag, dar mama spuse:

— Mai întâi mănânci! De fardat poți să te ocupi și mai târziu.

— Micul dejun este cea mai importantă masă a zilei, nu-i așa? Zise tanti Glenda.

— Prostii! Replică tanti Maddy.

Ședea pe fotoliul din fața șemineului, în halat de casă și cu ciorapi până la genunchi, ca de fetișcană.

— Se poate foarte bine renunța la micul dejun – în felul ăsta, economisești o mulțime de calorii, pe care le poți investi seara într-un pahar de vin. Sau chiar în două, trei.

— Se pare că toată familia are o înclinație spre băuturi alcoolice, observă Xemerius.

— Da, după cum se poate vedea din cât de bine arăți tu, șopti mătușa Glenda.

— S-ar putea să fiu eu un pic mai plinuță, dar în nici un caz nu sunt tare de urechi, Glenda, spuse mătușa Maddy.

— Mai bine ai fi rămas în pat, comentă lady Arista. Micul dejun este pentru toți cei prezenți mult mai relaxat când tu rămâi în pat să dormi.

— Din păcate, nu este alegerea mea! Riposta mătușa Maddy.

— Iar a avut o viziune azi-noapte, mă lămurii Caroline.

— Da, așa este, admise mătușa Maddy. A fost oribil. Atât de trist. M-a marcat profund. Se făcea că era o inimă minunată din rubin șlefuit, care strălucea în soare... Se afla sus de tot, pe marginea unei stânci.

Nu eram sigură că voiam să ascult continuarea. Mama îmi zâmbi.

— Mănâncă ceva, iubito. Măcar niște fructe. Și nu mai da ascultare.

— Și-apoi a venit un leu... Mătușa Maddy suspină. Cu o minunată blană aurie...

— Uh, făcu Xemerius. Și cu ochi verzi, strălucitori, pun pariu.

— Te-ai mâzgălit pe față cu carioca, i-am spus eu lui Nick.

— Ssst, mă apostrofă el. Abia acum devine palpitant.

— Și, când a văzut leul inima cum stătea ea acolo, a lovit-o cu laba, iar inima a căzut în râpa adâncă de mulți, mulți metri, spuse mătușa Maddy și duse dramatic mâinile la piept. Când s-a lovit de pământ, s-a spart în sute de bucățele și, când m-am uitat mai atentă, mi-am dat seama că erau, de fapt, o mulțime de stropi de sânge...

— Hopa, spuse Xemerius.

— Și-apoi? Întrebă Charlotte.

— Nimic, răspuse mătușa Maddy. Asta a fost tot, destul de înspăimântător chiar și-așa.

— Oh, murmură Nick dezamăgit. Și-ncepuse așa bine!

Mătușa Maddy se uită la el supărată.

— Băiete, eu nu scriu scenarii!

— Slavă Domnului! Izbucni mătușa Glenda.

Apoi se întoarse spre mine, deschise gura, dar o închise la loc. În locul ei vorbi însă Charlotte:

— Gideon a spus că ai trecut cu bine de serată. Trebuie să admit că sunt tare ușurată. Și cred că toți se simt la fel.

Am ignorat-o, privind în schimb cu reproș înspre candelabru.

— Încă de aseară am vrut să-ți povestesc că tocilara a luat cina cu Gideon. Dar... cum să mă exprim? Ai fost un pic cam... indispusă, spuse Xemerius.

Am furnăit.

— Nu-i vina mea că pietricica ta prețioasă a invitat-o să rămână la masă.

Xemerius își luă avânt, trecu în zbor peste masă și se opri pe scaunul gol al mătușii Maddy, unde se așează confortabil și-și încolăci frumos coada de șopârlă în jurul picioarelor.

— Vreau să spun că și eu aș fi făcut la fel să fi fost în locul lui. Mai întâi fata a făcut toată ziua pe bona fratelui său mai mic, și-apoi i-a mai și dereticat prin locuință și i-a călcat cămășile.

— Ce?

— Cum am spus, nu-i vina mea. A fost atât de recunoscător, că a trebuit să-i arate numaidecât ce rapid poate el prepara spaghete pentru trei persoane... Mamă, și ce binedispus era băiatu'! Ai fi zis că luase ceva la bord. Și-acum, te rog să-nchizi din nou gura; se uită deja toți la tine.

Așa și era.

— Mă duc să-mi fardez și celălalt ochi, am spus.

— Și poate-ți dai și cu puțin ruj, spuse Charlotte. E doar un sfat.

— O urăsc! Am spus. O urăsc! O urăsc!

— Of, Doamne! Doar pentru că i-a călcat niște nenorocite de cămăși? Leslie mă privea clătinând din cap. Este de-a dreptul... sinistru!

— A și gătit pentru ea, m-am lamentat eu. A stat toată ziua în locuința lui!

— Da dar pe tine te-a dezmiardat și te-a acoperit cu sărutări în biserică, îi aminti Leslie și suspină.

— Ba nu.

— Da, dar tare ar mai fi făcut-o.
— Și pe Charlotte a sărutat-o!
— Însă numai la despărțire, pe obraz! Îmi răcni Xemerius direct în ureche. Cred că, dacă mai trebuie să mai repet asta încă o dată, am să explodez. Eu am șters-o. Nimicurile astea ale fetelor mă omoară.
Din câteva băți de aripi, Xemerius ajunsese pe acoperișul școlii, unde se instalează confortabil.
— Nu mai vreau s-aud nici un cuvânt pe tema asta, spuse Leslie. Acum este mult mai important să-ți aduci aminte tot ce s-a vorbit ieri. Și prin asta mă refer la lucruri care contează cu adevărat, știi tu, cele de viață și de moarte!
— Ți-am povestit tot ce știu, am asigurat-o eu, frecându-mi fruntea.
Grație celor trei aspirine înghițite, durerile de cap dispăruseră, dar îmi mai rămăsese încă o senzație de disconfort în zona tâmpelor.
— Hmm.
Leslie se aplecă asupra notițelor.
— De ce nu l-ai întrebat pe Gideon cu ce ocazie l-a mai întâlnit pe acest lord Alastair în urmă cu unsprezece ani și despre ce dispută armată era vorba?
— Mai sunt multe lucruri despre care nu l-am întrebat, crede-mă!
Leslie oftă din nou.
— Îți voi face o listă. Ai să poți, astfel, să mai strecuri câte o întrebare, când vezi că e momentul potrivit și ți-o permit și hormonii.
Puse carnețelul în buzunar, apoi privi înspre poarta școlii.
— Trebuie să mergem, altfel ajungem prea tâziu. Vreau neapărat să fiu de față când Raphael Bertelin intră pentru prima oară în clasă. Bietul băiat, probabil că uniformă școlară i se pare o zeghe.
Am făcut un ocol și-am trecut pe la nișa lui James. În agitația de dimineață nu bătea la ochi când vorbeam cu el, mai ales că Leslie se așezase în așa fel încât s-ar fi putut crede că vorbesc cu ea.
James își duse batista parfumată la nas și privi cercetător împrejur.
— După cum văd, de data asta n-ai adus cu tine și pisica aia prost crescută.
— Închipuiește-ți, James, am fost la o serată la lady Brompton, am zis eu. Și am făcut reverențe întocmai cum m-ai învățat.
— Lady Brompton, da, da, spuse James. Nu este considerată un anturaj prea bun. Se zice că petrecerile ei ar fi destul de turbulente.
— Da, așa e. Sperasem că așa ar fi normal.
— Slavă Domnului, nu!
James își țuguie iritat buzele.
— Mă rog, nu contează. Sâmbăta viitoare, sau cam așa ceva, cred că sunt invitată la un bal dat de părinții tăi. Lordul și lady Pimplebottom.
— Nu pot să cred așa ceva! Izbucni James. Mama pune foarte mult preț pe anturajul social perfect.
— Da, mulțumesc frumos, am spus eu și m-am întors să plec. Ești un adevărat snob!

— Nu am vrut să te jignesc, strigă James după mine. Și ce-i acela un snob?

Raphael era deja în ușă când am ajuns și noi în dreptul clasei. Și arăta atât de nefericit, că ne-am oprit.

— Bună, eu sunt Leslie Hay, iar aceasta este prietena mea Gwedolyn Shepherd, spuse Leslie. Ne-am cunoscut vineri, în fața biroului directorului.

Un rânjel anemic îi lumină fața.

— Mă bucur că măcar voi mă recunoașteți. Eu am avut o problemă cu asta când m-am privit adineauri în oglindă.

— Da, recunosc Leslie. Arăți ca un steward de pe un vas de croazieră. Dar ai să te obișnuiești.

Rânjetul lui Raphael se accentuă.

— Trebuie doar să ai grijă să nu-ți intre cravata în supă, am zis eu. Mie mi se-ntâmplă mereu.

Leslie încuviință din cap.

— Apropo, mâncarea este, de obicei, oribilă. În rest, lucrurile nu sunt chiar așa rele aici. Sunt sigură c-ai să te simți curând ca acasă.

— N-ai fost niciodată în sudul Franței, nu? Întrebă Raphael cu o urmă de amărăciune în glas.

— Nu, recunosc Leslie.

— Se vede. N-am să mă simt niciodată ca acasă într-o țară în care plouă douăzeci și patru de ore neîntrerupt.

— Nouă, englezilor, nu ne place când se vorbește tot timpul atât de urât despre vremea de aici, spuse Leslie. Ah, iată că vine doamna Counter. Spre norocul tău, este nițel francofilă. O să te iubească dacă, din când în când, ca din întâmplare, ai să mai streкори niște cuvinte franțuzești când vorbești.

— Tu es mignonne, zise Raphael.

— Știu, replică Leslie, trăgându-mă în clasă. Dar nu sunt francofilă.

— Te place, am spus eu și mi-am aruncat cărțile pe pupitru.

— N-are decât, zise Leslie. Din păcate, nu e genul meu.

Mi-a venit să râd.

— Da, sigur!

— Oh, te rog, Gwen, ajunge că una dintre noi și-a pierdut deja uzul rațiunii. Cunosc genul ăsta de băieți. Nu aduc decât probleme. În afară de asta, îl interesez numai pentru că Charlotte i-a spus că sunt o pradă ușoară.

— Și pentru că arăți precum câinele tău, Bertie, am adăugat eu.

— Da, exact, și de-asta. Leslie râse. Pe lângă toate astea, mă va uita imediat după ce se va năpusti Cynthia asupra lui. Privește, s-a dus special la coafor ca să-și facă șuvițe proaspete.

Dar Leslie se înșela. În mod evident, Raphael nu prea era interesat de conversația cu Cynthia. În pauză, când ne-am așezat pe banca de sub castani, iar Leslie începu să studieze din nou hârtiuța cu codul din cartea despre cavalerul verde, Raphael se apropie tiptil de noi, se așeză pe bancă fără să fie invitat și spuse:

— Oh, tare, geocaching.

— Ce?

Leslie se uită la el indignată. Raphael arată înspre hârtie.

— Nu știți ce-i aia geocaching? Un fel de vânătoare de comori modernă cu ajutorul GPS-ului. Cifrele arată precum niște coordonate geografice.

— Nu, astea sunt numai niște... Pe bune?

— Dă-mi să văd!

Raphael îi luă fițuica din mână.

— Da. Cu condiția ca zeroul aflat dinaintea literelor să fie așezat sus și să fie astfel simbolul pentru grad. Iar cratimele, pentru minute și secunde.

Un zgomot asurzitor răzbi până la noi. Cynthia urla la Charlotte pe treptele școlii, gesticulând sălbatic, în vreme ce Charlotte privea supărată înspre noi.

— Oh, Doamne!

Leslie deveni foarte agitată.

— Atunci, asta ar însemna 51 de grade, 30 de minute, 41,78 de secunde nord și 0 grade, 08 minute, 49,91 de secunde est?

Raphael confirmă din cap.

— Așadar, indică un loc? Am întrebat eu.

— Da, da, spuse Raphael. Un loc cu o arie destul de mică, aproximativ patru metri pătrați. Și ce-i acolo? Un cache?

— Dacă am ști..., murmură Leslie. Nici măcar nu avem habar unde e locul.

Raphael ridică din umeri.

— E ușor de aflat.

— Cum anume? E nevoie de un GPS? Cum funcționează așa ceva? Habar n-am, spuse Leslie agitată.

— Eu însă știu. Te-aș putea ajuta, zise Raphael.

— Mignonne.

Am privit din nou înspre treptele școlii. Cynthiei și lui Charlotte li se alăturase Sarah, și toate trei se holbau supărate la noi. Leslie nu observă nimic.

— OK. Dar trebuie să rezolvăm în după-amiaza asta, mai spuse Leslie. Nu avem timp de pierdut.

— Nici eu, replică Raphael. Să ne întâlnim la ora patru, în parc. Până atunci, voi fi scăpat cumva de Charlotte.

— Nu-ți imagina că va fi prea ușor.

I-am aruncat o privire compătimitoare. Raphael rânji.

— Cred că mă subestimezi, micuță călătoare în timp.

Putem vedea cum cade de pe masă o ceașcă și se face țândări, dar nu vom vedea niciodată ceașca adunându-se la loc și sărind înapoi pe masă.

Acest progres al dezordinii materiei sau entropie deosebește trecutul de viitor și dă, astfel, timpului o direcție.

Stephen Hawking.

Doisprezece

— Aș fi putut, pur și simplu, să îmbrac rochia de săptămâna trecută, am spus eu când Madame Rossini îmi trase pe cap un vis de rochie roz pal,

presărată din loc în loc cu trandafirași crem și bordo. Cea bleu înflorată. Stă agățată în garderobă. Acasă, ar fi trebuit doar să-mi spuneți.

— Ssst, gătișorul meu de lebădă, zise Madame Rossini. Pentru ce crezi tu că sunt eu plătită? Ca să porți de două ori aceeași rochie? Se preocupă apoi de năsturașii cu care se prindea rochia la spate: Sunt doar un pic revoltată că ți-ai distrus coafura! În acele vremuri, așa ceva trebuia să dureze zile în șir. Doamnele dormeau în fund pentru asta.

— Mda, dar n-aveam cum să merg așa la școală, am subliniat eu.

Probabil m-aș fi blocat în ușa autobuzului școlii cu o asemenea coafură înaltă.

— Pe Gideon îl îmbracă Giordano?

Madame Rossini făcu un gest de dispreț.

— Pah! A spus că n-are nevoie de nici un ajutor! Asta înseamnă că o să poarte iar niște culori triste și-și va lega într-un fel imposibil eșarfa. Dar eu am renunțat. Așa! Ce facem acum cu părul? Aduc repede drotul și-o să-l prindem, pur și simplu, cu o panglică, et bien.

În timp ce Madame Rossini îmi aranja părul cu drotul, am primit un SMS de la Leslie. „Mai aștept exact două minute, și, dacă le petit frangais nu vine până atunci, poate să-și ia adio de la mignonne l-am răspuns: „Hei, aveți întâlnire abia peste un sfert de oră! Lasă-i măcar zece minute.”

Nu am mai apucat să văd răspunsul lui Leslie, căci Madame Rossini mi-a luat mobilul din mână ca să facă deja obligatoriile fotografiei. Rozul mă prindea mai bine decât aș fi crezut (în viața reală, asta nu prea era culoarea mea preferată...), dar coafura mea arăta de parcă mi-aș fi petrecut noaptea cu degetele înfipite în priză. Panglica roz încâlcită printre șuvițe părea o încercare zadarnică de a îmblânzi părul explodat. Când Gideon veni să mă ia, începu să chicotească fără jenă.

— Termină! Dacă e să râdem, atunci am putea foarte bine să râdem de tine! I se adresă Madame Rossini. Ha! În ce hal arăți iar!

Dumnezeule, da! Cum arăta iar! Chiar ar fi trebuit să fie interzis să arăți așa bine - în niște bermude negre stupide și cu o redingotă brodată, de un verde ca al sticlelor de bere, care însă îi scotea în evidență și mai bine ochii.

— N-ai habar de modă, tinere! Altfel, ai fi pus broșa de smarald care face parte din această costumație. Și spada aia care nu se potrivește deloc... Ar trebui să întruchipezi un gentleman, nu un soldat!

— Cu siguranță, aveți dreptate, spuse Gideon, fără să se oprească din chicotit. Dar, măcar părul meu nu arată ca buretele ăsta de sârmă cu care curăț oalele.

M-am străduit să afixez o mină arogantă.

— Cu care tu îți cureți oalele? Te crezi cumva Charlotte?

— Poftim?

— Doar ea e cea care, mai nou, îți face curat!

Gideon păru puțin derutat.

— Asta nu este... adică nu... este chiar..., murmură el.

— Ha, și mie mi-ar fi jenă în locul tău, am replicat eu. Dați-mi, vă rog, pălăria, Madame Rossini.

Pălăria - un monstru uriaș cu pene roz - era oricum mai puțin rea decât coafura mea. Cel puțin, așa credeam eu. O privire în oglindă arată că era o eroare regretabilă. Gideon se puse din nou pe chicotit.

— Pornim odată? Am pufnit eu.

— Să ai grijă de gătișorul meu de lebădă, auzi?

— Asta fac mereu, Madame Rossini.

— Vezi să nu! Am spus eu când eram pe coridor. Am arătat spre eșarfa neagră pe care o ținea în mână. Nu mă legi la ochi?

— Nu, vom renunța la asta. Din motive întemeiate, răspunse Gideon. Și din cauza pălăriei.

— Încă mai crezi că te voi atrage după un colț și te voi pocni cu o șipcă în cap? Mi-am aranjat pălăria. Apropo, m-am mai gândit la asta și-ntre timp am ajuns la concluzia că există o explicație foarte simplă pentru toate.

— Și care ar fi aceasta?

Gideon ridică din sprâncene.

— Dând filmul înapoi, ți-ai imaginat totul. Cât timp ai zăcut acolo leșinat, m-ai visat și, din acest motiv, ai dat pe urmă vina pe mine!

— Da, și eu m-am gândit la această variantă, recunosc eu, spre surprinderea mea, apoi mă luă de mână și mă trase mai departe. Dar nu! Știu bine ce-am văzut.

— Și-atunci de ce nu ai povestit nimănui că s-ar părea că eu am fost cea care te-a atras în capcană?

— Nu am vrut să aibă o părere și mai proastă despre tine decât au deja. Rânji. Și... te doare capul?

— Chiar așa mult nu am băut..., am răspuns eu.

Gideon râse.

— Nuuuu, clar. De fapt, erai perfect trează.

Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— N-am putea, te rog, să vorbim despre altceva?

— Haide! Dă-mi și mie voie să te tachinez puțin pe tema asta. Ai fost așa dulce aseară! Domnul George chiar a crezut că erai total epuizată când ai adormit în limuzină.

— Doar pentru cel mult două minute, am spus eu jenant de afectată.

Probabil că-mi curseseră balele sau cine știe ce altă chestie rușinoasă mai făcusem.

— Sper că te-ai dus imediat la culcare.

— Hmm, am făcut eu.

Îmi aminteam doar foarte vag cum mama îmi scosese cele patru sute de mii de agrafe din păr și cum adormisem înainte să pun capul pe pernă. Dar nu voiam să-i spun asta. La urma urmei, el se amuzase cu Charlotte, cu Raphael și cu spaghetetele.

Gideon se opri așa brusc de încât m-am izbit de el și mi s-a tăiat respirația. Se întoarse către mine.

— Ascultă..., murmură el. Nu am vrut să-ți spun asta ieri fiindcă am crezut că ești prea beată, însă acum, că ești trează și înțepi ca un arici...

Îmi mângâie atent fruntea cu degetele, iar eu mai aveam puțin și intram în hiperventilație. În loc să-și continue fraza, mă sărută. Închisesem deja ochii înainte ca buzele lui să-mi atingă gura. Sărutul mă ameți mult mai mult decât punciul de cu o seară în urmă, făcu să mi se-nmoaie genunchii și-mi stârni o mie de fluturi în stomac.

Când Gideon îmi dădu din nou drumul, păru să fi uitat ce voia să spună. Întinse un braț pe lângă capul meu, se sprijini în el de perete și mă privi serios în ochi.

— Nu mai putem continua așa.

Am încercat să respir din nou normal.

— Gwen...

Pe coridor se auziră pași venind din spatele nostru. Gideon își retrase rapid brațul și se răsuci. O clipă mai târziu, domnul George se afla în fața noastră.

— Iată-vă! Vă așteptăm deja. De ce nu e Gwendolyn legată la ochi?

— Am uitat complet. Vă rog, legați-o dumneavoastră, spuse Gideon și-i întinse eșarfa neagră domnului George. Eu... ăă... o iau înainte.

Domnul George privi în urma lui oftând. Apoi se uită la mine și mai oftă o dată.

— Am crezut că te-am avertizat, Gwendolyn, spuse el, în timp ce mă lega la ochi. Ar trebui să fii precaută în ce privește propriile sentimente!

— Mda, am spus eu, apucându-mă de obrajii de jar care mă trădau. În cazul acesta, n-ar trebui să mă lăsați atât de mult timp singură cu el...

Asta era, din nou, o logică tipică pentru Gardieni. Dacă ar fi vrut să mă împiedice să mă îndrăgostesc de Gideon, atunci ar fi trebuit să aibă grijă să fie un bărbat idiot și urât. Cu un breton stupid, cu unghii murdare și cu un defect de vorbire. Și ar fi putut chiar să renunțe și la chestia cu cântatul la vioară.

Domnul George mă conduse prin întuneric.

— Poate că, pur și simplu, a trecut prea mult timp de când am avut și eu șaisprezece ani. Știu numai cât de ușor impresionabili suntem la această vârstă.

— Domnule George, ați povestit cumva cuiva că pot vedea fantome?

— Nu, răspunse acesta. Adică, am încercat, dar nu m-a ascultat nimeni. Știi, Gardienii sunt savanți și mistici, dar nu prea le au cu parapsihologia. Atenție, treaptă.

— Leslie, prietena mea, dar probabil că știți asta deja, așadar, Leslie este de părere că această... capacitate a mea ar fi „magia corbului”.

Domnul George tăcu o vreme.

— Da. Așa cred și eu, spuse el apoi.

— Și la ce anume mi-ar ajuta mie această magie a corbului?

— Copilul meu drag, dac-aș putea, ți-aș răspunde la această întrebare. Mi-aș fi dorit să te fi bazat mai mult pe judecata ta sănătoasă, dar...

— Dar nu mai e nici o speranță, asta ați vrut să spuneți? Mi-a venit să râd. Probabil aveți dreptate.

Gideon ne aștepta în camera cronografului, împreună cu Falk de Villiers, care mă complimentă pentru rochie, oarecum absent, în timp ce pune în mișcare roțile cronografului.

— Așadar, Gwendolyn, astăzi are loc discuția ta cu contele de Saint-Germain. Este după-amiaza zilei de dinaintea seratei.

— Știu, am spus eu, aruncându-i o privire piezișă lui Gideon.

— Nu este o misiune deosebit de grea, spuse Falk. Gideon te va conduce sus, la sediul lui, și tot el te va și lua de acolo.

Asta însemna că aveam să rămân singură cu contele. Mă cuprinse brusc o senzație de groază.

— Nu-ți fie teamă! Doar v-ați înțeles așa bine ieri. Nu mai știi?

Gideon își plasă degetul în cronograf și-mi zâmbi.

— Gata?

— Gata oricând ești și tu, am spus eu încet, în timp ce camera fu inundată de o lumină albă, iar Gideon dispăru.

Am făcut un pas în față și i-am întins lui Falk mâna.

— Parola zilei este: Qui nescit dissimulare nescit regnare, spuse Falk, apăsându-mi degetul pe ac.

Rubinul începu să strălucească și totul în jurul meu se contopi într-un vârtej de lumină roșie. Când am aterizat, uitasem deja parola.

— Totul în regulă, se auzi vocea lui Gideon chiar lângă mine.

— De ce-i așa întuneric aici? Doar contele ne așteaptă. Ar fi fost drăguț din partea lui să fi aprins și el niște lumânări.

— Da, dar nu știe exact unde vom ateriza, replică Gideon.

— De ce nu?

Nu-l puteam vedea pe Gideon, dar am intuit că ridicase din umeri.

— Nu a întrebat niciodată acest lucru, iar eu am o vagă senzație că nu i-ar plăcea prea mult să știe că folosim laboratorul lui iubit de alchimie ca pistă de decolare și de aterizare. Ai grijă, aici e plin de obiecte fragile...

Am mers pe pipăite până la ușă. Pe coridorul de afară, Gideon aprinse o torță și o scoase din suport. Arunca pe perete ciudate umbre tremurătoare, iar eu m-am apropiat fără să vreau mai mult de Gideon.

— Cum naiba era nenorocita aia parolă? Pentru cazul în care-ți va da cineva cu ceva în cap...

— Qui nescit dissimulare nescit regnare.

— Cine se scoală de dimineață departe ajunge?

Gideon râse și puse torța la loc, în suportul ei.

— Ce faci?

— Am vrut doar... Deci, referitor la mai devreme... Domnul George ne-a întrerupt în timp ce voiam să-ți spun ceva foarte important.

— Are legătură cu ce ți-am povestit ieri în biserică? Pot să înțeleg dacă mă consideri nebună din acel motiv, dar un psihiatru n-ar ajuta la nimic.

Gideon se încruntă.

— Te rog să taci din gură măcar un minut, da? Trebuie să-mi adun tot curajul ca să-ți fac o declarație de dragoste. N-am nici un fel de experiență cu lucruri de genul ăsta.

— Poftim?

— M-am îndrăgostit de tine, spuse el serios. Gwendolyn!

Stomacul mi se strânse involuntar, ca în urma unui șoc. De fapt, era de bucurie.

— Adevărat?

— Da, adevărat!

L-am văzut pe Gideon zâmbind în lumina torței.

— Știi, abia dacă ne cunoaștem de o săptămână, iar la început mi-ai părut absolut... copilăroasă, și probabil că m-am purtat execrabil cu tine. Dar ești îngrozitor de complicată, nu se știe niciodată ce-ai să faci în clipa următoare, și-n unele privințe ești de-a dreptul îngrozitor de... ăăă... naivă. Uneori n-aș vrea decât să te iau și să te zgâlțâi.

— OK, se vede că, într-adevăr, n-ai experiență în domeniul declarațiilor de dragoste, am spus eu.

— Dar, pe de altă parte, ești atât de haioasă, de isteată și de indescritibil de dulce, continuă Gideon, de parcă nici nu m-ar fi auzit. Și cel mai rău este că e de-ajuns să te afli în aceeași încăpere cu mine, că și simt nevoia să te ating și să te sărut...

— Da, asta chiar e foarte rău, am șoptit eu, și inima îmi tresări când Gideon scoase acul de pălărie din părul meu, azvârli cât colo monstrul ăla cu pene, mă trase spre el și mă sărută.

Trei minute mai târziu, după aprecierile mele, mă aflam lipită cu spatele de zid, cu respirația tăiată, străduindu-mă să mă țin pe picioare.

— Gwendolyn, hei, respiră normal! Inspiră, expiră, inspiră, expiră, spuse Gideon amuzat.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui și l-am împins.

— Încetează cu asta! Ești insuportabil de arogant.

— Îmi pare rău. Doar că e un sentiment atât de... amețitor să știu că uiți să respiri din cauza mea. Luă din nou torța din suport. Vino acum! Mai mult ca sigur suntem deja așteptați de conte.

Abia când am cotit pe următorul coridor, mi-am amintit de pălărie, dar nu aveam nici un chef să mă mai întorc după ea.

— Ciudat, dar tocmai mi-a trecut prin minte că îmi vor fi foarte dragi de-acum încolo serile plicticoase de elipsare în anul 1953, spuse Gideon. Doar noi doi și verișoara Sofa...

Pașii noștri continuau să străbată coridoarele nesfârșite, iar eu îmi reveneam treptat din visul meu roz și pufos, pentru a-mi reaminti unde ne aflam. Respectiv, în ce epocă.

— Dacă aș ține eu torța, tu ai putea să scoți preventiv spada, am propus eu. Nu se știe niciodată. În ce an ai fost lovit în cap? (Asta era una dintre multele întrebări pe care Leslie mi le scrisese pe un bilețel și pe care eu ar fi trebuit să le pun oricând mi-ar fi permis starea hormonală.)

— Tocmai mi-am dat seama că eu ți-am făcut ție o declarație de dragoste, dar tu mie nu, spuse Gideon.

— Nu?

— În orice caz, nu verbal. Și nu sunt sigur dacă se pune. Ssst!

Țipasem pentru că tocmai ne tăiasse calea un șobolan mare și gras, absolut tacticos, ca și cum n-ar fi avut nici cea mai mică urmă de frică. Ochii îi scânteiară roșii în lumina torței.

— Suntem vaccinați contra ciumei? Am întrebat eu, agățându-mă și mai strâns de mâna lui Gideon.

Încăperea de la primul etaj, pe care contele de Saint-Germain o alesese să-i fie biroul din Temple, era mică și foarte modestă – pentru Marele Maestru al Lojei Gardienilor – chiar dacă lui îi plăcea să rămână în Londra doar arareori. Unul dintre pereți era complet acoperit de un dulap înalt până-n tavan, plin cu cărți legate în piele, în fața căruia se aflau un pupitru și două fotolii, îmbrăcate în aceeași stofă din care erau confecționate și draperiile. În rest, nu mai exista nici o altă piesă de mobilier. Afară strălucea soarele de septembrie, iar în șemineu nu ardea focul, fiind și-așa destul de cald. Fereastra dădea înspre micuța curte interioară cu fântâni arteziene, care exista și în vremea noastră. Pervazul ferestrei, precum și pupitrul erau acoperite cu hârtii, pene de scris, lumânări pentru sigiliu și cărți, unele dintre ele stivuite de-a dreptul riscant, astfel că, dacă ar fi alunecat, ar fi răsturnat călimarele cu cerneală așezate curajos în mijlocul acestui haos. Era o încăpere mică și plăcută. Nu se afla nimeni altcineva acolo, și totuși, de cum am intrat, am simțit că mi se zbârlește părul de pe ceafă.

Un secretar morocănos, cu o perucă albă ca a lui Mozart, mă condusese înăuntru zicând: „Vă asigur că domnul conte nu se va lăsa mult așteptat^{1*}. Apoi închisese ușa în spatele meu. Nu mă despărțisem cu plăcere de Gideon, care, după ce mă predase secretarului morocănos, dispăruse în spatele următoarei uși, binedispus, dând impresia unei persoane familiarizate cu locul.

M-am dus la fereastră și-am privit spre liniștita curte interioară. Totul arăta foarte pașnic, însă senzația neplăcută că nu eram singură nu-mi dădea pace. Poate mă spiona cineva prin peretele din spatele cărților. Sau poate oglinda atârnată deasupra șemineului era, de fapt, o fereastră, privită de pe partea cealaltă a peretelui, cam ca la camerele pentru interogatoriu de la poliție.

O vreme, am stat pur și simplu, simțindu-mă stânjenită, după care m-am gândit că spionul secret ar observa că mă simțeam privită dacă aș fi continuat să stau în poziția aia rigidă, nenaturală. Așa că am luat cartea de deasupra celei mai înalte stive de pe pervazul ferestrei și am deschis-o. Marcellus, De medicamentis. Aha. Marcellus – cine-o mai fi fost și ăsta – se pare că descoperise niște metode medicale neobișnuite, care fuseseră rezumate în acea cărticică. Am găsit un fragment simpatic, care se ocupa de bolile ficatului. Trebuia doar să prinzi o șopârlă verde, să-i scoți ficatul, pe care să-l legi într-o pânză roșie sau într-o cârpă a cărei culoare naturală să fie negrul (Culoarea naturală să fie negrul? Hmm?) și să atârni acea pânză sau cârpă de partea dreaptă a bolnavului de ficat. Dacă apoi îi mai și dădeai drumul șopârlei, zicându-i: Ecce dimitto te vivam... și încă ceva, la fel de latinește, atunci problema ficatului era rezolvată. Întrebarea era doar dacă șopârta mai putea fugi după ce i se scosese ficatul. Am închis cartea. Era clar

că lui Marcellus ăsta îi lipsise o doagă. Cartea de deasupra stivei alăturate era legată în piele maro-închis și era foarte groasă și grea, așa că am răsfoit-o fără a o lua de acolo. Despre tot felul de demoni și despre cum ar putea fi ei de folos magicienilor și oamenilor mârșavi era titlul imprimat cu litere de aur pe copertă și, deși nu eram nici magician, nici om „mârșav”, am deschis-o undeva la mijloc. Am dat peste imaginea unui câine hidos, sub care scria că acela ar fi Jestan, un demon din Hindu Kush, aducător de boli, moarte și război. L-am găsit imediat antipatic pe Jestan, așa că am dat pagina. O arătare ciudată, cu niște escrescențe asemănătoare unor coarne pe țeastă (ca ale klingonienilor din Star Trek), se holba la mine de pe pagina următoare și, în timp ce eu priveam scârbită în lături, klingonianul miji ochii și se ridică din carte ca fumul din horn, apoi se materializă rapid într-o arătare în toată regula, îmbrăcată în roșu din cap până-n picioare, care se instală lângă mine și mă privi de sus, cu ochi arzători.

— Cine îndrăznește să-l cheme pe marele și puternicul Berith? Strigă el.

Sigur că situația îmi cam dădu fiori, dar experiența mă învățase că fantomele arătau ele periculos și puteau amenința cât poșteau, dar, de regulă, nu erau în stare să declanșeze nici măcar o boare. Iar eu speram din tot sufletul ca acest Berith să nu fie mai mult decât un duh, o imagine ascunsă în paginile acelei cărți a adevăratului demon, care, trăgeam eu nădejde, dăduse de mult ortul popii.

— Nu te-a chemat nimeni, am spus eu, politicoasă, dar destul de nepăsătoare.

— Berith, demonul minciunilor, mare duce al iadului! Se prezentă Berith cu glas răsunător. Numit și Bolfri.

— Da, scrie și-aici, am spus eu, uitându-mă din nou în carte. În plus, mai poți și îndrepta vocile cântăreților.

Un har foarte interesant. Desigur, pentru asta trebuia, după ce-l invocai (lucru ce părea el însuși extrem de complicat, căci se pare că trebuia s-o faci în limba babiloniană), să-i aduci diverse ofrande – de preferință, avortoni încă vii. Bine, asta era nimic în comparație cu ceea ce trebuia să faci ca să transforme metalul ordinar în aur. Căci putea să facă și asta. Șechemienii – cine or mai fi fost și ăștia – l-au rugat pe Berith s-o facă. Până când au venit Iacob și fiii lui și i-au ucis pe toți bărbații, „în cele mai crunte chinuri, cu săbiile lor”. Până aici, totul era bine.

Cum Berith nu-mi făcuse încă nimic, am prins curaj.

— Mi se par ciudați oamenii care vorbesc despre ei la persoana a treia, am spus eu și am dat pagina.

Așa cum sperasem, Berith a dispărut iar în paginile cărții, precum fumul în care suflă și se-mprăștie. Am răsuflat ușurată.

— Interesantă lectură, spuse o voce suavă în spatele meu.

M-am răsucit. Contele de Saint-Germain se strecurase neobservat în cameră. Se sprijinea într-un baston cu o măciulie artistic sculptată. Silueta lui înaltă și subțire era impresionantă ca-ntotdeauna, iar ochii negri – vii.

— Da, foarte interesantă, am murmurat eu oarecum derutată.

Apoi însă, mi-am revenit, am închis cartea și am făcut o reverență adâncă. Când m-am ridicat din nou din mormanul de volane ale rochiei, contele zâmbea.

— Mă bucur că ai venit, zise el, apoi îmi luă mâna și o duse la buze. Abia dacă am simțit atingerea.

— Mi se pare necesar să ne cunoaștem mai bine, căci prima noastră întâlnire a decurs cam... nefericit, nu-i așa?

Nu am spus nimic. La prima noastră întâlnire, eu mă preocupasem îndeosebi cu intonarea în gând a imnului nostru național, contele făcuse câteva remarci usturătoare la adresa lipsei de inteligență a femeilor în general, și a mea în special, iar la final, mă sugrumase și mă amenințase într-un mod absolut neconvențional. Avea dreptate, întâlnirea decursese într-un mod cam nefericit.

— Ce mână rece ai, observă el. Vino, ia loc! Eu sunt bătrân, nu pot rămâne prea mult în picioare.

Râse, îmi dădu drumul mâinii, apoi se așeză pe fotoliul din spatele pupitrului. Cu toate acele cărți pe fundal, semăna și mai mult cu portretul lui: un bărbat fără vârstă, cu trăsături nobile, ochi vii și perucă albă, cu o aură de mister și de primejdie, care te fascinează. De voie, de nevoie, m-am așezat în fotoliul celălalt.

— Te interesează magia? A întrebat el, arătând înspre vrafal de cărți. Am clătinat din cap.

— Până luna trecută nu mă interesa, ca să fiu sinceră.

— E o nebunie, nu-i așa? Mama ta te-a lăsat, în toți anii ăștia, să crezi că ești o fată absolut normală. Și, de la o zi la alta, a trebuit să constăți că ești o piesă importantă dintr-o mare taină a omenirii. Îți poți imagina de ce a făcut asta?

— Pentru că mă iubește.

Am vrut s-o spun ca pe o întrebare, dar a sunat ca un răspuns foarte ferm. Contele râse.

— Da, așa gândesc femeile! Iubire! Tagma voastră a uzat peste măsură acest termen. Iubirea este răspunsul - mă înduioșează de fiecare dată când aud asta. Sau mă amuză, depinde. Ceea ce nu vor înțelege femeile niciodată este că bărbații au o cu totul altă percepție decât ele asupra iubirii.

Tăceam. Contele își înclină ușor capul.

— Fără conceptul ei plin de devotament despre iubire, femeii i-ar fi mult mai greu să supună bărbatul în orice relație.

Mă străduiam să îmi păstrez o expresie neutră.

— În vremurile noastre, lucrurile s-au schimbat. („Slavă Dom nului!”) Bărbații și femeile au aceleași drepturi. Nimeni nu trebuie să fie supusul nimănui.

Contele râse din nou, de data asta mai mult, ca și când chiar aș fi făcut o glumă bună.

— Da, zise el în cele din urmă. Am fost informat asupra acestui lucru. Dar, crede-mă, indiferent ce drepturi i-ar permite bărbatul femeii să aibă, firea oamenilor rămâne neschimbată.

Mda, ce replică puteai să dai la asta? Cel mai bine era să nu zici nimic. Așa cum contele tocmai declarase, cu greu poți schimba ceva la firea oamenilor – ceea ce era perfect valabil și-n cazul lui.

Contele mă privi o vreme, cu colțurile gurii ridicate într-un zâmbet amuzat, apoi spuse brusc:

— Așadar, magie... Conform profețiilor, ar trebui să cunoști domeniul. „Înzestrată cu magia corbului, închide în sol major Cercul Celor Doisprezece.1*

— Am auzit și eu asta, chiar de mai multe ori deja, am replicat. Dar nimeni nu mi-a putut spune ce este, de fapt, magia corbului.

— Corbul, în leagănul lui rubiniu, aude morții cântând între lumi, /Abia dacă-nțelege forța, abia dacă pricepe prețul, /Că puterea sporește și cercul se-nchide...”

Am ridicat din umeri. Jocul ăsta de cuvinte nu lumina pe nimeni.

— Este doar o profeție de proveniență îndoielnică, spuse contele. Nu trebuie neapărat să se potrivească. Se lăsă pe spate și se cufundă iar în contemplarea mea. Povestește-mi ceva despre părinții tăi și despre casa voastră.

— Părinții mei? Eram un pic surprinsă. Nu prea e mare lucru de povestit. Tata a murit de leucemie când eu aveam șapte ani. Până să se îmbolnăvească, a fost lector la Universitatea din Durham. Acolo am și locuit până să moară. Apoi, eu, mama, fratele și sora mea mai mică ne-am mutat la Londra, în casa bunicilor mei. Locuim acolo împreună cu mătușa, cu verișoara și cu strămătușa mea, Maddy. Mama lucrează în echipa administrativă a unui spital.

— Și are păr roșcat, ca toate fetele Montrose, așa-i? La fel ca sora ta, nu?

— Da, toți, în afară de mine, sunt roșcați.

De ce i se părea oare asta așa interesant?

— Tata avea părul negru.

— Toate celelalte femei din Cercul Celor Doisprezece sunt roșcate, știi asta? Până nu demult, în multe țări era de-ajuns să ai această culoare de păr ca să fii arsă pe rug ca vrăjitoare. În toate timpurile și în toate culturile, oamenii au perceput magia ca fiind fascinantă și totodată primejdioasă. Acesta este și motivul pentru care m-am ocupat atât de amănunțit de ea. De ceea ce cunoști nu-ți mai este frică. Se aplecă în față și-și încrucișă degetele. Pe mine m-a interesat cu precădere felul cum au abordat această temă culturile Orientului îndepărtat. În călătoriile mele prin India și prin China, am avut norocul să întâlnesc mulți dascăli, gata să-mi împărtășească învățăturile lor. Am fost inițiat în tainele Cronicii Akasha și am învățat multe lucruri pe care capacitatea intelectuală a majorității culturilor occidentale le-ar face, pur și simplu, praf. De nimic nu se teme Biserica mai tare ca de situația în care omul și-ar da seama că Dumnezeu nu șade sus, în ceruri, să ne decidă destinul, ci se află în fiecare dintre noi. Mă studie cercetător, apoi zâmbi.

— Este reconfortant să dezbat cu voi, tinerii secolului XXI, pe tema blasfemiei. Erezia nu vă face nici măcar să tresăriți.

Nu. Probabil că n-am tresări nici dacă am ști ce-i aia erezie.

— Maeștrii asiatici sunt mult înaintea noastră în dezvoltarea spirituală, spuse contele. Anumite... abilități minore, precum cea pe care am putut-o demonstra pe tine la prima noastră întâlnire, acolo le-am deprins. Mentorul meu a fost un călugăr al unui ordin secret din adâncurile Himalayei. El și frații săi de acolo pot comunica fără să se folosească de coardele vocale și-și pot înfrânge dușmanii fără să miște un deget, atât de mari sunt puterea spiri- tului lor și percepția acesteia.

— Da, cu siguranță este ceva folositor, am spus eu precaută.

Nu trebuia să-i treacă prin minte să vrea să-mi demonstreze totul încă o dată.

— Ieri-seară, la serata aceea, cred că ați testat această abilitate pe Lord Alastair.

— Oh, serata. Zâmbi iar. Privind din perspectiva mea, ea va avea loc abia mâine. Ce bine că vom reuși, într-adevăr, să-l întâlnim pe lordul Alastair acolo! Știe să-mi aprecieze mica demonstrație?

— Pare, în orice caz, impresionat, am răspuns eu. Dar nu neapă rat intimidat. Spune că va avea grijă să nu ne naștem niciodată. Și încă ceva despre niște creaturi ale iadului.

— Da, din păcate, are un mod de adresare foarte necuviincios, zise contele. Desigur, nici nu se compară cu strămoșul lui, contele de Madrone. Ar fi trebuit să-lucid atunci când am avut ocazia. Dar eram tânăr și, din păcate, foarte naiv... A doua oară nu mai fac această greșală. Chiar dacă nu voi putea să-l dobor cu mâinile mele, zilele lordului sunt numărate, oricâți oameni adună în jurul lui pentru a-l apăra și oricât de priceput ar fi în mânia spadei. Dacă aș mai fi tânăr, l-aș provoca eu însumi. Dar o poate face urmașul meu. Arta lui Gideon în mânia spadei e remarcabilă.

La menționarea numelui lui Gideon, m-au luat căldurile, așa cum se- ntâmpla mereu. Mi-a venit în minte ceea ce-mi spusese mai devreme, și mi s-a făcut și mai cald.

Am privit involuntar spre ușă.

— Unde s-a dus, de fapt?

— Va face o excursie, spuse contele cu nonșalanță. Timpul ajunge la fix să-i facă o vizită unei dragi prietene tinere de-a mea. Locuiește în apropiere și, dacă ia caleașca, în câteva minute e la ea.

Poftim?

— Face des asta?

Contele zâmbi din nou - un zâmbet cald și prietenos, sub care se ascundea altceva, ceva ce nu puteam identifica.

— N-o cunoaște de prea multă vreme. Le-am făcut cunoștință abia cu puțin timp în urmă. Ea este o văduvă isteasă, tânără și foarte atrăgătoare, iar eu consider că unui tânăr nu-i poate dăuna să... mă rog... petreacă puțin timp în compania unei femei mai experimentate.

Eram incapabilă să dau vreo replică, dar era clar că nici nu se aștepta la așa ceva de la mine.

— Lavinia Rutland face parte dintre femeile binecuvântate cărora le face plăcere să dea mai departe din experiența lor, spuse contele.

Da, într-adevăr. Așa îmi lăsase și mie impresia. Îmi priveam indignată mâinile, care se strânseseră involuntar în pumni. Lavinia Rutland, dama în rochie verde. Așadar, de-aici toată intimitatea aceea cu o seară în urmă...

— Am impresia că această idee nu te prea încântă, zise contele cu o voce suavă.

Avea absolută dreptate. Nu-mi făcea plăcere de nici o culoare. Cu mari eforturi, am reușit să-l privesc pe conte din nou în ochi. El continua să afișeze zâmbetul acela cald și prietenos.

— Micuța mea, este important să înveți din vreme că o femeie nu trebuie să ridice nici un fel de pretenții de proprietate asupra unui bărbat. Femeile care fac asta sfârșesc ne iubite și singure. Cu cât o femeie e mai deșteaptă, cu-atât mai repede se va adapta la firea bărbatului.

Ce pălăvrăgeală imbecil de stupidă!

— Oh, dar, desigur, tu ești încă foarte tânără, nu-i așa? Mie îmi pari chiar mult mai neocaptă decât alte fete de vârsta ta. Probabil, ești îndrăgostită pentru prima oară.

— Nu, am murmurat eu.

Ba da. Ba da! Categorical pentru prima oară. Cel puțin, așa se simțea. Atât de amețitor. Atât de existențial. Atât de incomparabil. Atât de dureros. Atât de dulce.

Contele râse încet.

— N-ai de ce să te rușinezi. Aș fi dezamăgit dacă n-ar fi așa.

Același lucru spusese și la serată, când începusem să plâng din cauza interpretării la vioară a lui Gideon.

— În principiu, este foarte simplu: o femeie care iubește și-ar da, fără ezitare, și viața pentru iubitul ei, zise contele. Tu ți-ai da viața pentru Gideon? Mai bine nu.

— Încă nu m-am gândit la asta, am spus eu bulversată.

Contele oftă.

— Din păcate – și mulțumită protecției îndoielnice a mamei tale – nu ați avut parte de prea mult timp împreună, tu și Gideon, dar sunt impresionat de cât de bine și-a făcut treaba. Dragostea ți se poate citi pe față. Dragostea... și gelozia!

Ce treabă?

— Nimic nu este mai ușor de anticipat decât reacția unei femei îndrăgostite. Nimeni nu e mai ușor de controlat decât o femeie care acționează dând curs sentimentelor ei pentru un bărbat, continuă contele. Asta i-am explicat lui Gideon încă de la prima noastră întâlnire. Bineînțeles că-mi pare puțin rău că a irosit atâta energie pe verișoara ta... Cum o cheamă? Charlotte?

Acum mă holbam la el. Din nu știu ce motiv, mă gândeam la viziunea mătușii Maddy și la inima de rubin, așezată pe o stâncă, pe marginea unei prăpăstii. Cel mai mult mi-aș fi dorit să-mi închid urechile, numai ca să nu mai ascult vocea aceea suavă.

— Din acest punct de vedere, el este mult mai rafinat decât eram eu la vârsta lui, spuse contele. Și trebuie să recunoaștem că natura a și fost generoasă cu el. Ce corp de Adonis! Ce chip frumos, ce grație, ce talent! Probabil că oricum nu trebuie să faci prea mari eforturi ca să i se arunce fetele la picioare. „Leul rage în fa diez major, coama de diamant pur, multiplicatio, Soarele vrăjit...”

Adevărul mă afectă ca o lovitură în stomac. Tot ce făcuse Gideon, mângâierile lui, gesturile, sărutările lui, cuvintele lui, toate acestea nu avuseseră ca scop decât manipularea mea. Pentru ca eu să mă îndrăgostesc de el, așa cum o făcuse și Charlotte înaintea mea. Pentru a fi mai ușor de controlat.

Iar contele avea atâta dreptate: Gideon nici nu fusese nevoit să facă prea multe. Biata mea inimă prostuță i se dăruise singură și i se așternuse la picioare.

Vedeam cu ochii minții leul îndreptându-se spre inima de rubin de pe marginea prăpastiei, aruncând-o cât colo cu o singură lovitură de labă. Vedeam inima căzând cu încetinitorul în gol, izbindu-se de pământ, adânc de tot în genune și spărgându-se în mii de picături minuscule de sânge.

— L-ai auzit deja cântând la vioară? Dacă nu, am să am grijă s-o faci - nimic nu cucerește mai lesne femeile ca muzica. Contele privi visător în tavan. Acesta era și unul dintre trucurile lui Casanova. Muzica și poezia.

Eram pe moarte. Simțeam asta. Acolo unde, mai adineauri, fusese inima, simțeam acum o răceală ca de gheață. Senzația se prelinse apoi în stomac, picioare, brațe, mâini, iar la final ajunse în cap. Ca în trailerul unui film, evenimentele ultimelor zile mi se derulau în minte, susținute de acordurile melodiei The Winner Takes It All: de la primul sărut din confesional, până la declarația de dragoste de mai devreme, din pivniță. Totul, doar o manipulare în stil mare - cu excepția unor scurte întreruperi, în timpul cărora probabil că fusese el însuși perfect organizată. Și afurisita aia de vioară îmi pusese capac!

Deși am încercat mai târziu să-mi amintesc, nu am mai știut deloc despre ce vorbisem cu contele, căci, după ce fusesem cuprinsă de acea răceală, nu mi-a mai păsat de nimic. Partea bună era că, în cea mai mare parte a discuției noastre, vorbise mai mult contele. Cu vocea lui suavă, mi-a povestit despre copilăria din Toscana, despre stigmatul de a fi fost un bastard, despre greutățile întâmpinate în căutarea tatălui său natural și despre cum se preocupase el, încă de tânăr, de secretele cronografului și ale profesiilor. Eu chiar mă străduiam să-l ascult, mai ales pentru că știam că trebuia, după aceea, să-i redau lui Leslie conversația cuvânt cu cuvânt, dar asta nu mă ajuta cu nimic, căci gândurile-mi continuau a se învârti în jurul propriei mele naivități. Iar eu îmi doream să se termine totul și să rămân singură, ca să pot, în sfârșit, să plâng.

— Marchize? Secretarul cel morocănos bătuse, apoi deschisese ușa. Delegația arhiepiscopală este aici.

— Oh, asta e bine, spuse contele, apoi se ridică și-mi făcu cu ochiul. Politica! În aceste vremuri, ea încă este coordonată de Biserică.

M-am ridicat și eu clătinându-mă și am făcut o reverență.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, zise contele. Și aștept deja cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire.

Am murmurat cumva că eram de aceeași părere.

— Te rog să-i transmiți lui Gideon salutările mele și regretul meu că nu l-am primit azi. Contele își luă bastonul și se îndreptă către ușă. Și, dacă vrei să-ți dau un sfat: o femeie deșteaptă înțelege că trebuie să-și ascundă gelozia. Altfel, noi, bărbații, ne simțim întotdeauna atât de siguri...

Am auzit, pentru ultima oară, acel râs discret, suav, după care am rămas singură. E drept că nu pentru mult timp, căci, după numai câteva minute, secretarul morocănos se întoarse și spuse:

— Dacă doriți, vă rog să mă urmați...

Eu mă prăbușisem din nou în fotoliu, așteptând cu ochii închiși să se pornească lacrimile, care însă se lăsară așteptate. Ceea ce poate că era mai bine. Fără să scot o vorbă, l-am urmat pe secretar la etajul inferior, unde am stat apoi, pur și simplu, așteptând (eu încă simțeam că am să mă prăbușesc și am să mor), până când el aruncă o privire îngrijorată la ceasul de pe perete și spuse:

— Vine prea târziu.

În acea clipă, ușa se deschise și Gideon apăru în coridor. Inima mea uită pentru o clipă că era deja zdrobită în urma loviturii primite și se porni a bate cu repeziciune. Răceala din corp fu înăbușită de o îngrijorare nebună. Dezordinea în care se prezentau hainele lui Gideon, părul asudat și vâlvoi, obraji roșii și ochii lui strălucitori, aproape ca după o stare febrilă, pentru toate mai că aș fi dat vina pe lady Lavinia, dacă nu ar fi fost cea rană adâncă și sângerândă de pe braț și dantelurile de pe piept și de la mâneci îmbibate cu sânge.

— Sunteți rănit, sir, strigă secretarul speriat, luându-mi vorbele din gură. (Bine, fără sir. Și fără forma de politețe.) Am să chem un doctor!

— Nu, spuse Gideon așa de stăpân pe el, că-mi venea să-l iau de urechi. Nu e sângele meu. În orice caz, nu tot. Haide, Gwen, trebuie să ne grăbim. Am fost puțin reținut.

Mă apucă de mână și mă trase după el, iar secretarul se luă după noi până la scări, bâiguind de câteva ori:

— Dar, sir! Ce s-a întâmplat? N-ar trebui să-l informăm pe marchiz...?

Însă Gideon îi răspunse că nu era timp pentru asta, că avea să-l caute din nou pe contele cât de curând posibil și-avea să-i raporteze.

— De aici mergem singuri mai departe, spuse el când am ajuns la baza scărilor, unde cele două santinele așteptau cu săbiile scoase. Vă rog să transmiteți contelui salutările mele! Qui nescit dissimulare nescit regnare.

Cele două santinele eliberară trecerea, iar secretarul făcu o plecăciune de rămas-bun. Gideon luă o torță din suport și mă trase după el.

— Vino, mai avem cel mult două minute!

Încă părea extrem de energic.

— Ai aflat, între timp, ce înseamnă parola?

— Nu, am spus eu, minunându-mă singură că inima mea, care-și revenise cu viteza gândului, refuza să cadă înapoi în genune, ci se comporta de parcă totul ar fi fost în regulă.

Speranța că inima mea ar fi putut, în cele din urmă, să aibă dreptate aproape că mă ucidea.

— În schimb, am aflat altceva. Al cui e sângele de pe hainele tale?

— Cine nu știe să se prefacă nu știe să domine.”

Gideon luminează cu torța după ultimul colț.

— Ludovic al XI-lea.

— Ce potriveală, am zis eu.

— Ca să fiu sincer, habar n-am cum îl chema pe tipul al cărui sânge mi-a ruinat hainele. Madame Rossini precis mă va lua la rost.

Gideon împinse ușa laboratorului și puse torța într-un suport de pe perete. Flacăra palpătoare luminează o masă mare, plină de aparate ciudate, recipiente de sticlă, eprubete și pahare, în care se găseau lichide și pulberi de diferite culori. Pereții erau în umbră, dar puteam vedea că erau aproape în întregime vopsiți și scriși, și chiar de deasupra torței rânjea un craniu desenat grosolan, la care găvanele fuseseră înlocuite cu două pentagrame.

— Vino aici, spuse Gideon și mă trase de cealaltă parte a mesei.

În cele din urmă, îmi dădu drumul la mână. Dar numai pentru a-mi cuprinde talia cu ambele mâini și a mă trage lângă el.

— Cum a fost discuția cu contele?

— A fost foarte... edificatoare, am spus eu.

Inima-fantomă din pieptul meu se zbătea precum o păsăruică, iar eu mi-am înghițit nodul din gât.

— Contele mi-a explicat că tu... și el aveți o teorie comună... și-anume, aceea că o femeie îndrăgostită ar fi mai ușor de controlat. Trebuie să fi fost frustrant să fi depus atâta efort cu Charlotte, și-apoi s-o iei de la capăt cu mine, nu?

— Ce tot spui acolo?

Gideon mă privea încruntat.

— Te-ai descurcat de minune, am continuat eu. De fapt, și contele este de aceeași părere. E drept că nici nu am fost un caz prea complicat...

Doamne, ce rușine-mi e când mă gândesc cum ți-am înlesnit totul!

Nu-l mai puteam privi.

— Gwendolyn... Se întrerupse. Mai e puțin. Poate ar trebui să purtăm discuția asta după. În liniște. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești...

— Eu vreau doar să știu dacă este adevărat, am zis eu.

Bineînțeles că era adevărat, dar, după cum se știe, speranța moare ultima. Stomacul mă anunța că se apropia saltul în timp.

— Dacă tu chiar ai plănuit să mă faci să mă îndrăgostesc de tine, la fel cum ai făcut și cu Charlotte înaintea mea.

Gideon îmi dădu drumul.

— Ța este un moment foarte aiurea, spuse el. Gwendolyn. Vorbim imediat despre asta. Ți promit.

— Nu! Acum!

Nodul din gât pocni, iar lacrimile începură să-mi șiroiască.

— E de-ajuns să spui da sau nu! Ai plănuit totul?

Gideon își frecă fruntea.

— Gwen...

— Da sau nu? Am repetat eu suspinând.

— Da, spuse Gideon. Dar, te rog, încetează să plângi.

Și, pentru a doua oară în acea zi, inima mea – varianta ei fantomatică, aceea care, de-atâta speranță, reînviase – se prăbuși în abis și se izbi de fundul prăpastiei, dezintegrându-se în mii de așchii minuscule.

— În regulă, asta a fost tot ce voiam să știu, am șoptit eu. Îți mulțumesc pentru sinceritate.

— Gwen. Aș vrea să-ți explic...

Gideon se evaporă din fața ochilor mei. Preț de câteva secunde, timp în care răceala mi se instalează iar în tot corpul, am privit fix în flacăra torței și la craniul de deasupra ei, încercând să-mi înăbuș lacrimile, după care privirea mi se încețoșă.

Am avut nevoie de câteva secunde pentru a mă obișnui cu lumina din camera cronografului din vremea mea, dar am auzit vocea agitată a doctorului White și o bucată de pânză sfâșindu-se.

— Nu e nimic, spuse Gideon. Doar o mică tăietură. Abia dacă a sângerat. Nici măcar de plasture nu am nevoie. Doctore White, lăsați clemele! Nu s-a întâmplat nimic!

— Bună, fată din căpița de fân, mă salută Xemerius. N-ai să ghicești niciodată ce am descoperit noi azi! Oh, nu! Să nu-mi spui că iar ai plâns!

Domnul George mă prinse cu ambele mâini și mă răsuci o dată în jurul propriei axe.

— Nu e rănită! Spuse el cu ușurare în voce.

Da. Cu excepția inimii mele.

— S-o ștergem de-aici, propuse Xemerius. Fratele lui Găgăuță și prietena ta Leslie au să-ți dea o știre deosebit de interesantă! Închipuiește-ți că au descoperit locul indicat de coordonatele codului. N-o să-ți vină să crezi!

— Gwendolyn?

Gideon mă privea de parcă s-ar fi temut că, din cauza lui, urma să mă arunc în fața primului autobuz.

— E totul în regulă, am spus eu, fără să-l privesc în ochi. Dom nule George, ați putea, vă rog, să mă conduceți sus? Îmi doresc să ajung cât mai repede acasă.

— Desigur, încuviință domnul George.

Gideon făcu o mișcare, dar doctorul White îl ținu strâns.

— Vrei să stai locului?!

Sfâșiase complet mâneca hainei lui Gideon și a cămășii de dedesubt. Brațul era acoperit cu sânge uscat, iar sus de tot, aproape de umăr, se putea vedea o mică tăietură. Fantoma micului Robert se uita foarte serios la tot sângele ăla.

— Cine a fost? Trebuie dezinfectată și cusută, spuse doctorul White posomorât.

— În nici un caz, replică Gideon.

Era palid, fără nici o urmă din buna dispoziție de mai devreme.

— Asta putem face mai târziu. Acum trebuie să vorbesc cu Gwendolyn.

— Chiar nu e nevoie, am spus eu. Știu tot ce e de știut. Nu vreau decât să merg acasă.

— Firește! Spuse Xemerius.

— Mai e și mâine o zi, îi zise domnul George lui Gideon, luând eșarfa neagră. Gwendolyn chiar pare obosită. Mâine-dimineață trebuie să mergă la școală.

— Exact! Și la noapte mai trebuie să mergă și la vânătoare de comori, comentă Xemerius. Sau de ce s-o găsi la coordonatele alea...

Domnul George mă legă la ochi. N-am mai apucat să văd decât ochii lui Gideon, care străluceau ireal de verzi în contrast cu chipul lui livid.

— Noapte bună tuturor, am spus eu, după care domnul George m-a condus afară din încăpere.

În afară de micuțul Robert, oricum nu-mi răspunse nimeni.

— OK, nu vreau să creez prea mult suspans, spuse Xemerius. Leslie și Raphael s-au distrat de minune în după-amiaza asta, spre deosebire de tine, după cum se vede. Mă rog, cei doi au reușit să stabilească foarte exact coordonatele. Și-acum ai voie să ghicești din trei încercări unde e locul.

— Aici, în Londra? Am întrebat eu.

— Bingo! Strigă Xemerius.

— Poftim? Întrebă domnul George.

— Nimic, am spus eu. Vă rog să mă scuzați, domnule George.

Domnul George oftă.

— Sper că discuția ta cu contele de Saint-Germain a decurs bine.

— Oh, da, am spus eu cu amărăciune în glas. A fost foarte edificatoare din toate punctele de vedere.

— Alo! Mai sunt și eu pe-aici, strigă Xemerius, iar eu i-am remarcat aura umedă când s-a agățat de gâtul meu ca o maimuțică. Și am niște noutăți foarte, foarte interesante. Așadar, ascunzătoarea pe care o căutăm se află aici, în Londra. Și urmează ceva și mai bun: mai precis, se află în Mayfair. Și, chiar și mai precis, în Boudon Place. Și ca să fiu precis de tot: Bourdon Place numărul 81! Ei, ce zici?

La mine acasă? Coordonatele indică un loc din propria noastră casă? Ce, Dumnezeu, o fi ascuns bunicul acolo? Poate o altă carte? Una cu niște însemnări care să ne poată, în sfârșit, ajuta mai departe?

— Până aici, fata cu cățelul și franțuzul au făcut treabă bună, spuse Xemerius. Indiscutabil, despre chestia asta cu coordonatele n-aveam nici cea mai vagă idee. Dar acum, acum intru eu în joc! Căci numai unicul, minunatul și superinteligentul Xemerius își poate vârî capul prin toate zidurile și poate vedea ce se ascunde în spatele sau între acestea. De aceea, la noapte începem vânătoarea de comori!

— Vrei să vorbești despre asta? Întrebă domnul George.

Am clătinat din cap.

— Nu, poate să aștepte până mâine, am spus eu, adresându-mă și domnului George, și lui Xemerius.

În noaptea aceea, doream să stau pur și simplu și să-mi jelesc inima zdrobită. Voiam să mă scald în autocompătimire și în metafore bombastice. Și poate aveam să ascult și Bon Jovi cu Hallelujah. La urma urmei, fiecare are nevoie de o coloană sonoră pentru o astfel de situație.

Epilog.

Londra, 29 septembrie 1782

Ateriză cu spatele lipit de zid, puse mâna pe mânerul spadei și privi împrejur. În ogradă nu era nici țipenie om, exact cum promisese lordul Alastair. Între ziduri erau întinse sfori de rufe, cearșafurile albe atârinate deasupra fluturând ușor în vânt.

Paul privi în sus, spre ferestrele în care se oglindea soarele după-amiezii. Pe un pervaz stătea o pisică și-l privea zeflemitoare, cu o labă atârnându-i nonșalantă peste margine. Îi amintea de Lucy.

Dădu drumul mânerului spadei și-și aranjă dantelele din jurul încheieturilor mâinilor. Îmbrăcămintea specifică acelei perioade i se părea toată la fel: bermude ridicole, haine caraghioase cu poale lungi, incomode și, în plus, broderii și dantele peste tot. Cumplit. Voise să poarte costumul și peruca pe care le comandaseră special pentru vizitele în anul 1745, dar Lucy și lady Tilney insistaseră să comande o costumație complet nouă. Ele erau de părere că aveau să se holbeze toți la el dacă ar fi colindat pe străzile anului 1782 în haine din anul 1745, iar argumentul lui că nu urma decât să se întâlnească rapid cu lordul Alastair într-un loc ferit, pentru a face schimb de documente, nu-i fusese luat în considerare. Strecură mâna între haină și vestă, unde, într-un plic maro, se aflau împăturite copiile.

— Foarte frumos. Sunteți punctual.

Vocea rece îl făcu să se răsucească. Lordul Alastair se ivi din umbra bolții porții, îmbrăcat elegant ca-ntotdeauna, chiar dacă extrem de colorat și cu exagerat de multe podoabe atârinate sau prinse cu ace care străluceau în soare. Arăta nefiresc printre cearșafurile acelea modeste. Până și mânerul spadei părea din aur pur bătut în pietre prețioase, ceea ce dădea armei un aspect inofensiv și aproape ridicol.

Paul aruncă o privire fugară pe sub bolta porții, dincolo de care se întindea o pajiște verde de-a lungul străzii, până jos, pe malul Tamisei. Se auzea furnăit de cai, așa că presupuse că lordul Alastair venise într-o caleașcă.

— Sunteți singur? Întrebă lordul Alastair.

Avea un ton extrem de arogant, care, în plus, părea al unui individ care suferea de congestie nazală cronică. Se apropie.

— Ce păcat! Mi-ar fi făcut plăcere s-o revăd pe companioana dumneavoastră cea roșcată. A avut un mod atât de... ăăă... neobișnuit de a-și exprima părerea.

— A fost doar dezamăgită că nu ați folosit avantajele pe care vi le-au înlesnit ultimele noastre informații. Și este sceptică privitor la ce aveți de gând să faceți cu cele de azi.

— Informațiile dumneavoastră nu au fost complete!

— Au fost îndeajuns de complete! Planurile Alianței Florentine nu au fost suficient de bine gândite! În paisprezece ani, au eșuat cinci atentate asupra contelui, pentru două dintre ele dumneavoastră personal fiind răspunzător! Ultima oară – în urmă cu unsprezece ani – păreați atât de sigur pe dumneavoastră!

— Nu vă faceți griji! Următoarea încercare nu va da greș! Spuse lordul Alastair. Eu și înaintașii mei am făcut, de fiecare dată, aceeași greșală, aceea de a ne lupta cu contele de parcă ar fi un om normal. Am încercat să-l demascăm, să-l defăimăm, să-i distrugem bunul renume. Am încercat să aducem pe drumul cel drept suflete rătăcite, precum al dumneavoastră, fără să înțelegem că erați cu toții de mult pierduți prin sângele demonic.

Paul își încruntă iritat fruntea. Discursul prețios al lordului, la fel ca ale celorlalți membri ai Alianței Florentine, nu avusese niciodată vreo noimă pentru el.

— Am încercat să-i venim de hac ca unui om obișnuit, cu otrăvuri, tășuri de săbii și plumbi de pistoale, continuă lordul Alastair. Ce ridicol! Se puse pe un râs răgușit. Indiferent ce am încercat, el a fost mereu cu un pas înaintea noastră. Oriunde apăream, el era deja acolo. Părea invincibil. Avea peste tot prieteni influenți și protectori, care, asemenea lui, se pricepeau la magie neagră. Membrii lojei sale sunt dintre cei mai puternici oameni ai timpurilor noastre. A durat decenii la rând până să înțeleg că unui demon nu-i vii de hac cu metode umane. Acum însă m-am deșteptat.

— Mă bucur să aud asta, spuse Paul și se uită scurt într-o parte.

În poartă apărură încă doi bărbați în negru, care-și purtau spadele la vedere. La naiba! Lucy avusese dreptate. Alastair nici nu se gândise să se țină de cuvânt.

— Aveți scrisorile?

— Firește, zise lordul Alastair și scoase din haină un mănunchi gros de hârtii, legate cu o sfoară roșie. Între timp – și nu în ultimul rând grație dumneavoastră și informațiilor dumneavoastră sublime – am reușit să infiltrez un bun prieten în rândurile Gardienilor. Îmi furnizează deja informații importante zilnic. Știați că, momentan, contele se află din nou în oraș? Ah, firește că știați!

Cântări mănunchiul de hârtii în mână, apoi i-l aruncă lui Paul, care îl prinse fără dificultate într-o mână.

— Mulțumesc. Cu siguranță, ați făcut copii după ele.

— N-a fost nevoie, spuse lordul arogant. Dar dumneavoastră? Mi-ați adus ce am cerut?

Paul își strecură sulul de hârtii în haină și ridică plicul maro.

— Cinci pagini de liste cu descendenții de Villiers, începând cu secolul al XVI-lea și Lancelot de Villiers, primul călător în timp, și până la Gideon de Villiers, născut în secolul XX.

— Și linia femeiască? Întrebă lordul Alastair, părând un pic agitat de data aceasta.

— Este și ea aici. Începând cu Elaine Burghley și până la Gwendolyn Shepherd.

Ultimul nume îi dădu lui Paul un fior. Îi privi iar repede pe cei doi bărbați. Se opriseră sub bolta porții, cu mâinile pe spade, ca și cum ar fi așteptat ceva. Scrâșnind din dinți, Paul trebui să admită că ghicise deja ce anume așteptau.

— Foarte bine. Atunci, dați-mi-!l!

Paul ezită.

— Nu ați respectat înțelegerea, spuse el pentru a câștiga timp, făcând semn spre cei doi bărbați. Ar fi trebuit să veniți neînsoțit.

Lordul Alastair se uită indiferent în direcția privirii lui Paul.

— Un gentleman de condiția mea socială nu e niciodată singur. Servitorii mei mă însoțesc mereu și oriunde. Mai înaintă un pas. Și-acum, dați-mi hârtiile! De restul mă voi ocupa eu.

— Și dacă m-am răzgândit?

— Mie, personal, mi-e indiferent dacă iau aceste hârtii din mâinile dumneavoastră vii sau moarte, spuse lordul, ducându-și mâna la mânerul împopoțonat al spadei. Sau, altfel spus, n-are nici o importanță dacă vă omor înainte sau după ce-mi dați plicul.

Paul apucă plăseaua spadei sale.

— Ați făcut un jurământ.

— Mda, replică lordul Alastair și-și scoase spada. Diavolului nu-i vii de hac cu chestiuni de morală! Dă-mi hârtiile!

Paul se retrase doi pași și-și scoase și el arma.

— Nu spuneți dumneavoastră că noi n-am putea fi răpuși cu arme obișnuite? Spuse el și ridică o sprânceană, încercând să pară cât mai ironic posibil.

— Vom vedea acum dacă am avut dreptate, i-o trânti lordul. En garde, demone!

Paul ar fi preferat să mai vorbească, dar lordul Alastair părea să fi așteptat acest prilej. Se apropie dintr-un singur pas, hotărât să-l ucidă pe Paul. Păcat că această determinare și modul brilliant în care stăpânea arta duelului nu erau o combinație prea fericită.

Cel puțin asta gândi Paul când, după mai puțin de două minute, se trezi din nou lipit de zid. Parase cât putuse de bine atacurile, se strecurase pe sub cearșafuri și încercase, la rândul-i, să-l încolțească pe lord. Zadarnic.

Pisica făcu un salt și coborî de pe pervaz, zbughind-o pe sub bolta porții. În spatele ferestrelor, nici o mișcare. La naiba! De ce n-o ascultase pe Lucy? Îl implorase să seteze un interval de timp mai mic în cronograf. În felul ăsta, probabil că ar fi rezistat îndeajuns de mult încât să se poată volatiliza sub ochii lordului.

Arma lui Alastair sclipi în soare. Următoarea sa lovitură fu atât de brutală, încât Paul aproape că scăpă spada din mână.

— Stați! Strigă el, gâfâind mai mult decât ar fi trebuit. Ați câștigat! Vă dau hârtiile.

Lordul Alastair coborî spada.

— Foarte înțelept.

Prefăcându-se a respira greu, Paul se sprijini de zid și-i aruncă lordului plicul maro. În aceeași clipă, se năpusti asupra lui, dar Alastair păru să-i fi anticipat gestul. Lăsă să-i cadă plicul și pară lovitura lui Paul cu agilitate.

— Voi parcurge fiecare listă a demonilor! Strigă el și râse. Acum însă, vreau să văd ce culoare are sângele dumneavoastră!

Făcu o fandare rafinată, iar Paul simți cum lama spadei lordului Alastair îi spintecă haina și pielea. Sânge cald i se prelinse pe braț în jos. Nu durea prea tare, așa că bănuia că nu era decât o zgârietură ușoară, însă rânjetul pizmaș al adversarului său și faptul că acesta părea să nu fi obosit deloc, în vreme ce el gâfâia și abia mai putea respira, îl făceau să nu fie prea optimist.

— Ce mai așteptați? Le strigă lordul Alastair peste umăr celor doi lachei. N-avem voie să-i mai dăm răgaz! Sau vreți să se volatilizeze sub ochii noștri, la fel ca ultimii adversari?

Bărbații în negru reacționară fără tăgadă. Când îi văzu venind spre el printre cearșafurile albe, Paul știa că era pierdut. Măcar Lucy era în siguranță. Dacă ar fi venit și ea, ar fi murit odată cu el.

— Rostiți-vă ultimele cuvinte, spuse lordul Alastair, iar Paul se gândi să dea drumul spadei, să cadă în genunchi și să-nceapă să se roage.

Poate că lordul cel pios ar mai fi așteptat un pic înainte să-l ucidă. Dar, la fel de bine, ar fi putut să fie mort înainte s-apuice să îngenuncheze.

În acel moment, observă o mișcare îndărătul cearșafurilor, iar unul dintre oamenii lui Alastair se prăbuși fără nici un zgomot, înainte să se fi răsucit de tot. După o milisecundă de șoc, celălalt se repezi cu spada ridicată asupra noului adversar, un tânăr în haină verde, care apăru acum de după cearșafuri, parând relaxat atacurile cu spada din dotare.

— Gideon de Villiers, rosti Paul, în vreme ce, recăpătându-și curajul, încerca să se apere de loviturile lordului Alastair. Nu m-aș fi gândit niciodată că mă voi bucura așa mult să te revăd, puștiule.

— De fapt, eram doar curios, spuse Gideon. Am zărit trăsura cu blazonul lordului Alastair staționând pe drum și am vrut să văd ce face în ograda asta părăsită...

— Mylord, e demonul acela care l-a ucis pe Jenkins în Hyde Park! Icnii omul lordului Alastair.

— Pe tine, pentru ce te plătesc, îi șuieră lordul, ale cărui puteri păreau să se fi dublat.

Paul simți că a fost atins pentru a doua oară, la același braț, puțin mai sus. De data asta, durerea îi străbătu tot corpul.

— Mylord...

Servitorul părea să aibă probleme.

— Preia-l pe ăsta! Strigă lordul Alastair nervos. Mă ocup eu de celălalt!

Paul răsuflă ușurat după ce lordul îl abandonă. Își privi repede brațul - sângera, dar încă mai putea ține spada.

— Noi doi ne cunoaștem!

Lordul Alastair stătea acum față-n față cu Gideon, cu spada pătată de sângele lui Paul.

— Așa e, răspunse Gideon, iar Paul admiră - cumva involuntar - calmul pe care-l radia.

Oare puștiului chiar nu-i era teamă?

— Ne-am întâlnit acum unsprezece ani, la un duel de antrenament de la Galliano, la scurt timp după atentatul eșuat asupra contelui de Saint-Germain.

— Marchizul Welldone, spuse lordul cu dispreț. Mi-amintesc. Mi-ați adus o veste de la diavol însuși.

— V-am adus un avertisment de care, din păcate, nu ați ținut cont.

Ochii lui verzi sclipeau amenințător.

— Pui de diavol! Am știut de cum v-am văzut. Parada dumneavoastră n-a fost rea, dar poate vă mai amintiți că eu am câștigat micul nostru duel de antrenament.

— Îmi amintesc bine, replică Gideon, scuturând dantelele manșetelor, ca și când l-ar fi deranjat. De parcă s-ar fi întâmplat săptămâna trecută. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, pentru mine chiar săptămâna trecută a fost. En garde!

Metalul se lovi de metal și zăngăni, dar Paul nu putu vedea cine era în avantaj, căci, între timp, își reveni și servitorul care mai rămăsese și se năpusti asupra lui cu spada ridicată.

Lacheul nu se duela la fel de elegant ca stăpânul lui, dar era foarte vehement, iar Paul observă cum forța brațului rănit ceda, în ciuda pauzei de respiro de mai devreme.

Când avea oare să facă saltul? Prea mult nu mai putea dura! Strânse din dinți și mai fandă o dată. Minute în șir, nimeni nu scoase nici un cuvânt; nu se auzeau decât zăngănitul spadelor și găfâielile luptătorilor. Apoi, Paul văzu cu coada ochiului cum prețioasa spadă a lordului Alastair zbură prin aer, după care căzu pe caldarâm cu un zgomot surd.

Slavă Domnului!

Servitorul se retrase câțiva pași.

— Mylord?

— Țsta a fost un truc meschin, demone, izbucni lordul furios, împotriva tuturor regulilor! Eram la țintă!

— Nu știți să pierdeți, din câte-mi dau seama, răspunse Gideon.

Sângera dintr-o rană la braț. Ochii lordului Alastair ardeau de furie.

— Ucideți-mă, dacă îndrăzniți!

— Nu azi, replică Gideon și-și puse spada la loc în teacă.

Paul văzu mișcarea capului lordului și cum servitorul își încordă toți mușchii. Se aruncă cu viteza fulgerului între ei și pară lovitura, înainte ca vârful spadei servitorului să-l poată străpunge pe Gideon între coaste. În aceeași secundă, Gideon își scoase din nou spada și-l străpunge pe bărbat în piept. Sângele țâșni în valuri din rană, iar Paul se văzu nevoit să se ferească.

Lordul Alastair se folosise de acest timp pentru a-și ridica spada și pentru a lua în vârful ei plicul de pe caldarâm. Fără să mai scoată o vorbă, se răsuci și fugi pe sub bolda porții.

— Lașule! Strigă Paul furios. Apoi i se adresa lui Gideon: Ești rănit, puștiule?

— Nu, e doar o zgârietură, răspuse Gideon. Tu însă arăți rău. Brațul! Tot sângele ăsta... Strânse din buze și-și ridică spada. Ce hârtii erau cele pe care i le-ai dat lordului Alastair?

— Arbori genealogici, spuse Paul trist. Genealogia călătorilor în timp de sex masculin și feminin.

Gideon scutură dezgustat din cap.

— Am știut eu că voi doi sunteți trădătorii. Dar nu m-am gândit c-o să fiți atât de proști! Va încerca să-i ucidă pe toți urmașii contelui! Și-acum știe și numele liniei femeiești. Dacă e după el, nu ne vom naște niciodată.

— Ar fi trebuit să-l ucizi când ai avut ocazia, spuse Paul cu amărăciune. Ne-a întins o capcană. Ascultă, nu mai am așa mult timp, pot să dispar în orice clipă. Dar este important să mă asculți.

— N-am s-o fac! Ochii lui verzi îl străfulgerau pe Paul, furibunzi. Dacă aș fi știut că te voi întâlni astăzi aici, aș fi luat cu mine o eprubetă...

— A fost o greșeală să ne alăturăm alianței, zise Paul repezit. Lucy s-a împotrivit de la bun început. Dar eu am crezut că, dacă îi ajutăm să-l anihileze pe conte...

Se apucă de stomac. Prinse între degete sulul de scrisori legate cu sfoară pe care-l strecurase în haină mai devreme.

— Fir-ar să fie! Ține! Ia astea, puștiule!

Gideon luă șovăielnic pachetul.

— Încetează să-mi mai spui „puștiule”. Sunt cu jumătate de cap mai înalt decât tine.

— Are legătură cu partea din profeții pe care contele le-a tăinuit până acum Gardienilor. Este important să le citești înainte să-ți treacă prin cap să fugi la iubitul tău conte și să ne părăști. La naiba, Lucy are să mă omoare când o s-audă!

— Cine îmi garantează că nu sunt măsluite?

— Citește-le! Și-ai să înțelegi de ce am furat cronograful. Și de ce vrem să-l împiedicăm pe conte să închidă cercul de sânge. I se tăie răsuflarea. Gideon, trebuie să ai grijă de Gwendolyn, spuse el repede. Și trebuie s-o ferești de conte!

— Aș proteja-o pe Gwendolyn de oricine! Privirea lui Gideon fu străbătută de o sclipire de mândrie. Dar nu înțeleg ce legătură ai tu cu ea.

— Am o foarte mare legătură, băiete!

Paul trebui să se forțeze să nu își piardă cumpătul. Dumnezeu, dacă puștiul ar fi avut cea mai vagă idee!

Gideon își încrucișă brațele.

— Din cauza trădării voastre, oamenii lordului Alastair erau cât pe ce să ne ucidă de curând în Hyde Park, pe Gwendolyn și pe mine! Așa că nu prea ai cum să mă faci să cred că-ți pasă de starea ei.

— Habar n-ai... Paul se întrerupse. Nu mai avea timp. Nu contează. Ascultă! Se gândi la ce-i spusese Lucy și încercă să-și ia cea mai convingătoare voce posibilă:

— Întrebare simplă - răspuns simplu: O iubești pe Gwendolyn?

Gideon nu-l scăpă nici o secundă din ochi. Privirea lui era grăitoare pentru Paul. Să fi trădat cumva nesiguranța? Grozav! Cu spada, băiatul se descurca de minune. La capitolul sentimente însă, părea să fie un biet începător.

— Gideon! Trebuie să știu răspunsul!

Vocea-i era puternică. Chipul băiatului își mai pierdu din duritate.

— Da, spuse el simplu.

Paul simți cum îi dispărea toată furia. Lucy intuiuse bine. Cum de se putuse îndoi de ea?

— Atunci, citește hârtiile, adăugă el repede. Numai așa vei putea înțelege care este cu adevărat rolul lui Gwendolyn și câte sunt în joc pentru ea.

Gideon îl fixa cu privirea.

— Ce vrei să spui?

Paul se aplecă în față.

— Gwendolyn va muri dacă nu împiedici acest lucru. Ești singurul care poate face asta. Și în care ea are încredere, din câte se vede.

Îl strânse mai tare pe Gideon de braț când simți cum senzația de amețeală amenința să-l copleșească. Ce n-ar fi dat să mai amâne momentul cu unul, două minute!

— Promite-mi, Gideon! Insistă el disperat.

Dar nu mai putu auzi răspunsul lui Gideon. Totul se înceteșă în jurul lui, i se înmuiară picioarele și-apoi porni în viteză prin spațiu și timp.

SFÂRȘIT